

РЕЙМЪНД ФИЙСТ

—• ВТОРА КНИГА •—

КОНКЛАВ НА СЕНКИ

ЛИСИЧИ КРАЛ

Ново завладяващо приключение от един от най-великите световни разказвачи

РЕЙМЪНД ФИЙСТ ЛИСИЧИ КРАЛ

Превод: Валерий Русинов

chitanka.info

Конклавът на сенките е преобразил Нокът, последния от племето на оросините от простодушно момче в изящен и смел благородник. Той вече е Талвин Хокинс, първият фехтовач на Ролдем, и иска само едно — да отмъсти за избиването на племето си.

Двама от виновниците вече са загинали от ръката му, но Тал няма да се откаже, докато не разкрие причините за убийствата и не накаже техния поръчител. Но Конклавът е наложил своята цена за членството: той трябва да разследва Лесо Варен, магьосник с ужасна мощ. За тази цел се налага да служи на херцог Каспар Оласко. Трябва да положи клетва за вярност пред човека, който вероятно е наредил избиването на семейството му, та дори това да означава да издири враговете на херцога — членовете на Конклава и приятели на самия Нокът.

БЛАГОДАРНОСТИ

Стана традиция да започвам всяка своя благодарност със сърдечното „благодаря ви“ на първоначалните създатели на Мидкемия и в тази книга не е по-различно. Така че отново признавам своята безкрайна задълженост на Стив, Джон, Анита, Стив, Боб, Рич, Тим, Етан, Ейприл и Конан. Както обяснявам при всеки повод, „другите гласове“, просмукали се в работата ми, са вашите.

На Джонатан Метсън от компания „Харолд Метсън“, на Абнър Щайн от агенция „Абнър Щайн“, на Ники Кенеди от „Интерконтинентъл Литеръри Ейджънси“ и хората от „Гътъл-Мори Ейджънси“ за грижите им за разпространението по света.

На Дженифър Брел и Джейн Джонсън затова, че са възхитителни. Знаят как да направят така, че един писател да изглежда по-добре.

На толкова многото приятели, които ме крепяха през годините.

На членовете на „Мейлинг лист на феновете на Фийст“ в Корнелския университет, които не се свенят да ми казват какво им харесва и какво не и които също така се превърнаха във виртуални приятели — неколцина от тях станаха повече от виртуални. Благодаря ви, че поддържате нещата интересни.

На Дженифър, Ребека, Милиса и Хедър за това, че поддържаха живеца.

На Джейми Ан за това, че поддържаше нещата интересни и живи.

На майка ми, по толкова много причини, и на моите деца, по още повече причини.

И най-сетне, но определено не в най-малката степен, на читателите, защото ме поддържат в работата ми, която обичам.

Реймънд Е. Фийст Сан Диего, Калифорния, юли, 2003 г.

*На Джесика
С цялата любов, която може да предложи един баща*

ПЪРВА ЧАСТ

АГЕНТ

В служба на Цезар всичко е законно.

Пиер Корней,
„Смъртта на Помпей“

ГЛАВА 1

ЗАВРЪЩАНЕ

Високо над града се рееше птица.

Очите ѝ издириха и заследиха една фигура сред тълпата по кейовете, един-единствен мъж сред кипналата човешка гмеж, запълнила пристанището през най-оживената част на деня. Порт Ролдем, пристанището на столицата на островното кралство със същото име, беше едно от най-оживените в Морето на кралствата или Кралско море, както го наричаха някои. Всеки ден тук пристигаха и заминаваха търговски стоки и пътници от империята на Велики Кеш, Островното кралство и още няколко по-малки държави.

Мъжът под наблюдение носеше пътно облекло на благородник, дрехи от груба тъкан, лесни за почистване, които му позволяваха да се чувства удобно при всякакъв климат. За връхна дреха беше избрал куртка, скроена да се носи на лявото рамо, за да не затруднява дясната ръка при боравене със сабята. На главата си имаше черна барета, украсена със сребърна игла и сиво перо, а краката му бяха обути в здрави ботуши. Багажът му бе разтоварен и щяха да го занесат на посочения адрес. Пътуваше без слуга, което, макар и необичайно, не беше чак нечувано. Не всички благородници бяха богати.

Мъжът спря за миг, та очите му да попият гледката. Около него щъкаха хора: носачи, моряци, хамали, колари. Фургони, натоварени толкова тежко, че колелетата им изглеждаха готови да се пръснат, се тътреха бавно покрай него към града или към баржите, които щяха да прехвърлят товара на закотвените в залива кораби. По всякакви мерки Ролдем беше оживено пристанище. Тук не само пристигаха стоки, но и се прехвърляха за превоз по други места, тъй като Ролдем бе търговската столица на Морето на кралствата.

Накъдето и да обърнеше очи, младият мъж виждаше кипяща търговска дейност. Едни се пазаряха за цената на стоки, предназначени за продан по далечни пазари, други договаряха цената за разтоварване или осигуровки срещу пирати или щети по море. Трети, агенти на търговски концерни, следяха жадно за всякакъв знак, който можеше да

се окаже изгоден за благодетелите им, седящи из кафенетата от далечния Крондор до близката палата „Търговски обмен“ само на една улица от мястото, където стоеше сега младият мъж. Щяха да разпрашат момчета с бележки и момчетата щяха да изтичат при тези мъже, които очакваха вести за пристигнала стока, мъже, които се опитваха да доловят промяна на някой далечен пазар, преди да купят или да продадат.

Младежът закрачи отново, като избегна банда улични хлапета, втурнали се нанякъде с обичайната хлапашка решимост. С усилие се съдържа да не потупа кесията си, защото знаеше, че още си е там, където трябваше да е, но пък винаги имаше вероятност момчетата да са пратени от крадци да надушат някоя тлъста кесия, заслужаваща да се обере. Очите му зашариха нащрек, готови да засекат възможна заплаха. Видя само пекари и улични продавачи, пътници и двама градски стражи. Само това, което бе очаквал да види сред пристанищната тълпа на Ролдем.

Загледана отгоре, реещата се птица видя, че сред гъстата навалица се движи друг мъж — в успоредна посока и със същата скорост като младия благородник.

Птицата закръжи и видя втория мъж, висок и чернокос, движеше се като хищник, не изпускаше от погледа си другия, но се прикриваше зад минувачите; провираше се през тълпата без усилие, без да изостава, но и без да се доближава толкова, че да го разкрият.

Младият благородник беше светлокож, но загорял от слънцето, сините му очи примижваха към предобедния слънчев блясък. В Ролдем цареше късно лято и сутрешните мъгли бяха избягали, прогонени от жаркото предобедно слънце, за да отстъпят на яркосиньо небе и на жегата, поносима все пак при лекия полъх откъм морето. Докато вървеше бавно нагоре по хълма от пристанището, благородникът си свирукаше някаква мелодия и търсеше с очи старата си квартира, тристайното жилище над дома на лихваря. Знаеше, че го следят, защото бе един от най-добрите ловци на света.

Нокът на сребърния ястреб, последният оросин, слуга на Конклава на сенките, се беше завърнал в Ролдем. Тук той беше Талвин Хокинс — далечен братовчед на лорд Селжан Хокинс, барон от принцовия двор в Крондор. Титлата му беше скуайър на Морган Ривър и Белкасъл, баронет на Силвърлейк — имения, не произвеждащи

почти никакъв приход — и беше васал на барона на Илит; бивш рицар-лейтенант под командата на херцога на Ябон, Тал Хокинс беше младеж с приличен сан и нищожно богатство.

Почти две години Хокинс бе отсъствал от сцената на своя най-значителен обществен триумф, спечелването на турнира в Двора на майсторите, с което си бе извоювал титлата на най-велик фехтовач на света. С неприсъщ за младостта си цинизъм той се старееше да държи илюзията за превъзходство в перспектива — беше се доказал като най-добрия сред няколкостотин участници, дошли за състезанието в Ролдем, ала съвсем не беше убеден, че е най-добрият на света. Не хранеше никакво съмнение, че все ще се намери някой войник на далечно бойно поле или наемник на конен патрул някъде, който би могъл да го накълца за стръв за риба. Но за щастие такива хора не бяха дошли на турнира.

За един кратък миг Тал се зачуди дали съдбата ще му позволи да се върне в Ролдем след три години, за да защити шампионската си титла. Беше само на двадесет и три, тъй че само някакви особени обстоятелства можеха да му попречат да се яви на състезанието. Надяваше се все пак турнирът да е по-малко драматичен от последния. Двама души бяха загинали от сабята му в двубоите — много рядък изход, обикновено достоен за съжаление. При все това Тал не бе изпитал никакво съжаление, тъй като единият от загиналите бе виновен за унищожението на народа му, а другият беше професионален убиец, пратен да му отнеме живота. Спомените за тези двамата насочиха мисълта му към сегашния му преследвач. Той също се беше качил в Саладор, но бе успял да избегне прекия контакт с него на борда на малкия кораб, въпреки че бяха прекарали в открито море почти две седмици.

Птицата в небето направи кръг, след това се понесе нагоре, изплющя с криле, изпънала надолу ноктестите си крака и разперила опашка на ветрило, готова сякаш да връхлети върху плячка. И извести присъствието си с характерния си крясък.

Чул познатия писък, Нокът погледна нагоре и се поколеба за миг, защото птицата бе сребърен ястреб. Беше неговият духовен наставник. Тъкмо ястребът му бе дал прословутия остър взор. За миг Нокът се представи, че вижда очите на ястреба и чува поздрава му. След това птицата направи последен кръг и отлетя.

— Видяхте ли? — попита един носач наблизко. — Изобщо не бях виждал птица да прави това.

— Просто ястреб — сви рамене Тал.

— Не съм виждал ястреб с такъв цвят, най-малкото тук — отвърна носачът и хвърли поглед натам, където допреди малко кръжеше птицата, а после отново помъкна товара си. Тал кимна зад гърба му и отново се вля в тълпата. Сребърният ястреб обитаваше родната му земя далече отвъд огромното Море на кралствата и доколко той знаеше, не се срещаше в Ролдем. Изпита безпокойство, този път много по-силно, отколкото заради присъствието на преследващия го от Саладор непознат. Толкова от дълго се бе потопил в ролята на Тал Хокинс, че бе забравил истинската си самоличност. Навярно птицата бе предупреждение.

Бързо отхвърли тази тревожна мисъл — появата на птицата можеше да е само най-обикновено съвпадение. Макар и все още оросин по душа, Тал бе принуден да изостави обичаите и вярванията на своя народ. Все още пазеше сърцевината си — Нокът на сребърния ястреб, момче, изковано в пещта на родната си история и култура. Но след това съдбата и учението на чуждоземци го бяха изваяли и оформили така, че понякога оросинското момче изглеждаше само много далечен и смътен спомен.

Тал вървеше бавно. Пъстри дюкяни започнаха да излагат на показ модни стоки, щом навлезе в по-заможната част на града. Стараеше се да живее на подходящото ниво, за да убеди всички, че е благородник със скромни средства. Беше достатъчно чаровен и достатъчно успял като шампион на Двора на майсторите, за да си осигури покани, каквито можеше да предложи най-отбраното ролдемско общество, ала все още му предстоеше да устрои своя галаприем.

Стигна до дома на лихваря и си помисли кисело, че би могъл да събере неколцина приятели в скромната си квартира, но не и всички, към които имаше социален дълг. Почука и влезе.

В кабинета на Костас Зенваноус имаше само малък тезгях, с малко пространство пред него, където да застане човек. Хитроумно устройство на панти позволяваше тезгяхът вечер да се вдига. На три стъпки зад тезгяха мънистена завеса разделяше помещението. Тал

знаеше, че зад завесата се намира дневната на семейството на Зенваноус. Зад нея бяха кухнята, спалните и изходът към задния двор.

Появи се хубаво момиче и лицето му грейна в усмивка.

— Скуайър! Колко чудесно, че ви виждам отново!

Света Зенваноус беше чаровно седемнайсетгодишно момиче, когато Тал я видя за последен път. Двете изтекли години бяха превърнали миловидното девойче в разцъфтяла красавица. Имаше бяла като лилия кожа с лека розовина по високите скули и очи с цвят на метличина, всичко това — увенчано с толкова черна коса, че блестеше в синьо, щом я погалеха слънчевите лъчи. Слабичкото ѝ преди тяло също беше съзряло, забеляза Тал, докато отвърщаше на усмивката ѝ.

— Милейди — поздрави я с лек поклон.

Тя се изчерви както винаги, щом се озовеше в компанията на прочутия Тал Хокинс. Тал поддържаше флирта до минимум, само колкото да достави радост на момичето, но не и да си докара сериозни проблеми, особено с бащата. Бащата не представляваше пряка заплаха, но разполагаше с пари, а с пари можеше да се купят много заплахи. Само след миг се появи и той и Тал както винаги се зачуди как е могъл да създаде толкова хубаво момиче като Света. Костас беше толкова мършав, че изглеждаше почти болнав, макар Тал да знаеше, че това е подвеждащо: Костас беше жизнен и пъргав. Освен това имаше остро око и владееше вещо работата си.

Сега пристъпи бързо между дъщеря си и наемателя и се усмихна.

— Добре дошли, скуайър. Стаите ви са подготвени, както помолихте, и вярвам, че всичко е наред.

— Благодаря ви — отвърна с усмивка Тал. — Моят човек появи ли се?

— Мисля, че да, освен ако горе не се е качил някой натрапник, та да тропа цял ден вчера и тази сутрин. Предполагам все пак, че е Паско; размества мебелите да избърше прахта и да почисти.

Тал кимна.

— А в сметките си редовен ли съм?

Като по магия, лихварят извади отнякъде тефтер и го отвори, кокалестият му пръст пробяга по страницата. Кимна, изсумтя едно „аха“ и отвърна:

— Определено са в ред. Наемът ви е предплатен за следващите три месеца.

Тал беше напуснал островната страна преди близо две години и бе депозирал сума в злато, та лихварят да пази квартирата му в случай, че се върне. Преценил бе, че ако не се върне до две години, ще е мъртъв. Тогава Костас щеше да е в правото си да даде стаите на някой друг.

— Добре. Тогава ще ви оставя да си вършите работата и ще се кача да си почина. Очаквам да се позадържа тук, тъй че в края на трите месеца ми напомнете и ще оставя в аванс още пари.

— Чудесно, скуайър.

Света примига с изящните си дълги клепачи.

— Хубаво е, че се връщате у дома, скуайър.

Тал отвърна на явния флирт с лек поклон и усмивка, едва сдържа внезапния пристъп на смях. Стаите горе бяха толкова негов дом, колкото кралският палат. Свой дом той нямаше. Нямаше поне откакто херцогът на Оласко бе изпратил наемници да унищожат земята на оросините. Доколкото можеше да прецени, беше последният жив представител на своя народ.

Тал излезе, огледа бързо улицата и се увери, че мъжът, който го преследваше от кораба, не се мярка наоколо, качи се по стълбите и спря пред вратата на квартирата си. Не беше заключено. Той влезе вътре и завари навъсен мъж с провиснали мустаци и големи кафяви очи.

— Господарю! Ето ви и вас най-послед! — каза Паско. — Не трябваше ли да пристигнете с утринния прилив?

— Трябваше — отвърна Тал и връчи на слугата си куртката и пътната си торба. — Но както става често с подобни неща, редът на приставането бе продиктуван от фактори, за които не съм в течение.

— С други думи, капитанът не е подкупил началника на пристанището достатъчно, за да ви пусне по-рано.

— Най-вероятно. — Тал седна на един диван. — Тъй че очаквай багажа да пристигне по-късно.

Паско кимна.

— Стаите са безопасни, господарю.

Дори насаме Паско спазваше формалните отношения помежду им — той беше слугата, а Тал господарят, въпреки че беше един от

учителите на Тал през годините.

— Добре.

Тал знаеше какво означава това. Паско бе поставил всевъзможни прегради против магическо наблюдение с кристално кълбо, а също тъй бе огледал помещенията и срещу по-обичайни средства за наблюдаване. Вероятността враговете им да знаят, че Тал е агент на Конклава на сенките, бе нищожна, но не и напълно изключена. А и враговете им разполагаха с достатъчно средства, за да не отстъпват на Конклава.

След победата над Гарвана и неговите наемници, когато бе отмъстил за избиването на своите съплеменници, Тал бе живял на Острова на чародея. Възстановяваше се от раните си — както физически, така и душевни — учеше още за политиката на Източните кралства и просто си отдъхваше. Обучението му бе продължило в различни области, защото Пъг и жена му, Миранда, го въвеждаха в сфери на магията, които можеше да го засягат. Исаланецът Накор, самозваният комарджия, който представляваше нещо много повече от това, го беше обучил на онова, което можеше да се назове само „ловкост на ръцете“: как да мами на карти и да засича хитростите на други, как да отключва ключалки и да пребърква джобове, и на други разни нечестиви умения. Ходеше и на лов със стария си приятел Калев. Преживял беше най-хубавото време от живота си след унищожаването на оросините.

През този период му бяха позволили да надзърне в някои деяния на Конклава на равнище, което далеч надхвърляше положението му. Така беше добил чувството, че Конклавът разполага със стотици агенти, може би с хиляди, или поне има връзки с хиляди личности с добре уредено положение. Знаеше, че влиянията на организацията достигат до самото ядро на империята Велики Кеш и отвъд морето, до земите на Новиндус, както и през разлома, чак до родния свят на цураните Келеуан. Усещаше, че разполагат с огромно богатство, защото каквото и да им потрѣбваше, се появяваше по някакъв начин. Сигурен беше, че фалшивият документ за благородническото му потекло се е появил с цената на цяло състояние, тъй като в кралските архиви на Риланон имаше „оригинали“. Според Накор дори неговият „далечен братовчед“ лорд Селжан Хокинс се беше зарадвал, че е открил свой отдавна изгубен родственик, победил в Двора на

майсторите. Тал все пак не беше намерил достатъчно кураж да посети столицата на Островното кралство. Стариат барон можеше и да е повярвал, че някой негов далечен братовчед е баща на младеж, притежаващ известен талант със сабята, но възможността да се окаже не толкова убедителен в дребни разговори за това или онова във фамилията правеше едно такова гостуване прекалено рисковано.

Все пак беше успокояващо да знае, че тези ресурси са на разположение в случай, че му потрябват. Защото бе готов да се хвърли в най-трудната и опасна част от своята лична мисия да отмъсти за своя народ: трябваше да открие начин да убие херцог Каспар Оласко, човека, който в най-висша степен беше виновен за унищожението на оросините. А според много източници херцог Каспар беше най-опасният човек на света.

— Какви са новините? — попита Паско.

— Нищо ново всъщност. Според съобщения от север Оласко отново създава неприятности в Граничните земи и може би отново се опитва да изолира ородоните. Те продължават да пращат патрули в бившето ми отечество, за да откажат всеки, който си помисли да сложи ръка на земите на оросините. — После попита: — А в Ролдем какви са новините?

— Обичайните дворцови интриги, господарю, много клюки за тази или онази дама или лорд и любовните им афери. Накратко, след като няма нищо сериозно за коментиране, благородниците и заможното простолудие наблягат на клюките.

— Да се ограничим до важните неща. Някакви признаци за агенти на Оласко тук в Ролдем?

— Винаги. Но нищо извън обичайното. Или поне нищо, което може да ни се стори необичайно. Гради си съюзите, стреми се да прави услуги в замяна на социални задължения, раздава щедро заеми и си печели благоразположението на други.

Тал помълча дълго. После попита:

— С каква цел?

— Моля?

Тал се наведе, опрял лакти на коленете си.

— Той е най-властният човек в Източните кралства. Има кръвни връзки с трона на Ролдем. Той е... колко? Шестият поред кандидат за наследството?

— Седмият — отвърна Паско.

— Защо тогава му е нужно да си печели благоразположението на ролдемското благородничество?

— Хм, да.

— Не му се налага — каза Тал. — Което означава, че все пак го иска. Но защо?

— Лорд Оласко е човек с много козове в ръкава, господарю. Може би има интереси тук, в Ролдем, които може да изискват вот в Камарата на лордовете?

— Би могло. Те ратифицират мирни договори, сключени от Короната, и утвърждават наследството. Какво друго правят?

— Почти нищо. Освен да спорят за данъци и земя. — Паско кимна. — Предвид това, че Ролдем е остров, господарю, земята е от огромна важност. — Ухили се. — Докато някой не открие как да прави пръст.

Тал отвърна с усмивка:

— Сигурен съм, че познаваме неколцина магьосници, които биха могли да увеличат размерите на острова, ако решат, че е нужно.

— Какво правим тогава в Ролдем, господарю?

Тал се отпусна в дивана и въздъхна.

— Играем ролята на отегчен благородник, който търси по-добро положение в живота. Накратко, трябва да убедим Каспар Оласко, че съм готов да поема служба при него, като предизвикаме тук бъркотия, от която може да ме измъкне само той.

— Например?

— Дуел с кралска особа изглежда добър избор.

— Какво? Ще ударите шамар на принц Констънтайн и ще предизвикате дуел? Момчето е едва петнайсетгодишно!

— Мислех си за братовчеда му, принц Матю.

Паско кимна. Матю беше братовчед на краля. Смятаха го за „трудния“ член на кралската фамилия. По-арогантен, придирчив и високомерен от всеки друг член на кралската фамилия, освен това той беше женкар, пияница и измамник в хазарта. Според слуховете кралят лично го беше измъквал под гаранция от много трудни ситуации и при много поводи.

— Добър избор. Убивате го и кралят лично ще ви благодари... докато палачът ви отсича главата.

— Не мислех да го убивам, само... да предизвикам достатъчно шумотевица, та кралят да е недоволен, че съм се задържал в страната му.

— Ще се наложи да го убиете — каза сухо Паско. — Като шампион на Двора на майсторите бихте могли например да спите с кралицата и кралят ще го подмине като хлапашка лудория. Защо трябва да си правите целия този труд? Оласко ви предложи пост още когато спечелихте турнира.

— Защото искам да изглеждам като човек, приел службата с неохота. Ако бях приел предложението му веднага след турнира преди две години, щях да съм обект на строго наблюдение. Ако се появя днес изведнъж, за да приема поста, ще съм подложен на още по-грижливо наблюдение. Но ако просто бъда принуден от обстоятелствата да потърся закрилата му, мотивите ми са ясни. Поне така се надявам. На Острова на чародея бях... подготвен да изтърпя много сериозни проучвания.

Паско кимна. Разбираше какво му се казва. Тал бе подготвен от Пъг и други магьосници да се справи с всякаква магия, която би могла да разкрие истинската му преданост.

— Но обстоятелствата, продиктували търсенето ми на служба при Каспар, също трябва да изглеждат достоверни. Да му дължа живота си ми се струва очевиден мотив.

— Стига да ви опази от дръвника на палача. — Паско се почеса по врата. — Винаги съм смятал обезглавяването за варварско. Кралството например си беси престъпниците. Кратко пропадане и... — Щракна с пръсти. — Вратът е прекършен, и край. Няма цапане, няма главоболия. Във Велики Кеш, както са ми разправяли, имат най-различни варианти на екзекуция, според мястото и характера на престъплението: обезглавяване, изгаряне на клада, заравяне до шията в мравуняк, удавяне, одиране на кожата, разкъсване от камили, заравяне жив, хвърляне...

— Какво! Какво хвърляне?

— Хвърляне от много високо върху скалите долу. Лично любимата ми екзекуция е кастрация и хвърляне на крокодилите в Овернската дълбина, след като първо си видял как ти изяждат мъжеството.

Тал стана.

— Казвал ли съм ти, че имаш доста патологичен уклон? Вместо да разсъждавам над възможната си кончина, ще вложа енергията си в това да остана жив.

— Ами да предложи нещо по-практично тогава?

Тал кимна.

— Макар да подозирам, че херцог Каспар би се намесил във ваша полза при подобно обстоятелство... унизяването на принц Матю имам предвид, не онова с храненето на крокодилите...

Тал се усмихна.

— ... няма ли да му е трудно да го направи от отвъд морето?

Усмивката на Тал се разшири.

— Накор получи сведения от север точно когато тръгвах от Саладор. Херцог Каспар пристига тук след седмица на държавна визита.

Паско сви рамене.

— Заради какво?

— Малко подкрепа за далечния си братовчед, предполагам, преди да направи нещо, което би могло да предизвика неприязънта на краля.

— Например?

— Представа нямаме, но в Севера нещата непрекъснато се мътят и Каспар трябва само да подбутне по някоя главня тук-там, та котелът да кипне другаде. Това е едно от многото неща, които ми се ще да разкрия.

Паско кимна.

— Да ви приготвя ли баня?

— Мисля да се поразходя до Ремарга и да се поотпусна там на масаж и вана. Донеси подходящо облекло за вечер из града.

— Къде ще вечеряте, господарю?

— Не знам. В някое заведение.

— „При Доусън“? Бившият хан вече е прочуто заведение за благородниците и богатите, нароило е още поне десетина подражатели. „Вечеря навън“ се е превърнало в любимо удоволствие за столичните персони.

— Може би онова, новото заведение, „Метропол“. Казаха ми, че било място, което си заслужава да се види.

— Частен клуб е, господарю.

— Тогава ми осигури покана, докато се къпя, Паско.

Паско отвърна с кисела физиономия:

— Ще видя какво мога да направя.

— Трябва да ме видят публично, за да тръгне мълвата, че съм се върнал в града, но тази нощ трябва да съм сам, когато приключача с вечерята, и да се върна в квартирата си.

— Защо, господарю?

— За да мога да разбера кой ме следи, откакто напуснах Саладор, и какво е наумил.

— Шпионин ли?

Тал разкърши рамене и се прозя.

— Убиец вероятно.

— Започва се значи — въздъхна Паско. Тал кимна и тръгна към вратата.

— Да. Започва се.

Градът бе загърнат в мъгла. Надвиснала беше толкова гъста, че бе невъзможно да се вижда на повече от три стъпки. Ярко светещите улични лампи в търговския квартал се бяха смалили до смътни жълти петънца и дори светлината от фенерите тук-там при входовете на хановете се бе превърнала в мъждиви жълтеникави локви. Имаше и места без никаква видима светлина и там сетивата се объркваша, разстоянията губеха смисъл, цялата вселена се сливаше в размътена сивота.

Звучите дори бяха приглушени. От кръчмите долиташе само смътно мърморене на гласове вместо обичайната шумна какофония. Стъпките звучаха като тихо стържене на пети по спечена кал вместо скърцането на кожен ботуш по каменна настилка.

Въпреки това Тал Хокинс знаеше, че го дебнат. Разбрал го беше още в мига, в който напусна дома на лейди Гаворкин. Беше се задържал на вечеря в „Метропол“ — на Паско му бе отнело само няколко минути, за да спечели покана от името на собственика на заведението шампионът на Двора на майсторите да вечеря като негов гост — и си беше тръгнал оттам като редовен член на клуба. Остана впечатлен от атмосферата и обслужването. Храната обаче се оказа просто приемлива и той си помисли да поговори с главния готвач, но

пък разбираше, че тази работа с клуба може да се окаже полезно начинание.

Ролдем живееше от търговия повече от всяка друга държава на изток и този нов клуб беше място, където благородници и богати хора от класата на простолюдието можеха да се събират и да общуват в безгрижна, отпускаща среда така, както не бе възможно другаде из града. Тал подозираше, че с годините тук ще се губят състояния и ще се печелят титли, ще се уговарят бракове и ще възникват съюзи — точно тук, в тихия интериор на „Метропол“. Още преди да приключи с вечерята си му връчиха бележка от лейди Гаворкин и Тал прецени, че вероятно ще се натъкне на преследвача си или на път към градската ѝ къща, или на връщане към квартирата си. Преследвачът му обаче не му досади и той си прекара два приятни часа. Първо го сгълчаха заради дългото му отсъствие, но после лейди Гаворкин пламенно му прости.

Дамата бе овдовяла наскоро, съпругът ѝ бе загинал при набег срещу сересийски пирати, действащи от един малък изолиран залив край Кеш. Вярната му служба на Ролдемската корона бе спечелила на лейди Гаворкин много съчувствие, известни гаранции за скромна пенсия в добавка към обилните ѝ приходи от имения и дивиденди, както и апетит за нов съпруг веднага щом се спазеше полагащият се срок на траур. Беше бездетна и именията ѝ бяха подложени на риск в случай, че Короната реши, че друг благородник ще ги ръководи по-добре. От кралска гледна точка, щеше да е идеално, ако лейди Гаворкин, графиня на Дравинко, се омъжеше за някой благородник, радващ се на благоразположението на Короната, за да се вържат добре двата края.

Тал съзнаваше, че скоро ще се наложи да прекъсне всякакви контакти с лейди Гаворкин, тъй като изобщо нямаше да издържи на грижливото проучване, прилагано спрямо женещите се в ролдемското благородно съсловие. Син на дребен скуайър от някакво поселище край далечен град в Кралството, който е социално приемлив като придружител на галавечери и празненства, беше едно, но женен за вдовицата на наскоро загинал военен герой — съвсем друго. Освен това обвързването с която и да било, дори толкова привлекателна като лейди Маргарет Гаворкин, не го привличаше особено въпреки внушителното ѝ богатство, имотите и пламенната ѝ страст в леглото.

Докато вървеше, Тал се остави на старите си ловни инстинкти. Преди години бе научил, че един голям град не е с нищо по-различен от гъст лес и че уменията, които бе усвоил като дете сред планините далече на север, отвъд морето, могат да го опазят жив във всеки град. Всяко място си имаше свой ритъм и скорост, своето усещане за динамика, и приспособеше ли се човек добре в тази среда, заплахите и възможностите за лов се разпознаваха точно толкова лесно, колкото и в дивите лесове.

Преследвачът му отчаяно се стараеше да се държи на подходящото разстояние и щеше да остане незабелязан от всеки друг, не толкова добре привикнал с околната среда като Тал. Този район на града му бе познат толкова добре, колкото на всеки роден тук, и той знаеше, че може да се отърве от „опашката“ си, когато реши. Но все пак изпитваше любопитство кой го преследва, и по-важното — защо.

Престори се, че се препъва, само колкото да наруши ритъма на вървежа си, та преследвачът да разкрие местонахождението си, след което продължи. Зави надясно и се шумгна в арката на входа на едно шивашко ателие, което често бе посещавал. Не посегна за сабята, а ловко извади кама от колана си и зачака. Точно в очаквания миг мъжът по петите му зави на ъгъла и се озова пред него.

Тал го сграбчи за дясното рамо, натисна надолу, изви ръката и я издърпа. Непознатият опита да реагира, но Тал беше по-бърз. Преследвачът направи точно каквото бе предвидил: поколеба се за миг, след което инстинктивно се дръпна. Тал се възползва от инерцията му и го завъртя. И преследвачът се озова притиснат във вратата, с камата на Тал на гърлото му.

— Защо ме следиш? — изсъска Тал в ухото му тихо, за да не разбуди спящите над ателието.

Мъжът се оказа бърз — ръцете му посегнаха към камата още преди да бъде изречена последната сричка. Освен това не беше глупак, защото осъзна, че е в безнадеждно положение, миг преди Нокът да бъде принуден да забие острието в гърлото му. Вдигна бавно ръце да покаже, че са празни, и отвърна шепнешком:

— Ваше великолепие! Не ви мисля злото! Сабята и камата ми още са на колана! — Говореше езика на Островното кралство.

— Кой си ти?

— Петро Амафи.

— Амафи? Квеганско име. Но говориш езика на Островите.

— Пребивавам в Саладор вече от много години и да ви кажа честно, не владея добре ролдемски, затова прибягвам до Кралската реч.

— Защо ме следиш, Амафи? — повтори Тал.

— Наемен убиец съм по занаят. Платено ми е, за да ви убия.

Тал леко отстъпи — все пак задържа ножа на гърлото му, — за да може да го огледа.

Петро Амафи бе по-нисък от неговите близо метър и деветдесет, с широки рамене и издути гърди. Облеклото му го отличаваше като чужденец: носеше странно дълга туника, стегната на кръста с черен кожен колан, и вместо дългите панталони с широко дъно, предпочитани от мъжете с усет към ролдемската мода този сезон, беше с гамаша и леки обуца. Имаше мустаци и бакенбарди и носеше плъстена барета с катарамата и перо на лявата страна. Лицето му беше тясно, с дълбоко хлътнали очи, издаващи повече злоба, отколкото лисичият му вид.

— Не ми мислиш злото, но си убиец, комуто са платили, за да ме убие. Доста противоречиво, не си ли съгласен? — отбеляза Тал.

— Нищо не печеля, ако скрия истината, ваше великолепие. Невежеството ви пази живота ми. Ако ме убие, ще се чудите кой ме е наел.

Тал се засмя.

— Вярно е. Значи сме в импас, защото ако ми кажеш, ще трябва да те убия. Тъй че в твоя изгода е да не ми кажеш. Но не мога да изкарам остатък от живота си в чакане да ми издадеш кой те е пратил, тъй че не печеля нищо, ако те държа жив.

— Чакайте! — каза Амафи и вдигна умолително ръка. — Не съм тук, за да ви убия. Наеха ме за това, но ви наблюдавам почти от седмица, преди да напуснете Саладор, и искам да се спазарим.

— За живота ти?

— Нещо повече, ваше великолепие. Позволете ми да ви служа.

— Искаш да те наема на служба? — възкликна невярващо Тал.

— При това с най-голяма охота, ваше великолепие. Всеки мъж с вашите умения ще е добър господар, защото видях как се дуелирате в Двора на мечовете в Саладор и съм ви наблюдавал как играете на карти в бирариите. Печелите само толкова, че да не събудите

подозрения, но сте майстор в измамите. Добре дошъл сте в домовете на големци и почти големци. Възхищават ви се мъжете и сте желан от жените. Нещо повече: никой досега не е постигал това, което вие токущо направихте — от ловец да ме превърнете в жертва. Но най-показателното от всичко, вие сте шампионът на Двора на майсторите, най-великият саблъор на света, а според кръжащата мътва сте тайно на служба при херцог Каспар Оласко. А този, който служи на хора като Каспар Оласко, може само да жъне възход. Искане ми се да поживея щастливо с вас.

Леко отмести с пръст върха на ножа от гърлото си — Тал му позволи да го направи.

— Както виждате, ваше великолепие, навлизам в години, към шейсет съм вече. Занаятът на убиец изисква умения, които с възрастта отслабват. Трябва да мисля за сетните си дни и макар да съм скътал парици, не стигат. Изпаднал съм в затруднения.

Тал се изсмя.

— Лоши вложения ли?

Амафи кимна.

— Да. В един търговски концерн извън Саладор. Ще ми се да използвам уменията си в нещо, което ще ми носи по-постоянна изгода. Ако съм ваш човек, ще се издигам с вас. Разбирате ме.

Тал прибра камата и попита:

— И защо да ти вярвам?

— Ще ви се закълна във вярност, в който храм поискате.

Тал помисли. Малко хора на света бяха готови по своя воля да нарушат клетва, та дори да не бяха обвързани с честта оросини.

— Кой ти каза, че съм на служба при Каспар?

— Слух, нищо повече. Разправят, че са ви виждали в района на Латагор, където херцог Каспар има интереси, а и е добре известно, че той ви е потърсил, след като спечелихте турнира в Двора на майсторите преди две години. Херцог Каспар наема само най-надарени и амбициозни младежи, тъй че се предполага, че сте негов човек.

— Е, не съм — отвърна Тал и преднамерено обърна гръб на Амафи. Знаеше, че поема риск, защото колкото и да твърдеше убиецът, че възрастта го забавя, все още изглеждаше годен за бърза атака при предоставена възможност. Атака не последва.

Вместо това Амафи пристъпи до Тал.

— Желаете ли да научите кой ме е изпратил?

— Да — отвърна Тал.

— Лорд Пьотре Мисковас, въпреки че би трябвало да не знам това.

— Мрази ме той — отбеляза Тал. — Макар че не съм спал с жена му от повече от две години.

— Както разбрах, тя се напила на една галавечеря, дадена от лейди Амша Деторис, и хвърлила факти за вашата... връзка в лицето на мъжа си на вечерята няколко месеца след като напуснахте града. Още не са се сдобрили и тя живее в града, а той — в именията им в околностите. Много ви мрази.

— Той да си гледа неговите похождения — подхвърли Тал, — защото ако не бързаше толкова да ляга с всяко хубаво девойче, жена му нямаше да е толкова нетърпелива да отвърне на вниманието ми.

— Може би, ваше великолепие, но за един мъж е нужен необикновен характер, за да се противопостави открито на собствените си недостатъци. Много по-удобно е да обвиниш други... Та като чу, че се каните да се върнете, той потърси наемен убиец — не толкова дискретно, колкото е нужно — и избра мен — Амафи се тупна в гърдите — да премахна това петно върху честта му. Беше поне достатъчно интелигентен да използва... посредник... в Саладор, за да не падне вината върху него тук в Ролдем. Аз се „провалих“ и честта ме задължава да му върна златото и да се постарая да превърна този свой провал в победа. Наемете ме, ваше великолепие, и ще ви служа. Заклевам се!

Тал обмисли следващия си ход. Беше се върнал в Ролдем преди по-малко от ден и му трябваша благонадеждни очи и уши.

— До момента, в който ще можеш да ми измениш без риск ли?

Амафи се ухили.

— Прав сте, милорд, никога не съм бил особено постоянен. Но клетвопрестъпничеството не е толкова лесно дори за човек като мен, а предвид вашите редки дарби подозирам, че такъв момент никога няма да възникне. Освен ако не се появи възможност да стана още по-богат, отколкото се надявам да стана на служба при вас.

Тал се засмя. Амафи бе нахално откровен, което го караше да смята, че би могъл да му се довери. Донякъде поне. Стига да не го

принуждаваше да прекрачи границите, можеше да се окаже благонадежден слуга.

— Добре, да вървим тогава в храма на Лимс-Крагма да си положиш клетвата.

Амафи разкриви плачевно лице.

— Мислех си може би Рутия или Асталон... — Рутия й Асталон бяха Богинята на късмета и Богът на справедливостта.

— Аз пък мисля, че да заложиш шанса си да се преродиш с по-високо положение е добра преграда срещу измяна — отвърна Тал, докато прибираше оръжието си. — Хайде. И освен това трябва да донаучиш роддемския. Може да се позадържим тук за по-дълго.

Дори да си беше помислил да извади оръжието си, Амафи прикри подтика си. Тръгна бързо до новия си господар и двамата скоро изчезнаха в гъстата мъгла, загърнала града.

Магьосникът стоеше в ъгъла, лицето му бе забулено в сянка. Тал познаваше добре чертите му, макар да не можеше да го види в сумрака. Само една свещ гореше в жилището и тя бе на масата в съседната стая и хвърляше смътна светлина през отворената врата.

— Къде е новият ти човек? — попита магьосникът.

— Пратих го по работа — отвърна Тал. — Ти какво откри?

Магьосникът пристъпи от сенките: висок мъж със сурови черти, възхитително лице с дълъг прав нос, изпъкнали скули и удивително сини очи. Косата му бе толкова светла, че изглеждаше почти бяла. Каза:

— Осведомители в Квег са гарантирали за Амафи. Най-малкото, гарантирали са за репутацията му като наемен убиец.

— Убиец с репутация? Наистина странно.

— Смятан е общо взето за почтен човек в контекста на занаята му — заяви Магнус, синът на Пъг от Острова на чародея и един от многото учители на Тал през годините.

— Започва се — каза Тал. — Лейди Гаворкин снощи потвърди, че херцог Каспар ще пристигне в края на седмицата и ще се настани в двореца при братовчед си краля. Паско? Колко покани пристигнаха днес?

— Седемнайсет, господарю.

— Изглежда, до края на месеца ще мога да подновя запознанството си с херцога на някой прием.

— Какъв е планът ти? — попита Магнус.

— Трябва да установя връзка с Каспар, а след това да намеря повод да предизвикам принц Матю.

— Нужно ли е?

— Почти със сигурност — отвърна Тал. — Защото макар подробностите да ми убягват, мисля, че предвидих по-големите цели на херцог Каспар в маневрите му през последните няколко години.

— Това не си го споменавал — каза Магнус. Тал кимна.

— Защото допреди няколко часа все още не схващах напълно схемата. Може и да греша, но вярвам, че всички негови действия на север не са нищо повече от мръсна кървава уловка, а очакваното му навлизане в Кралството през Фаринда — подвеждащ ход.

— С каква цел?

— Да задържи вниманието на Кралството на север, докато той осъществява истинската си цел на юг.

— И тя е...? — попита нетърпеливо Магнус.

— Представа нямам. Но би могла да включва Ролдем или Кеш, а задържането на Кралството по една дълга пуста граница би действало в изгода на Каспар. Не съм военен експерт, но ми се струва, че ако той прати войска в Островното кралство, те ще реагират със сила. Ако вкара малки отряди, всеки от тях може да ангажира много по-голяма сила, ако се разпръснат из равнините. От подножията на Черния лес на север до Долт има почти хиляда мили степ. Крал Риан ще е принуден да върже там огромна армия, за да прогони сравнително малка войска. Тъй че въпросът е: ако Каспар иска тази войска в степите, къде се кани да удари?

— Ще предам предположението ти на татко — каза Магнус.

Сложи на главата си шапка с широка периферия и извади от тъмносивия си халат едно устройство — кълбо, което засия с мътнобронзов оттенък на светлината на свещта. Натисна повърхността с палец и изведнъж изчезна — единственият знак за заминаването му бе лек полъх.

— Но защо? — попита Паско.

— Защо? — повтори Тал. — Защо какво?

— Защо е цялото това коварство? По свой начин Каспар е толкова могъщ, колкото и кралят на Ролдем. Управлява Аранор ефективно, принцът прави каквото той поиска. Или контролира, или

заплашва всеки народ около Оласко и кралят на Ролдем го слуша. Защо иска тази война с Островите?

Тал се отпусна на дивана.

— Мислех, че е очевидно. С дестабилизирането на района за Каспар се отваря възможност да спечели онова, което иска най-много.

— Сплете пръсти и заби поглед в горящата свещ над стиснатите си юмруци. Почука се леко по брадичката и промърмори:

— Властниците искат само едно нещо: повече власт.

ГЛАВА 2

ПРИЕМ

Тал се усмихна.

Беше първото му посещение в двореца след победата му на турнира в Двора на майсторите преди две години. Кралят му бе изпратил покана за галапразненството по случай пристигането на херцог Оласко.

Тал чакаше търпеливо да му дойде редът да го представят, зад цялото благородническо съсловие на Ролдем и повечето гости от други държави и малко пред най-богатите особи от простото съсловие. В очите на ролдемския двор един скуайър от Островното кралство стоеше съвсем малко над майстор на панделки с много злато.

При все това Тал изпъкваше с новите си панталони с широки крачоли — текущата тукашна мода, — с покритите с железца ботуши и широкия черен кожен колан. Бе избрал обаче да облече вече старомодна връхна дреха — жълт жакет, обшит с малки перли. Повечето други благородници се бяха спрели на прикачващата се на едното рамо военна куртка, но Нокът бе предпочел жакета, подарен му лично от краля преди две години.

При последната си среща с краля Тал се бе превърнал в център на всеобщо внимание — беше победител на Турнира на майсторите, най-великият фехтовач на света. Сега фокусът на галаприема беше Каспар Оласко, а Тал — само един от незначителните присъстващи. Когато най-сетне чу името си, младият мъж закрачи отривисто напред. Крал Карол седеше на трона, съпругата му, кралица Гертруда, бе от дясната му страна. От лявата му страна седеше принцът на Короната Констънтайн, наследникът. Тал помнеше принца като кротко момче с живи любопитни очи: усмихваше се леко, докато слушаше какво си говорят възрастните. Явно интелигентно дете. По-младите членове на кралската фамилия отсъстваха — слугите и гувернантките несъмнено подготвяха другите двама принцове и принцесата за лягане.

Вляво от Констънтайн седеше мъж, облечен в тъмночервена кадифена туника, стегната с връзки и токи от диаманти. Носеше черни

гамаши вместо модните този сезон панталони с широко дъно, а краката му бяха в лъскави, но практични ботуши. И същата черна шапка, с която Тал го беше видял преди две години — голяма, от кадифе, провиснала над дясното му ухо почти до рамото, със златна емблема отляво.

Херцогът на Оласко.

Каспар Оласко изгледа младия скуайър — не точно втренчено, както забеляза Тал, защото принц Консътантайн говореше нещо на далечния си роднина. Оласко обаче преценяваше с поглед новодошлия. Тал пък бързо прецени, че Каспар е от малкото хора, способни да съсредоточават вниманието си върху две неща едновременно, рядко дарование дори сред магьосниците.

Докато се покланяше пред краля, с крайчеца на окото си Тал отново се „запозна“ с Каспар. Беше все така едър, с широки гърди и силни рамене, а мускулите, изпъкващи под впитите гамаши, издаваха и бързина. Погледна го така, сякаш бе доловил, че младият скуайър го преценява. Лицето му беше закръглено, но с леко издадена брадичка, която лишаваше физиономията му от какъвто и да било комизъм.

Пуснал си беше късо подрязана черна брада, която му придаваше още по-агресивен вид. Косата му все още беше предимно черна, макар сребристите кичури тук-там да издаваха, че минава четиридесетте. Очите му бяха като на хищник, черни и търсеци. А устата му бе пълна, чувствена, но не и изнежена, кривната почти в насмешка, както Тал вече я беше виждал.

Младият мъж се изправи от поклона си и кралят каза:

— Скуайър Хокинс, радваме се, че отново ви виждаме в нашия двор.

— Аз също се радвам, че се върнах в Ролдем, ваше величество.

Кралицата заговори с лъчезарна усмивка:

— И виждам, че се връщате при нас в облеклото, което ви подарихме на вашата победа.

Тал удостои Гертруда с най-чаровната си усмивка.

— Ваше величество, носил съм този дар само веднъж преди, в нощта на моя триумф, и се заклех никога повече да не го обличам освен в присъствието на височайшите ви особи.

Кралят кимна със задоволство.

— Много сте мил. Добре сте дошъл.

Тал разбра, че вече е освободен, така че се отдръпва при множеството гости от лявата страна на краля, за да наблюдава следващите представяния. Хвърли отново крадешком поглед към Каспар, но херцогът като че ли вече се бе съсредоточил изцяло върху разговора си с принца.

Най-сетне приключи и последното представяне, церемониалмайсторът застана пред трона и каза с поклон:

— Ваше величество, с ваше позволение?

Кралят махна с ръка и церемониалмайсторът се обърна и заяви:

— Ваши благородия, дами и господа, заповядайте в банкетната зала, за да изчакате там техни величества!

Кралското семейство се оттегли, херцог Оласко тръгна след тях. Тал знаеше, че ще изчакат в един от дворцовите апартаменти, докато всички гости се настанят, преди да пристъпят към официалната маса.

Зачака на редицата — тя се движеше бързо, поне двайсетина пажове и млади скуайъри бяха назначени в помощ на церемониалмайстора, за да настаняват гостите. След като той прошепнеше нарежданията си в ухото на поредното момче, то поемаше госта и го придружаваше до отреденото му място в залата.

Тал бе приятно изненадан, когато се оказа, че е настанен на кралската маса. Преброи набързо столовете и разбра, че между него и херцог Оласко ще има само двама-трима души. Подозираше, че мястото му на банкета е по-скоро заради желанието на Каспар да му е подръка, отколкото заради престижа му като шампион на Двора на майсторите.

Кралската фамилия пристигна и всички станаха и се поклониха, а след това останаха прави, докато кралят не се настани и церемониалмайсторът не удари по пода с обкования си с желязо жезъл. Чак тогава гостите седнаха и слугите започнаха да наливат вино и да поднасят храна.

Тал се оказа до един местен дворцов барон и съпругата му, с които Каспар подхвана небрежен разговор. След малко баронът се обърна да се запознае с Тал и подхвана въодушевено описание на победите му, все едно самият Тал не е бил там. От лявата страна на Тал седеше хубава жена на средна възраст и съпругът ѝ, богати хора от престолнодието, които изглеждаха доволни, че седят на кралската маса, и не демонстрираха особена нужда да разговарят с когото и да било.

Бяха навели глави, говореха си шепнешком и се озъртаха, явно гледаха за познати, които ще са впечатлени от това, че седят на главната маса.

По време на вечерята херцогът не обръщаше особено внимание на Тал, освен едно леко кимване и усмивка, докато поднасяха първото блюдо. В хода на пиршеството всевъзможни изпълнители предлагаха развлечения на няколко места из огромната зала. Ловки жонгльори, акробати и „магове“ с фокуснически хитрини. Особено „даровит“ поет редеше куплети, изпълнени с ласкателства към дамите и леки шеги към господата. Беше остроумен и доста вещ в римуването. В другия край на залата един менестрел от Батира пееше любовни песни и балади за геройска саможертва. Тал го чуваше достатъчно добре и прецени, че е великолепен.

Великолепен, както блюдата и всичко останало на галаприема. А и защо не? — помисли си Тал. Ролдем се смяташе за столицата на всички културни и изтънчени неща на света, или поне в тази част от света. Мода, литература, музика, всичко изтичаше от двора на Ролдем. В пътуванията си той беше установил, че много от това влияние се губи, когато човек се отдалечава от островната държава. Хората на запад изглеждаха напълно безразлични към проблемите на модата. Само в Саладор и Риланон можеше да се забележи внимание, каквото човек виждаше тук.

Но след като огледа залата, Тал прецени, че каквото и да мислят някои — че това е безсмислена проява на суетност, — дрехите все пак придават на събитието пищност и красота. Жените бяха красиви в елегантните си тоалети, облеклата на мъжете им придаваха чар — или поне толкова чар, колкото позволяваше природата.

Когато вечерята приключи, дворът насочи вниманието си към центъра на кралската маса. На никого не бе позволено да напуска, преди да напусне кралската двойка. Тези, които бяха приключили с яденето, отпиваха вино или ейл, наблюдаваха гостите наоколо или водеха небрежен разговор със съседите си.

Изведнъж Каспар каза:

— И тъй, скуайър, върнахте се при нас?

Тал се извърна, с цялата възможна лекота и безгрижие, и с подобаващата се вежливост към барона отвърна през него на херцога:

— За известно време, милорд.

Каспар отпи глътка вино и попита:

— Свършихте ли с онези „семейни дела“, за които споменахте на последната ни среща?

— Да, ваша светлост. Отне ми повече време, отколкото мислех, но вече приключих.

— Значи вече сте свободен да търсите късмета си? — Колкото и лековато да звучеше тонът на херцога, очите му бяха присвити изпитателно.

Тал отвърна с насилена смях.

— Както не ми върви на карти напоследък, наистина имам нужда от късмет, милорд.

В този момент кралят стана, а половин секунда по-късно го последва и Каспар. И докато се обръщаше да тръгне след братовчедата си, подхвърли през рамо:

— Излизам на лов на разсъмване. Да се видим при южната порта. Ще поръчам кон и за вас. Имате ли лък?

— Да, милорд — отвърна Тал на гърба на Каспар. Дворцовият барон се обади:

— Голям успех, Хокинс.

— Моля?

— Херцозите Оласко са прочути ловци от поколения. Казват, че дядото на херцога някога ловувал дракони на запад в Островното кралство. Да ви покани на лов е висока чест.

Тал се усмихна и кимна, помъчи се да изглежда подобаващо поласкан. Баронът и съпругата му станаха от масата.

Тал реши да направи една обиколка из залата, след което застана близо до изхода, изчакваше преди него да напусне някой друг. Никакво желание нямаше да се отличи като първия излязъл, макар да му се искаше да се измъкне от двореца колкото се може по-скоро.

Заговаряха го познати, а на няколко пъти и непознати, които просто искаха да се запознаят с шампиона на Двора на майсторите. Когато се приближи до кралския кортеж, Тал се изненада колко са слугите — очевидно бяха и стражи освен разносвачи на пикантни мезета и питие. Защото кой можеше да яде и пие след такава вечеря?

Съвсем неволно засече погледа на краля, който му махна с ръка да се приближи. Тал моментално се обърна и щом тръгна към краля, слугите се разстъпиха, за да му направят път. Тал се поклонил.

— Ваше величество.

Крал Карол се усмихна.

— Хокинс, наистина се радвам, че отново сте с нас. Дали ще е възможно да уредим демонстрация на вашите умения тук, в двореца?

— Винаги съм на разположение на ваше величество — отвърна Тал. — Когато благоволите.

— О, чудесно. Принц Констънтайн е на възраст, в която вече се полага да изучава оръжията. Наставниците му твърдят, че дава надежди, но все пак мисля, че да види истински майстори ще даде на момчето пример за подражание. Какво ще кажете?

Тал не можеше да възрази. Първо, беше съгласен, второ — говореше с краля.

— Всяко учене започва с подражание, ваше величество.

— Правилно. Какво ще кажете за идната седмица?

— По всяко време, когато пожелаете, ваше величество.

— Да речем, преди обед. Забелязал съм, че умът е по-остър сутрин, отколкото следобед. — Обърна се към съпругата си и добави: — Но моят ум е остър по всяко време на деня, нали, скъпа?

Кралицата се усмихна и го потупа нежно по ръката.

— Вие сте мъж с много остър ум, милорд... понякога.

Кралят се изсмя и Тал също неволно се усмихна. Крал Карол Ролдемски бе единственият монарх, когото бе срещал, но се съмняваше, че другите притежават неговата сърдечна самоирония.

— Да си доведе ли противник, ваше величество? — Знаеше, че всеки ученик от Двора на майсторите и повечето инструктори с радост ще приемат възможността да посетят кралския двор и да спечелят кралското благоразположение.

— Разполагаме с изобилие от добри фехтовачи в двореца, скуайър — отвърна кралят. — Просто заповядайте в уговорения час.

— Да, ваше величество — каза с поклон Тал, прие, че са го освободили, и се оттегли.

Забеляза, че някои гости вече излизат, и реши, че и той може да си тръгне. Чу обаче зад себе си познат глас:

— Скуайър, отделете ми един момент, моля.

Тал отвърна, без да се обръща:

— Старши полицаи! Каква неочаквана изненада!

Старши полицаи Денис Дроган се приближи и застана пред него. Усмихна се и кимна.

— Радвам се да ви видя, скуайър.

— Какво ви води тук? — попита Тал.

Денис, мъж на средна възраст, широкоплещест, имаше глава, която изглеждаше съвършено кръгла. Поддържаше косата си късо подстригана и като че ли държеше на ефекта от това, защото то подчертаваше лявото му ухо, отхапано наполовина при някаква свада в младостта му. Носът му изглеждаше все едно е чупен многократно. Тал знаеше що за тип е — заядлив, корав и опасен мъж. Да не говорим, че бе олицетворението на закона в града.

Дроган се усмихна.

— Чичо ми все още е дворцов служител, което формално ме прави член на кралския двор.

— Ах, да, разбира се. Все пак какво ви води тук?

Дроган отпусна ръка на рамото му и го поведе към изхода.

— Вие, скуайър.

— Аз? — Тал влезе в стъпка. — И защо?

— Защото някои хора имат досадния навик да умират, когато сте в града. Помислих си, че няма да е зле да поговоря с вас, преди отново да започнем да събираме трупове.

Тал изобщо не се опита да се прави на невинен. Всъщност беше искрено огорчен.

— Денис, с теб така и не станахме приятели, но бяхме добри познати. Знаеш, че във всеки случай някой се оказваше мъртъв, защото моят живот бе застрашен. Какво да направя? Да си стоя и да кажа: „О, ако взема да се защитя, старши полицаят току-виж се притеснил! Я по-добре да се оставя да ме убият!“ Хватката на рамото на Тал стана малко по-силна, колкото за лек намек.

— О, не, в никакъв случай. Ако животът ти е в опасност, защитавай се. Просто те съветвам да се постарая за известно време животът ти да не се оказва в опасност.

Развеселен и в същото време подразнен, Тал отвърна:

— Ще направя каквото мога.

— Само това исках да те помоля.

Тал се измъкна от месестата длан на старши полицаия и излезе от двореца. Гостите отвън чакаха каляските си, но той си проправи път през тълпата, излезе през портата за пешеходци и закрачи по широката улица.

— Добър вечер, Тал. — Гласът беше познат.

— Добър вечер, Куинси — отвърна Тал, без да се обръща. Зърнал беше търговеца от Батира сред тълпата в двореца.

— Чудесна вечер е, нали?

Тал се разсмя.

— Не ме причакваш извън двореца, за да си говорим за времето, приятел.

— Ами, видях те на излизане, когато те спря старшият. Знаех, че ще дойдеш пеш на приема, вместо да наемеш карета, тъй че просто излязох преди теб и те изчаках.

— Как я караш, Куинси? — попита Тал, загледан в стария си познат под светлината на уличния фенер. Куинси де Касъл беше над тридесет и вече оплешивяваше. Лицето му беше невзрачно, ако се изключеха очите му, може би най-проницателните очи, които Тал бе виждал. Беше облечен модно, но не и екстравагантно: къс жакет с въгленочерен цвят и панталони в същия тон, затъкнати във високи до коленете ботуши. Тал знаеше, че това е последната мода в Островното кралство, както и миналогодишната тук, в Ролдем.

— Нормално.

— Наскоро си се върнал от Кралството, виждам.

Тръгнаха по улицата.

— Облеклото, да. Тъкмо пристигнах и нямах време да си поръчам нови дрехи. А и цялото това робуване на модата ми изглежда много... непродуктивно. Ако някой ме мисли за по-долен, защото се нося по миналогодишната мода, негова си работа. Това само ми носи предимства, ако се пазарим.

Куинси беше един от най-хитрите търговци в града. Родом беше от Батира, втория по важност град в Източните владения на Кралството, и се беше специализирал във висококачествени луксозни стоки. В резултат на това сред клиентелата му се срещаха доста благородници и дори кралски особи и го канеха на по-важните социални събития. Тал също така подозираше, че е агент на краля на Островите. Имаше нещо у него, което го караше да е нащрек, нещо не съвсем търговско в държането му.

— Разбирам — каза Тал. — Едва ли ти липсва проницателност, но признавам, че е логично да се възползваш от една хитрина повече. Е, и какво искаш от мен?

— Кое те кара да мислиш, че искам нещо? — попита с усмивка Куинси.

— Защото нямаш навик да дебнеш в сенките и да ми скачаш в нощта. Тази среща едва ли е случайна.

— Едва ли. Виж, ще говоря по същество. Първата причина е, че искам да те поканя на едно малко събиране вечерта този петък в „Доусън“. Поканил съм няколко приятни хора и после можем да отидем някъде на карти или зарове.

— Бележка на човека ми щеше да е достатъчно.

— Има и друга причина — отвърна Куинси, след като завиха на ъгъла и продължиха надолу по по-стръмния склон към квартирата на Тал. — Утре ще ходиш на лов с херцог Каспар, прав ли съм?

— Подкупваме слугинския персонал, така ли?

Куинси се засмя.

— Дадох да се разбере из двореца, че по някоя новинка тук-там, която може да се окаже полезна, ще бъде възнаградена. Е, вярно ли е?

— Да, утре на разсъмване съм на лов с херцога и свитата му. Защо?

— Ако се радваш на разположението на херцога, бих искал да ме представиш.

— Защо? — попита Тал и спря.

— Защото той е най-трудният човек за запознанство. Мога да получа аудиенция при краля по-лесно, отколкото от херцог Каспар.

— Само защото продаваш скъпоценни камъни на кралицата на добра цена.

— Не губя пари, а и ми печели голям обществен достъп. Но не и до Каспар.

— Защо толкова държиш да се срещнеш с него?

Куинси помълча малко, след което закрачи отново и подкани Тал да продължи с него.

— Търговията с Оласко е... трудна. Все едно всеки търговски концерн в херцогството е... решил да върти бизнеса по един и същи начин. Працат агентите си в Риланон, Ролдем, Батира, Ран, чак до Кеш, но ако аз пратя някой свой агент в Опардум, ще е все едно в отпуската. Защото никой няма да му предложи сделка. Винаги са техните агенти, в нашите градове, при техните условия. Приемай или отказвай.

— Мамят в търговията, така ли?

— Не. Често бизнесът с тях е много добър. Но същината на голямата търговия е в редовните търговски маршрути, като стоките се осигуряват надеждно. Това поддържа пазара жив. Тук удар, там пропуск... Чувствам, че с тези търговски концерни се губи огромна възможност. И ако мога да се срещна с херцог Каспар, да го убедя, да речем, да поговори с някои от по-богатите концерни или дори да ме покани да посетя двора му... или ако отида от двора на херцога в някой главен търговски концерн, като „Касана“ или „Братя Петрик“, тогава ще приемат офертите ми сериозно.

Тал слушаше и кимаше, уж че се съгласява. Вътрешно си казваше: а ако можеш да вкараш и свой агент в Опардум, особено ако търгува с канцлера на херцога, тогава кралят на Островите ще има свои очи и уши близо до опасен съсед.

— Ще видя какво мога да направя. Но засега не разчитай на нищо.

— Защо не?

— Защото херцогът най-вероятно ще ми предложи място в двора си и аз почти със сигурност ще му откажа.

— Но защо?!

— Защото не ми е в нрава да служа на друг — излъга Тал. Знаеше, че преди вечерята в петъчника у „Доусън“ половината Ролдем ще е чул как Каспар е предложил пост на Тал и той е отказал. — И освен това имам няколко други предложения, които ме устройват повече.

— Е, не го обиждай много дълбоко — каза сухо Куинси.

— Ще се постарая.

Стигнаха улицата, на която живееше Тал, и се разделиха. Тал бързо влезе в квартирата си. Паско и Амафи го чакаха, убиваха си времето с игра на карти.

— Господарю — каза Паско и се надигна, щом Тал влезе.

— Събуди ме час преди разсъмване — нареди Тал, докато отиваше към спалнята си. — Ловно облекло.

— Лов ли?

— Да. Херцогът на Оласко ме покани да излезем да поизбием няколко безпомощни животинки и аз приех. — На Амафи каза: — Утре съм на лов с херцога. Като се върна, ще посетя няколко вили и

имения наблизо. Тогава те представяме на света като мой прислужник и телохранител.

— Да, ваше великолепие.

— Постели си в ъгъла — каза му Паско. — Ще спиш тук. — Посочи му място на пода до вратата на Тал. — Аз спя в кухнята.

След това влезе след Тал в спалнята и затвори вратата. Докато му помагаше с развързването на луксозния жакет, прошепна:

— Всичко наред ли е?

— Естествено — отвърна Тал също шепнешком. — Като знаем репутацията на Каспар, животните няма да са толкова безпомощни, както подхвърлих. Нещо гадно като лъв или гигантски глиган, предполагам.

— Такъв тип изглежда, да — отбеляза Паско.

— Какво мислиш за новия ни приятел?

— Лош играч на карти.

— Лош играч или лошо мами?

— И двете.

— Какво друго? — попита Тал, докато Паско смъкваше ленената риза през главата му.

— Той е оръжие. Много опасно, въпреки твърденията му, че е стар. Може да се окаже полезен, стига да не се порежеш.

— Разбрах те.

— Ще го държа под око известно време.

— Той се закле.

— Може и така да е — отвърна жилавият стар слуга, — но няма да е първият мъж в историята, който е изменил на клетва.

— Накарах го да се закълне в храма на Лимс-Крагма.

Паско помисли, докато му смъкваше ботушите, после каза:

— Някои хора не се плашат и от Богинята на смъртта.

— На такъв ли ти прилича?

— Не. Но Накор заприлича ли ти на особено опасен, когато го срещна за първи път?

— Разбрах те. Дръж го под око тогава за известно време. — Тал смъкна гамашите и бельото си и се пхна под мекия пухен юрган. — Сега излез, искам да поспя.

— Да, господарю — отвърна Паско и заотстъпва заднешком към вратата.

Тал лежа дълго в тишина. Умът му работеше трескаво. Сънят не идваше. Години наред целта на живота му бе само една: да отмъсти за унищожаването на своя народ. От всички замесени оставаха само две главни фигури: капитанът на гвардията на Каспар Куентин Хавревулен... и самият херцог. Другите вече беше убил.

Успокои се с едно от упражненията за отпускане на ума, на които го бяха научили на Острова на чародея, и сънят най-сетне дойде. Но не беше облекчителен сън. По-скоро беше пълен със сънища и образи от други места и друго време: селото му в планините и семейството му, майка му, баща му, сестра му, брат му и дядо му. Момичето, за което бе мечтал като дете, Око на синекрил примкар. В съня му тя седеше кръстосала крака, облечена в проста лятна рокля от еленова кожа, усмихната. Събуди се с болезнения копнеж, който бе мислил, че е изкоренил от себе си преди години. Обърна се и с усилие заспа отново, а сънищата отново дойдоха. Беше неспокойна нощ. Изобщо не се беше наспал, когато Паско дойде да го събуди.

ГЛАВА 3

ЛОВ

Конете риеха земята.

Тал извърна леко главата на своя кон, за да го принуди да обърне внимание на нещо друго освен на суката си. Призори беше прохладно от лъхация от океана бриз, но той знаеше, че по обед сред хълмовете на североизток от града ще стане доста горещо. Още преди херцог Каспар да се появи, Тал разбра, че са тръгнали за едра плячка, лъв или мечка, или навярно някое от екзотичните същества, обитаващи по-високите планини: гигантските глигани — за чиито бивни разправяха, че били три стъпки дълги — или ленивеца в долината, два пъти по-голям от кон и въпреки името си бърз, когато се наложи, и въоръжен с нокти колкото къси мечове. Подборът на оръжията каза на Тал каквото трябваше да разбере за предстоящия лов: имаше копия за глигани с кръстачки, стегнати зад широкото острие, за да попречат на животното да се добере до дръжката и да разпори копиеносеца; имаше големи мрежи с тежести в краищата и тежки арбалети, които можеха да пробият дупка колкото мъжки юмрук през ризница.

Десетина слуги, още десетина стражи, плюс момчета в ливреи да се грижат за конете, също чакаха търпеливо появата на херцога. Шестима мъже вече бяха заминали, когато Тал пристигна — следотърсачи, облечени в кралската ливрея, които щяха да набележат най-вероятните следи на дивеч. Стори му се интересно, че ловният терен се простира на по-малко от едnodневен преход. Ролдем беше древна земя и Тал очакваше дивият живот да е изтласкан далече в планините от настъпващата цивилизация. След като беше ловувал през цялото си детство и много пъти след това, той знаеше, че на един ден езда от град рядко може да се намери едра плячка.

Остави един от слугите да огледа пътната му екипировка, която бе скромна в сравнение с останалия багаж, натоварен на конете. Знаеше, че ще поемат по пътеки, по които фургони няма да се справят, но изглежда, щяха да използват два. Две от животните бяха натоварени с нещо, което не можеше да е друго освен павилион. Тал нямаше

проблем да спи и на земята, но за ролдемската аристокрация това вероятно беше неприемливо.

Освен него търпеливо чакаха и двама благородници от Ролдем — барон Юживни Балаков и барон Майкъл Грав. Тал ги знаеше по име. Бяха млади и амбициозни и заемаха скромни, но важни постове в кралския двор. Балаков беше помощник на Кралския касиер и можеше да придвижи или забави молба за парични средства. Беше широкоплещест, с мрачно лице, тъмната му коса бе късо подрязана, както и брадата му. Грав също бе свързан с кабинета на касиера, но беше зачислен към службата на Кралската гвардия: главната му отговорност бе да се грижи дворцовите гвардейци да са снаряжени, облечени, нахранени и да им е заплатено. Беше слаб, с русолява коса и тънки мустаци, за които явно се грижеше да са свършено оформени. И двамата носеха екстравагантно облекло, много далече от скромната кожена туника и панталони, които бе избрал да облече Тал.

Щом слънцето огря небето зад далечните върхове, от двореца излязоха херцог Каспар и една млада жена и закрачиха бързо към два от чакащите коне. Тал хвърли разсеян поглед на младата жена, чудеше се дали няма да се окаже лейди Роуена Талсинска, която всъщност бе поредният агент на Конклава, Алисандра.

През времето, което бе прекарал на Острова на чародея, Тал се беше отчаял в опитите си да разбере какво търси тя в компанията на херцога. Но там или не знаеха, или не искаха да кажат. Успя само да открие, че Миранда, жената на Пъг, е изпратила момичето в Оласко някъде по същото време, докато той самият се обучаваше в Саладор.

Тази жена не приличаше на Роуена, но имаше една обща черта с нея: беше също толкова красива. Но докато Роуена беше бяла, с очи с цвета на метличина, то тази дама беше смугла, с топъл слънчев тен, очите ѝ бяха почти толкова черни, колкото черната ѝ коса. Херцогът каза нещо, тя се усмихна и Тал моментално разбра коя трябва да е, защото имаше смътна прилика с херцога.

Сякаш доловил мислите му, херцог Каспар каза:

— А, млади Хокинс, за мен е удоволствие да ви представя на сестра ми, лейди Наталия.

Тал се поклонил в седлото.

— За мен е чест, милейди.

Очевидно беше, че другите двама благородници вече се познаваха с по-младата сестра на херцога, която изглеждаше към двадесет и няколко — тридесетгодишна. Двамата подкараха след херцога и Наталия, като оставиха на Тал избора или да поеме след тях, или да язди отстрани.

Херцог Каспар заговори:

— Имаме пред себе си половин ден езда, преди да се доближим до нашата плячка. — Погледна Тал. — Доста удобен лък, Талвин. Умеете ли да го използвате? — Гласът му бе леко насмешлив.

Доловил настроението, Тал се усмихна.

— По-добър стрелец съм, отколкото саблъор, ваша светлост.

Това предизвика смях у всички, тъй като Тал, като шампион на Двора на майсторите, бе смятан за най-великият саблъор на света. Лейди Наталия го погледна през рамо, с което го подкани да подкара малко по-напред.

— Шега ли беше това, сър?

Тал се усмихна.

— Всъщност не, милейди. Ловувал съм още от дете, докато сабята хванах на четиринаisetия си рожден ден.

— Тогава трябва да сте най-великият стрелец на света, сър — подхвърли кисело барон Юживни.

Тал отвърна все така с усмивка на лицето:

— Едва ли, сър. Никой не може да се сравни със стрелците на елфите.

— Елфи! — възкликна барон Майкъл. — Легенди. Баща ми често ми е разказвал истории за една голяма война по времето на дядо ми, срещу нашественици от друг свят. Елфи и джуджета участваха много често в тях.

— Ще поговорим, докато яздим — каза херцогът и подкара коня си напред.

Тал се озова до барон Майкъл, понеже барон Юживни препусна напред да поеме фланга до лейди Наталия.

— Не са легенди, уважаеми сър — каза Тал. — Родният ми дом е близо до Илит и не толкова далече на запад живеят въпросните „легендарни“ елфи. А на север, в град Ламът, днес живеят много потомци от онзи друг свят.

Майкъл го изгледа, сякаш се опитваше да прецени шегува ли се с него, или не.

— Сериозно?

— Да, бароне. И сред тези елфи има стрелци, с които никой човек не може да се мери.

Тал знаеше това не от детството си, а по-скоро от дълги разговори с Калев, един от учителите му на Острова на чародея. Калев бе живял с елфите в Елвандар, родината им, известно време. Говореше езика им и твърдеше, че само един-двама мъже могат да се сравнят с тях в умението с лъка, и то само донякъде.

— Е, щом казвате — отстъпи Майкъл, сякаш това слагаше край на въпроса. След това се обърна към херцога. — Ваша светлост, какво ще ловим днес?

— Нещо специално, ако имаме късмет — отвърна през рамо херцогът. — До краля стигна сведение, че от Кеш е прелетял виверн и гнезди в планините. Ако е истина, открива ни се рядка възможност.

Барон Юживни примига объркано.

— Виверн?

Изражението на Майкъл също издаваше объркване.

— Не съм сигурен, че...

— Това е малък дракон — поясни Тал. — Много бърз, много зъл и много опасен... но малък... за дракон.

Лейди Наталия ги изгледа един по един, след което се усмихна заедно с Тал на явното притеснение, изписано на лицата на другите двама.

— Виждали ли сте такъв звяр, скуайър?

— Веднъж — отвърна Тал. — В планините, когато бях момче. — Пропусна да спомене, че въпросните планини бяха близо до Оласко.

Херцогът пак го погледна през рамо, докато излизаха през дворцовата порта и възвяха нагоре по стръмната улица, която щеше да ги изведе на север от града.

— Как бихте ловували този дракон, скуайър?

Тал се усмихна.

— Не бих, ваша светлост. Не повече, отколкото да търся горски пожар или приливна вълна. Но ако се наложи, има два начина.

— Нима? Продължете.

— Заграждате овце или сърни на някое високо плато, да се вижда добре. Разполагате стрелци наблизко и щом кацне, стреляте, докато не издъхне.

— Не изглежда много забавно — отбеляза лейди Наталия.

— Изобщо не е — съгласи се Тал. — Повечето пъти целта е да убиеш крадлив хищник и да опазиш стадата, не е забавление.

— Кой е другият начин? — попита херцогът.

— Намираш леговището му. Малките дракони обичат плитски пещери или дълбоки скални заслони. Според дядо ми... — Тал спря. За първи път от цяла вечност се бе озовал на ръба да излезе от ролята си. Насила натика Нокът на сребърния ястреб дълбоко в ума си и продължи: — ... той чул това от един хатадийски планинец в планините на Ябон, виверните не обичат да влизат дълбоко под земята като истинските дракони.

— Значи намираш леговището му, и после какво? — попита барон Майкъл.

— Изкарваш го. Поставяш мрежи на входа на пещерата, ако можеш, дебели въжета, всичко, което може да го забави на излизане. Държиш в готовност горящи главни и дълги копия, по десет-дванайсет стъпки. Пронизваш го, докато излиза, и чакаш да умре.

— Някой свалял ли е виверн с лък? — попита херцогът. Тал се засмя.

— Само ако има още двајсетина стрелци наоколо.

— Нито една жизненоважна точка? Бързо убийство? — попита херцог Каспар.

— Никаква, доколкото съм чувал — отвърна Тал. Усети, че започва да прилича на експерт, и бързо добави: — Но това още не означава, че не съществува, ваша светлост. Мисля, че дядо ми просто се е опитвал да ми обясни колко са опасни.

— Струва ми се, че е успял — каза Майкъл. Разговорът по темата за лова продължи. След около час вече бяха извън града, сред ниски хълмове, осеяни с малки имения и ферми.

— Следобед ще стигнем границата на Кралския ловен резерват — каза херцогът. — Кралят благоволи да ни разреши да ловуваме там.

Това отговори на въпроса на Тал как може да съществува едър дивеч толкова близо до града.

— Ваша светлост — попита барон Юживни, — резерватът не се ли простира на няколкостотин мили?

— Няма да го обикаляме целия — отвърна със смях Каспар. — Само по-интересните кътчета.

Яздеха по главния търговски маршрут към северните провинции, но когато той зави на запад, хванаха по-малък път на североизток. Към обед спряха да похапнат и конете да си починат. Тал бе впечатлен колко бързо слугите разпънаха малкия павилион и от хитроумните сгъваеми столове, направени от платно и дърво, тъй че херцогът и гостите му да могат да отдъхнат удобно. За вечеря спряха на малка ливада; няколко млекодайни крави пасяха в единия ѝ край.

Разговорът се насочи към придворните клюки, тъй като херцогът не беше стъпвал в Ролдем почти толкова дълго, колкото и Тал, Наталия — още по-дълго. Двамата барони дадоха да се разбере ясно, че виждат в по-младата сестра на херцога потенциално изгоден брак, и вниманието им непрекъснато бе съсредоточено върху нея. Наталия не само беше умна и красива, но беше и мост към властта. Оласко можеше и да е малко херцогство в сравнение с огромните пространства на Островите или Кеш, но все пак бе доста влиятелно, отстъпваше в региона единствено на Ролдем.

След вечерята херцог Каспар каза:

— Да се поразходим, млади Хокинс.

Тал кимна и стана, а херцогът махна на двамата барони.

— Вие си останете, господа. Забавлявайте сестра ми. След като се отдалечиха на няколко разтега от павилиона, херцогът заговори:

— И тъй, млади Хокинс, отделихте ли време да обмислите предложението за служба, което ви направих след Турнира на шампионите?

— Често казано, да, ваша светлост. Много съм поласкан, приемам го като висока чест дори, но всъщност предпочитам да съм самостоятелен.

— Интересно — каза херцогът; тъкмо бяха приближили няколко дървета. — Извинете ме, моля, докато се облекча.

Херцогът безцеремонно развърза връзките на брича си и застана с гръб към скуайъра. След като свърши, каза:

— Тъкмо това най-много ме възхищава у вас, скуайър.

— Кое, ваша светлост?

— Вашата независимост.

— Сър?

— Вижте онези двамата... — Той махна с палец през рамо към увлечените в разговор с Наталия барони. — Надвиснали са над сестра ми все едно, че е награда за празничен турнир. Искат да спечелят благоволенията ми чрез сестра ми. Обкръжен съм от ласкатели и хора, които търсят изгода, и много рядко срещам човек, който нищо не желае от мен. Тъкмо такива мъже ценя най-много, защото знам, че ако изберат да ми служат, ще ми служат до последния си дъх. — Сниши глас, щом тръгнаха обратно към павилиона, и добави: — А тези и други като тях могат да намерят по-добри условия при други господари в най-неподходящ момент.

Тал се засмя.

— Така съм чувал. Трябва да призная, че макар да имам далечен родственик в двора в Крондор, личният ми опит в политиката на владетелите е доста ограничен. Всъщност снощи бе едва втората ми визита в двореца.

— Трябва да дойдете в Опардум. Макар да не е толкова величествена като двореца в Ролдем, цитаделата ми над града гъмжи от толкова политика, че стига за цял живот. Освен това за сестра ми ще е добре да си прекарва времето с младеж, който не се опитва да я убеди във вечната си преданост, за да спечели пост на служба при мен.

Когато се приближиха към другите, херцогът отново повиши глас.

— Да продължим, а!

Слугите бързо прибраха павилиона и го привързаха на товарните коне, докато други събираха блюдата и храната в кошове. След десетина минути отново бяха на седлата и язدهа на североизток, сред все по-дълбокия лес.

Тал посочи нагоре по пътеката. Херцогът кимна. Наближаваше залез-слънце, с може би още час-два дневна светлина.

Тал се изненада, когато откри, че кралският ловен резерват е точно това, което предполагаше името — съхранена дива пустош. От поколения тук не бяха секли дървета, макар да имаше величави борове и смърчове, които щяха да осигурят великолепни греди за кораби и

къщи, ако се изсекат. Като ловец, той оценяваше високо това, че кралете на Ролдем са принудили корабостроителите да събират дървен материал на много мили разстояние и да влачат трупите от планините, за да запазят този район девствен. Мълчаливо признаваше, че практиката най-вероятно е възникнала в древността, за да гарантира, че кралската фамилия ще има дивеч за храна във времена на глад, но каквато и да беше първоначалната причина, съхранила бе смайваща горска пустош само на ден езда от най-големия тукашен град.

Стигнаха бяха мястото за лагер преди два часа и бяха вдигнали голям павилион, с няколко по-малки тенти за гостите. Херцогът бе настоял да започнат лова веднага, вместо да изчакат до заранта. Тал се съгласи, че дивечът често е изобилен по залез-слънце, когато хищници и плячка тръгват да търсят вода. По разположението на околните хълмове прецени, че в района най-вероятно ще има поне няколко пълноводни потока. Следи от дивеч определено се виждаха навсякъде. Самият той вече бе видял следи на дива свиня и малките ѝ. Половин час по-късно проследи отпечатъци от лапите на голяма котка, най-вероятно леопард или пума, ако се съдеше по размерите им — не бяха на някой от черногривите пещерни лъвовете.

Никаква следа обаче нямаше от плячката, за която бяха тръгнали — виверн. Ако питаха Тал, по-добре щеше да е изобщо да не го срещат. Имаше и други начини да загине човек и според него те бяха за предпочитане пред това да те нагълтат, докато се опитваш да изявиш ловджийската си дързост пред пасмина отегчени благородници.

Херцог Каспар водеше лова, Тал беше от дясната му страна. Между тях яздеше лейди Наталия: държеше малкия си лък все едно знае как да борави с него. Двамата барони бяха отляво. Пълен отряд охрана, слуги и следотърсачи чакаха отзад в лагера. Неколцина конни стрелци с арбалети бяха готови всеки момент да се отзоват на зов за помощ, макар опитът на Тал да му подсказваше, че при див звяр проблемът обикновено се решава, преди помощта да е пристигнала. Надяваше се все пак да няма проблем. Близко зад тях вървяха и двама слуги с всевъзможни оръжия, включително тежък арбалет и две копия за глигани.

Тал се изненада колко тих стана херцогът в този момент и колко шумни бяха двамата барони. И на двамата явно им беше неудобно, че

трябва да вървят пеш, колкото и да твърдяха, че са сериозни ловци. Херцогът спря и даде знак на Тал и останалите да се приближат.

Взираше се в земята. После каза тихо:

— Я погледнете това.

Тал коленичи, пъкна пръст в почвата и прецени, че дирята е отпреди не повече от няколко минути. Стана и заяви:

— Мечок.

— Колко голяма следа обаче! — възкликна барон Майкъл.

— Това е дядото на всички мечки — каза херцогът.

Тал беше слушал приказки за такива мечоци, но те бяха избити до крак още по времето на дядо му. Бяха от вида Джахаро Милака, мечките Сиви муцуни, от легендите на неговото племе. Обърна се към херцога:

— Познавам тази порода по сведения. В повечето случаи са агресивни. Сега е пролет и е почти сигурно, че този е мъжки, тъй че ще си търси самка и няма да гледа с добро око на нищо, което не зачита територията му. — Огледа дърветата. — Близко е. В стъпката все още има влага. Въздухът щеше да я е изсушил за по-малко от час.

— Колко е голям според вас? — попита херцогът.

— Поне дванайсет стъпки. — Тал махна към слугите. — Стрелите само ще го раздразнят. Трябват ни по-тежки оръжия.

— Какво предлагате?

— Донесохте ли катапулт?

Херцогът се усмихна.

— Убивал съм мечки.

Тал реши да пренебрегне протокола.

— Аз също, ваша светлост, но най-голямата кафява мечка, която сте виждали, е нищо в сравнение с мечката Сива муцуна. Ако напада, не можете да я спрете дори с тежък арбалет. С други мечки можете да паднете и да се престорите на умрял, и навярно ще ви помачкат малко, докато не им омръзне, и ще си идат. Тази обаче ще ви разкъса. Откъсва главата на човек с едно захвапване.

— Май ще е най-добре да побегнем още щом го видим — рече барон Юживни.

— Никой не може да ги надбяга — каза Тал и тръгна към слугите. — На късо разстояние догонват кон и го повалят с един удар в гръбнака.

Херцогът остана на място, докато останалите тръгнаха подир Тал.

— Не ме съветвате да се откажа от лова на този звяр, нали, скуайър?

— Не, ваша светлост. Съветвам ви за по-добър избор на оръжия.

— И по-точно?

— Бих предпочел тежки пики, но и копията за глигани ще свършат работа — отвърна Тал през рамо.

Херцог Оласко направи една крачка към тях... и изведнъж зад него се разнесе рев, който разтърси дърветата. Гърлен вой с пронизителна нотка, съчетан със стържещия звук на чупещо се на две дърво. Тал бе готов да се закълне, че нищо живо не може да издаде такъв звук.

Обърна се мигом — другите стояха замръзнали — и видя как грамадният кафяв звяр изригва от дърветата на по-малко от десетина разтега от херцога. Каспар се извъртя мигновено, готов сякаш да посрещне нападащ го човек, леко присвит, с лъка в лявата ръка, камата му сякаш изхвърча сама в дясната.

Лейди Наталия извика:

— Помогнете му!

Тал захвърли лъка, скочи и изтръгна тежкото копие за глигани от ръцете на единия зяпнал слуга. Другият изглеждаше готов да побегне и той му извика:

— След мен!

Хукна покрай двамата барони и ревна:

— Отвлечете го!

Херцогът не помръдна, докато животното не се озова почти върху него, но в последния момент се хвърли наляво. Мечокът замахна към него с лявата си лапа и го тласна в посоката, в която вече се бе засилил. Ако се беше хвърлил в другата посока, щеше да загине с прекършен гръбнак. Всъщност ако питаха Тал, вече си беше загинал.

Защото беше получил убийствен удар и не помръдваше: или бе изпаднал в безсъзнание, или се преструваше на умрял. Инерцията на гигантския мечок го изтласка още няколко разтега напред, след това той се завъртя и се обърна, готов да връхлети. Двамата барони и Наталия пуснаха тетивите и две от стрелите улучиха звяра. Той се

обърна и изрева, с което даде нужното време на Тал да притича до херцога и да застане над него.

Щом видя пред себе си противник, който не бяга, мечката се обърна към него. Тал вдигна високо с две ръце копието за глигани и извика колкото му глас държи — нечленоразделен рев, наподобяващ животинския вой.

Мечката се спря само на четири стъпки от него и се надигна на задните си лапи. Изрева яростно, а Тал се присви и заби широкото острие под гръдната му кост. Звярът нададе вой и отстъпи. Тал отново се присви и натисна още по-силно. Широкото острие се вряза дълбоко, кръвта швирна и потече по кафявата козина на звяра. Подивял от болката, мечокът отново отстъпи, но Тал го последва, натискаше копието с всичка сила.

Кръвта потече като река, засъбира се на червено-кафява локва на земята. Огромният звяр замахна с лапи и Тал отново натисна дълбоко.

И пак, и пак. Накрая звярът залитна и падна на една страна. Без да губи време, Тал сграбчи херцога за дясната ръка и го повлече настрани.

— Мога да стана, скуайър — каза немощно Каспар.

Тал му помогна да се изправи. Херцогът изглеждаше зашеметен, но иначе бе непокътнат, само дето се движеше бавно.

— Този удар в ребрата ще го усещам поне седмица при всяко поемане на дъх.

— Ранен ли си? — извика Наталия и дотича при тях. Двамата барони се доближиха, с лъковете в ръце.

— В живота си не бях виждал такова нещо — каза Майкъл.

— Как го направихте, скуайър? — попита Каспар.

— Дядо ми ми разказа веднъж за лов от детството му. Голямата мечка се вдига на задните лапи, за да нападне. Това е единственият начин да я убиеш, така ми каза. Ако побегнеш, ще те настигне, но ако стоиш и я заплашиш, ще се изправи на задните си крака. Тогава, така каза дядо, трябва да удариш нагоре, точно под гръдната кост, силно и бързо, защото там има голяма артерия под сърцето, която може да се разкъса с дълбоко забиване с копие, и мечката бързо ще изгуби кръв и ще падне. — Погледна през рамо към замрелия вече звяр и кимна. — Явно дядо беше прав.

— Дядо ви трябва да е бил удивителен ловец — отбеляза тихо барон Майкъл.

За миг порой от чувства заплаши да съкруши Тал, щом образът на дядо му се върна в ума му, Смях в очите му, както винаги усмихнат. Успя все пак да потисне спомена с помощта на цялата духовна дисциплина, която бе усвоил на Острова на чародея, и отвърна тихо:

— Удивителен ловец беше, да.

— Е, скуайър — каза херцогът, толкова отмалял, че се остави на барон Юживни да го подкрепя. — Ето, че ви дължа живота си. Какво мога да направя, за да ви се отплатя?

Тал изведнъж осъзна, че без да помисли, току-що бе спасил живота на човека, когото се бе заклел да убие. Каспар обаче разгада смута му като проява на скромност.

— Хайде. Да се върнем в лагера, да отдъхнем и ще поговорим за това.

— Добре, ваша светлост.

За миг осъзна иронията на ситуацията в пълната ѝ сила и не знаеше дали да се изсмее на глас, или да изругае.

Погледна през рамо към издъхващия мечок, метна копието на рамо и тръгна след херцога.

Беше вечер. Херцогът седеше на един от походните столове, изпружил крака върху възглавнички, за да щади наранените си ребра. Тал беше удивен колко сила притежава този мъж. В зрелостта на годините си Каспар беше с рамене на борец или пристанищен хамалин, с възлести мускули. Когато слугите смъкнаха ризата му да се погрижат за голямото почерняло петно от дълбокото натъртване, причинено му от мечока, Тал видя, че по тялото му няма и грам тлъстина. В открит двубой щеше да е изключително опасен.

Освен това беше железен. Всяко вдишване и издишване би трябвало да е болезнено, защото Тал подозираше, че херцогът има счупени ребра, но въпреки това той седеше отпуснал спокойно гръб, засмиваше се на едно или друго остроумие по време на вечерята, с едната ръка на облегалката на стола за опора, другата стиснала чашата с вино.

Ядеше малко, но изпи невероятно много вино. Според Тал виното щеше да му помогне да спи дълбоко. В края на вечерта херцогът го попита:

— Е, скуайър, помислихте ли вече каква награда мога да ви предложа, за да изплатя дълга си?

Тал наведе глава уж смутено и отвърна:

— Честно казано, ваша светлост, действах почти без да мисля. Опитвах се да спася своя живот точно толкова, колкото и вашия. — Постара се да изглежда искрен.

— Може и така да е, но резултатът е същият. Вие спасихте живота ми. Какво мога да направя, за да се отплатя за това?

Тал се усмихна.

— В момента нямам нужда от почти нищо, сър. Но допускам, че в някой бъдещ момент нещата може да не са толкова безметежни за мен, както са днес. Ако някой ден изпадна в затруднение, надявам се, че ще мога да разчитам на благоразположението ви?

— Разбира се. Макар да подозирам, че мъж с вашите качества би трябвало да си пробие път в живота без много трудности. — Изправи се бавно. — За всеки от вас има приготвена палатка и слуга, който да ви осигури удобства. Сега трябва да ви пожелае лека нощ и на заранта ще видя как се чувствам. Ще ми е крайно неприятно да съкратим лова, но се боя, че не съм в достатъчно добра форма, за да се бия с дракон, та дори и да е малък. — Бароните се засмяха угоднически. — Подозирам, че утре по това време ще сме се върнали в двореца. Лек сън на всички.

И си тръгна. След малко Тал също се извини и остави двамата барони сами да се състезават за вниманието на лейди Наталия. Видя, че заделената за него „палатка“ си е цял малък павилион, достатъчно висок, за да остане прав и да се съблече с помощта на слугата. Слугата взе дрехите му и рече:

— Утре сутринта ще бъдат почистени, милорд.

Тал седна сред купчината възглавници, върху които бяха застлани две дебели завивки. Отгоре бе изпънат и топъл, облечен в сатен юрган.

Вдиша дълбоко хладния планински въздух и забравил за разговора отвън — Юживни и Майкъл се опитваха да очароват Наталия, — насочи ума си към странните събития от деня. Мечката се

бе появила толкова бързо, че той реагира като ловец: без да мисли, награби най-доброто възможно оръжие и нападна звяра. Също толкова лесно можеше да вземе лък и да обсипе звяра с безполезни стрели, докато той не смаже Каспар. Тогава щеше да му остава само един за убиване — капитан Куинт Хавревулен — и народът му щеше да е отмъстен.

Бе изтърпял достатъчно духовни упражнения на Острова на чародея, за да знае колко безполезно е да се терзаеш защо нещата са се стекли така, а не иначе. Това, което може да се случи, се случва, както често казваше Накор. Очевидно проблемът, който стоеше пред него, нямаше да се реши просто. Но за едно беше сигурен: нямаше да му донесе радост да гледа как Каспар умира. Откри, че вече не изпитва омраза към херцога. Беше нащрек с него, както щеше да е с всяко диво и опасно същество. Но някак си не можеше да примири в едно чаровния домакин, в чиято компания се радваше на бокал с вино, и пресметливия убиец, поръчал избиването на цял народ. Нещо тук някак си не се връзваше и Тал се зачуди какво ли може да е.

Подозираше, че е замесена друга ръка. За магьосника Лесо Варен разправяха, че имал огромно влияние върху Каспар, и Тал се зачуди да не би точно той да е инициаторът на избиването на оросините.

Когато излезе от унеса си, лагерът вече бе притихнал. Лейди Наталия вероятно бе пожелала лека нощ на ухажорите си. Тал си даде сметка, че самият той е все още съвсем буден и че сънят трудно ще го споходи, ако не се отпусне. Седеше гол на постелята. Скръсти крака и отпусна длани на коленете си. Затвори очи и започна да медитира, за да успокои ума си.

Времето се затаи и той усети как сърцето му забави ударите си, дъхът му стана по-дълбок. Беше почти заспал, когато платнището на палатката се отвори.

Преди да е успял да реагира, загърнатата в сянка фигура бързо пристъпи вътре и го сграбчи за гърлото. Вече напълно буден, той усети мириса на лек парфюм и чу в ухото си шепот.

— Колко мило. Чакал си ме. — След това устните на Наталия се притиснаха в неговите и тя го избута по гръб и го притисна върху възглавниците. Тал примига и видя в сумрака красивото ѝ лице, на половин педя само от неговото, докато тя бързо развързваше нощния

си халат и го захвърляше настрани. — Брат ми може и да не измисли как да ти се отплати за това, че му спаси живота. Но аз имам няколко идеи.

После наведе глава и го целуна отново.

ГЛАВА 4

ИЗБОР

Тал седна.

Потъгна тежко в меките възглавници на дивана и се обърна към човека, който стоеше тихо в ъгъла.

— Паско, прати Амафи до пазара по някоя безсмислена работа, докато не са затворили, за да останем насаме няколко минути — каза и вдигна чаша вино. — Ще пиеш ли с мен?

Човекът, на когото говореше, пристъпи от ъгъла и смъкна шапката си. Дълга бяла коса се изсипа до раменете му и две светлосини очи изгледаха Тал.

— Няма да се бавя. Татко ме изпрати със съобщение и няколко въпроса.

— Седни поне, Магнус.

— Ще остана прав — отвърна младият маг.

За известно време Магнус бе учил Тал на малко магия и логика, но от всичките си учители младият мъж изпитваше най-малко близост тъкмо към него. За Тал в това имаше нещо иронично, тъй като Калев, по-младият брат на Магнус, беше единственият мъж в Конклава, към когото изпитваше братски чувства. И двамата бяха ловци, и двамата не боровеха с магия в общество на магьосници, и двамата не можеха да разберат повечето неща, които виждаха ежедневно около себе си. От всички, които служеха на Конклава, само Миранда, майката на Магнус, му беше по-чужда.

— Прощавай, но имах тежък ден и нощ — каза Тал. — Почти не съм спал и умът ми е поразмътен.

Магнус се усмихна.

— Геройствата ти с мечката и с лейди Наталия, предполагам?

— Ти си чул? — възкликна стъписано Тал. Беше се върнал в града по-малко от час, след като напусна двореца. Което означаваше, че слухът се е разпространил за рекордно време. Очите му се присвиха. — Не си могъл да го чуеш. Ти си видял!

— Да, наблюдавах.

Тал не скри неприязънта си. За втори път Магнус го беше наблюдавал отстрани.

— Почти мога да разбера желанието ти да погледаш боя ми с Гарвана, но защо някакъв си елементарен лов?

— Защото нищо свързано с Каспар Оласко не е елементарно. Татко ме помоли да се уверя, че ще спечелиш благоразположението на Каспар, а със спасяването му от мечката и завоеването на сестра му, изглежда, нещата вървят добре. А и това е последният път, когато те шпионирам.

— Защо?

Магнус замачка широкополата си шапка.

— Първо въпросите. Готов ли си вече да служиш при Каспар?

— Почти, но не съвсем.

— Скоро значи?

— Скоро, да.

— Херцогът или сестра му споменаха ли ти за Лесо Варен?

— Не.

— Последният въпрос на баща ми: имаш ли някаква представа защо Каспар се стреми да струпва войски на границата на Островното кралство, на стотици мили от всякаква важна за него поне цел?

— Абсолютно никаква.

— Сега един въпрос от мен: защо спаси Каспар от мечката?

Тал поклати глава и отпи от виното.

— Да ти кажа честно, представа нямах в онзи момент. Просто реагирах. Но след като се справих, реших, че боговете сигурно ми казват нещо.

— Какво?

— Не е достатъчно да видя как умира Каспар. Най-малкото той трябва да разбере защо умира, но освен това...

— Какво?

— Искам да го видя унижен. Искам да гледам как осъзнава, че всичко, което е направил, всяка убийствена заповед, която е дал, всяко подло решение, се е провалило.

Магнус помълча, после каза:

— Убиването му ще е по лесно, отколкото да го унизиш толкова.

— Все пак това е целта ми.

— Твоята цел — каза Магнус, — да ти напомня, е първо да разкриеш защо той се стреми към война с Кралството. Всяко зрънце разузнавателна информация, с която разполагаме, ни казва, че си прав в предположенията си, че Каспар има някакъв налудничав замисъл да изкове съюз между Източните кралства, за да може да нанесе удар срещу Островите. И натъртвам на думата „налудничав“, защото нищо от това, което е постигал досега, не показва и намек за здрав разум.

— Въпреки това съм готов да заложа живота си, че Каспар е всичко друго, но не и луд. Коварен, опасен, чаровен, забавен дори; но е разумен. Решенията му може да изглеждат безсмислени, но зад тях винаги има план. — Наведе се и остави чашата на масата. — Е, Паско и Амафи ще се върнат скоро, тъй че трябва да приключваме бързо.

— Тогава минавам на съобщението. От баща ми. Ще бъдеш откъснат.

— Какво точно означава това?

— Означава, че никой повече няма да те търси по никое време, Тал. — Магнус намести шапката на главата си. — Когато решиш да приемеш предложението на Каспар и да постъпиш на служба при него, намери повод да освободиш Паско. Оставям на теб да решиш какво ще правиш с Амафи. Но си обвързан под клетва никога да не споменаваш за връзката си с Конклава пред него, дори изобщо няма да намекиваш за съществуването на Конклава.

— От днес няма да имаме никакви контакти с теб, докато сам не решиш да ни потърсиш — продължи Магнус. — Ако си на север, намери начин да известиш в хана на Кендрик или сам отиди там. В Риланон потърси една странноприемница, „Златният изгрев“, а вече си бил в „Буре и лоза“ в Саладор. Ако се окажеш в Крондор, вече знаеш къде е „Адмирал Траск“. Тук потърси нощния кръчмар в хана „Молконски“. В Опардум нямаме агенти, което е много жалко, но ако можеш да пратиш съобщение в „Наковалня и клеци“ в градчето Калеш'каар в Стегата на Бердак, то ще стигне до нас.

Тал се засмя.

— Всичките ли ви агенти са внедрени в ханове и кръчми?

Магнус отвърна с усмивка.

— Не, но ни се струва, че хановете и кръчмите са полезни места за събиране на информация. Измисли начин да пратиш съобщение до което и да е от тези места, адресирано до скуайъра на Дълбоки лес, и

то ще стигне до нас. Използвай кодови фрази, ако можеш. Има и други ханове в други градове и Паско може да се погрижи да разполагаш с пълния списък, преди да се разделите.

— Защо трябва да се оправям без него?

— Две... Не, три причини. Първо, с всеки нов агент на Конклава, който се доближи до Лесо Варен, рискът за нас се умножава. Майка държи лейди Роуена толкова близо до Каспар, колкото може да го постигне жена — допускам, че с напразната надежда, че Каспар може да изпусне нещо между креватните приказки — а с теб там нашата уязвимост се увеличава. Паско не ни предлага нищо полезно в повече, но увеличава риска. Второ, имаме други задачи за Паско. И последно, той все пак работи за Конклава, не за скуайър Хокинс от Илит, каквото и да те е накарал да повярваш.

— Разбрах.

— Сега, да сме наясно за едно: каквато и възможност да получиш да си отмъстиш на Каспар, той е само част от проблема. Разбери каквото можеш за Лесо Варен. Той е истинската опасност за нас. Най-сетне, ако бъдеш разкрит, ще предпочетем да умреш пред риска за сигурността на Конклава. Това ясно ли е?

— Напълно.

— Добре. Тъй че гледай да не се убиеш или поне се постарай да свършиш нещо полезно, преди да го направиш. Ако изпаднеш в беда, не можем да те отървем... и няма и да се опитаме.

И изведнъж изчезна. Имаше само лек полъх във въздуха там, където допреди миг стоеше Магнус. Тал взе чашата и промърмори:

— Колко мразя, че все той има последната дума.

Събуди се леко замаян. Беше изпил само една чаша вино предната вечер, по време на разговора с Магнус. Денят бе минал без особени събития, общо взето ленива езда надолу по планината и през града до двореца. Но не беше спал добре и се зачуди дали неспокойната нощ не се дължи на избора, пред който бе изправен.

Каспар му беше в дълг. Тъй че как да приеме служба при него, без да изглежда прекомерно нетърпелив? Идеята му да убие принц Матю и да накара Каспар да се намеси в негова защита вече изглеждала повече от приемлива. Магнус беше прав — статутът на

Тал като шампион на Двора на майсторите му печелеше много привилегии, но какви бяха задълженията му? Замисли се над това.

Знаеше, че може да провокира немалко социални ситуации, в които принц Матю щеше да се окаже принуден да го извика на дуел. Някой щеше да настоя да е до първо пускане на кръв, а Тал можеше да го убие „неволно“. Нещастие, но такива неща се случват. „Иронията е, че ми се случват доста често“, помисли си. Не, това нямаше да мине, защото един дуел щеше да е въпрос на чест и макар че кралят може би никога повече нямаше да го допусне в двореца...

Кръчмарска свада? Матю посещаваше някои долнопробни бордеи и хазартни зали. Ходеше „предрешен“, въпреки факта, че всички го познаваха, и използваше положението си като голямо предимство.

Тал отхвърли и тази идея. Не беше достатъчно публично.

Не виждаше лесен начин да го убие така, че да попадне в магическото място между възможността да му простят или да го обезглавят. А дори и да кацнеше на това магическо място и Каспар да се намесеше в негова полза, това щеше да изплати дълга на Каспар. А на Тал му харесваше да разполага с този дълг.

Не, реши той и стана, нямаше да убие принц Матю. Хрумна му друга идея. Седна отново и помисли над нея. Реши, че не е преценил достатъчно добре ролята си. Можеше просто да има начин да стане персона нон грата в Ролдем. Можеше да се опази от дръвника на палача и в същото време да изглежда така, че за него няма бъдеще в обществените среди на Ролдем. В който момент щеше да изглежда, че няма друг избор, освен да приеме службата при херцога.

— Паско — извика той и след миг в стаята влезе Амафи.

— Ваше великолепие, с какво мога да ви бъда полезен? — попита на езика на Островите.

— Къде е Паско? — на свой ред попита Тал и му махна с ръка за панталоните.

Бившият убиец му ги подаде.

— Отиде на пазар, ваше великолепие, да купи храна. Какво ще заповядате?

Тал помисли малко и отвърна:

— Струва ми се, че моментът е подходящ да се научиш да бъдеш валет.

— Валет ли? Ваше великолепие, не знам тази дума.

Тал беше забравил, че говори на роддемски, език, с който Амафи едва се справяше.

— Ил камериере персонале — каза му Тал на квегански.

— А, личен слуга — отвърна Амафи на Кралската реч, както бе известен езикът на Островите. — Преживял съм известно време с хора от потекло, тъй че ще е дреболия да се науча от какво се нуждаете. Но с Паско какво ще стане?

— Боя се, че Паско скоро ще ни остави. — Тал нахлузи ботушите си. — Семейен проблем. Трябва да се върне при баща си на север в Латагор.

Амафи не попита за подробности. Каза само:

— В такъв случай ще се постарая да го заместя добре в грижите за удобството ви.

— Обаче ще трябва да поработим още върху роддемския ти. — Тал превключи на роддемски. — Отивам в Двора на майсторите. Изчакай Паско и му кажи да започне да те запознава с ежедневните ми занимания и потребности. Ще ти обясни в движение. Стани като негова сянка за известно време и наблюдавай. Питай, стига въпросите ти да не притесняват мен или някой, с когото съм, иначе си ги затаявай, докато двамата не останем насаме. Кажи му да дойде в Ремарга по обед и да ми донесе чисти дрехи. След това ще хапна в... „Болдуин“, отвън край Големия канал, после малко карти следобед в „Депанов“. Ще се върна да се преоблека в нещо по-подходящо за вечеря.

— Да, ваше великолепие.

— И стига с това „великолепие“. Казва се „благородие“.

Тал си облече същата риза, която бе носил предния ден, метна небрежно жакет на лявото си рамо и грабна сабята.

— Сега си намери някоя работа, докато Паско се върне. Ще ви видя и двамата на обед.

— Да, ваше великолепие — отвърна Амафи.

Тал излезе и затрополи по стълбите. Затегна сабята на кръста си и намести жакета на рамото си. Беше топъл ден и той бе решил да е без шапка. Докато вървеше към Двора на майсторите, мислеше колко точно може да си позволи да навреди на кралска особа, без да си навлече прекалено големи неприятности.

Утринното слънце, топлият океански бриз, споменът за страстната любов с лейди Наталия — всичко това в съчетание въодушевяваше Тал и духът му бе окрилен. Докато стигне до Двора на майсторите, вече имаше план как да унизи една кралска особа, без да стигне до бесилката, и се беше убедил, че това дори може да се окаже забавно.

Галерията беше пълна. Със завръщането на Най-великия фехтовач на света наблюдаването на упражненията и състезанията се бе превърнало в най-любимото развлечение за много млади жени в столицата. Много благороднически дъщери и немалко млади съпруги намираха повод да се отбият по време на ежедневното пазаруване, за да утолят новооткрития си интерес към фехтовката.

Тал се беше упражнявал всеки ден през седмицата след връщането от лова и очакваше шанса си да се срещне в двубой с принц Матю. В крайна сметка бе разбрал, че принцът го изчаква, докато напусне, преди да се появи в Двора на майсторите всеки втори ден. Ето защо днес Тал започна упражненията си пред публика късно следобед вместо сутринта, както обикновено.

Поздравиха го всички членове на партера, сред които и треньорите. Днес ролята на Старши се изпълняваше от Василий Турков, главен инструктор и съдия при всички спорни моменти. Други инструктори работеха с обучаващи се по всички ъгли на огромната зала, но Старшият на партера ръководеше двубоите в центъра.

Подът на залата за тренировки бе изработен от разноцветен паркет, подреден на сложни фигури, които при по-подробен оглед се оказваха хитроумно очертани граници между различните зони за упражнения. Партерът бе заобиколен от масивни колони излъскано дърво, които крепяха орнаментирания висок таван. Тал погледна нагоре и видя, че таванът е пребойдисан: в бяло, със златен варак върху релефните венци и гирлянди около големите прозорци. Галериите минаваха по едната стена между колоните, а другата стена беше с високи от пода до тавана прозорци, така че цялата зала бе осветена великолепно.

Василий се приближи и го хвана за ръката.

— След като не се появихте тази сутрин, помислих, че сте си дали почивен ден, скуайър. — Хвърли поглед към пълната със зрители галерия и добави: — Ако това продължи, ще се наложи отново да поставим временни седалки. На турнира за Шампиона на майсторите бяха наслагали временни седалки пред прозорците, за да поберат колкото може повече зрители.

Тал се усмихна.

— Дойдох само да се поупражнявам, Старши.

Турков отвърна на усмивката му и каза:

— Тогава ще ви намеря противник. — Обърна се към неколцината младежи, които стояха наблизо и явно изгаряха от нетърпение да кръстосат сабя с шампиона на Двора на майсторите, и ги привика с ръка. — Анатолий, вие сте пръв!

Тал нямаше представа кой е младежът, но той се приближи без колебание. Поклони се на Майстора, а след това и на Тал. Майстор Василий извика:

— Рапири! Три точки до победа!

Двамата носеха тежко подплатени жакети, които ги покриваха от шията до слабините, върху гамаши и обувки с кожени табани. Нахлузиха мрежести шлемове, през които можеше да се диша и да се вижда, но мрежата предпазваше от нараняване. Пристъпиха един срещу друг.

Старшият застана между тях, вдигнал оръжието си. Двамата състезатели извадиха своите, опряха ги до рапирата на Майстора и ги задържаха така. После Старшият отдръпна рапирата си и двубоят започна.

Тал се беше дуелирал по време на близо целогодишния си престой в Саладор. Дворът на мечовете не можеше да се сравни с Двора на майсторите по броя на качествени противници, но все пак имаше достатъчно добри дуелисти, за да го поддържат в безупречна форма.

Нужна му беше тази практика, тъй като на Острова на чародея за партньор можеше да разчита само на Калев, а той често отсъстваше, пратен незнайно къде от родителите си. А и макар да беше най-добрият ловец и стрелец с лък, когото Тал бе виждал, не го биваше особено във фехтовката.

Тал бе изкарал известно време и с наемници, на които повечето дворцови маниери бяха чужди. Наемниците не гледаха на фехтовката като на изкуство, а по-скоро като на средство за оцеляване и Тал бе съвсем сигурен, че Майсторите на двора няма да погледнат с добро око, ако прилага ритник в чатала, вадене на око или отхапване на ухо по време на тренировките. Беше наясно, че много от младежите, които щяха да прекарат години от живота си тук, в Двора на майсторите, никога няма да използват оръжията си в изблик на гняв. Такъв бе животът на младите благородници в цивилизованото лоно на Ролдем.

Младият Анатолий бързо бе сразен: оказа се добър, но му липсваше въображение. Още трима младежи също бързо отпаднаха и Тал реши да спре.

Вместо обаче да се запъти направо към стаята за преобличане, отиде до една от отрупаните с освежителни напитки и закуски маси. В центъра бе поставена голяма кристална купа, пълна с вода и плуващи в нея резенчета лимон. Тал бе започнал да харесва тази напитка, след като привикна с тръпчиво-киселия ѝ вкус. На подносите имаше всевъзможни плодове, сирена, хлебчета, сладкиши и пушени меса. Бутилки с ейл и вино също очакваха приключилите с дневните упражнения. Тал си взе чаша лимонена вода от един слуга и резен ябълка, отхапа и започна да оглежда салона.

Един от многото слуги на Двора стоеше до него и усърдно презареждаше всяко блюдо, та поднесеното да изглежда свежо. Тал изчисли цената на сервирането и се удиви колко скъпо излиза поддържането на Двора на майсторите. Всеки благородник можеше да посещава Двора свободно, за да усъвършенства изкуството на фехтовката. Богатите от простолюдието можеха да го използват срещу помощна, макар и доста висока такса и мнозина предпочитаха да го правят, по политически причини. Но като цяло цената за поддръжката на това дворцово начинание тежеше на Короната.

Тал се замисли разсеяно колко ли богатство трябва да управлява крал Карол. Припомни си една книга, която беше чел, за крондорския търговец Рупърт Ейвъри, и наново си помисли доколко ли са преувеличени сумите, споменати от самовъзвеличилият се герой. Докато седеше сам в малката си колиба на Острова на чародея, Нокът на сребърния ястреб си бе мислил, че цифрите вероятно са много раздути, за да подкрепят претенцията на автора за личната му

значимост в историята на Крондор. Но сега, като се замисли колко огромен е дворецът в Ролдем и каква е цената на поддръжката само на Двора, да не говорим за финансирането на ролдемския флот, осъзна колко наивен е бил някогашният Нокът. Някъде от паметта му изплува фразата „Добре е да си крал“ и макар да не можеше да си спомни кой точно от учителите му я бе изрекъл, вече бе склонен да се съгласи.

За един кратък миг си помисли, че е на границата да разбере алчността за власт у херцог Каспар.

После видя как в салона влезе друга голяма група и без да поглежда повече нагам, разбра, че е пристигнал принц Матю. Премисли отново плана си, както го беше правил вече безброй пъти, откакто се бе оформил в главата му предната седмица. С отскорошния си героичен акт при спасяването на херцога и след одобрението на краля точно сега имаше най-добрата възможност да го осъществи, без да свърши на дръвника на палача или да го удавят дискретно в залива.

Отпи бавно от виното си и тръгна към принца и внушителния му антураж. Принц Матю беше суетен човек, въпреки факта, че за трийсетте си години бе оформил доста голямо шкембе на слабата си иначе фигура. Придаваше му комичния вид на голямо влечуго, опитващо се да смели още по-голяма топка. Все пак принцът успяваше героично да прикрие прекомерния излишък с помощта на жакета, плътно впит около кръста му и с подплънки на раменете. Косата си носеше късо подстригана, обилно намазана с помада и сресана напред, за да прикрива бързото олисяване; имаше и тънки мустачки — сигурно отделяше часове за ежедневното им оформяне. Освен това носеше малък монокул в златна рамка, изделие от светлочервен кварц, внасян от Квег, през който държеше да гледа всичко и всички.

Тал изчака докато го забележат, и се поклони.

— А, скуайър — поздрави го небрежно принцът. — Хубаво е, че се върнахте. Съжалявам, че не се видяхме на приема, но бях неразположен.

Според дворцовия слух в нощта преди галавечерята в чест на Каспар принцът бе изпил толкова вино, че не смеел да се отдалечи на повече от две крачки от тоалетната в покоите си, за да не би раздражените му черва да се възбунтуват неочаквано.

— Загубата е за мен, ваше височество. Хубаво е, че сте се възстановили.

— Дуелирахте ли се вече? — попита принцът.

— Току-що приключих, ваше височество.

— О, жалко. Надявах се на някой съперник днес.

Принцът беше посредствен фехтовач, но по политически причини рядко губеше дуел. Тал не се съмняваше, че е чакал в близките стаи за преобличане под утешителните ръце на някоя масажистка, докато го известят, че шампионът е приключил с упражненията си.

— Не е проблем, ваше височество. Все още не съм напуснал салона, тъй че ще съм щастлив да се изправа срещу вас, стига да приемете това малко предизвикателство.

Хората от свитата на принца се заспоглеждаха. В най-добрата си форма принцът щеше да е жалък спаринг-партньор за Тал дори в най-лошата му форма, а и шампионът на Двора на майсторите едва ли щеше да позволи да го победят: досега не беше изгубвал дуел и ако продължеше да печели до следващия турнир на Двора на майсторите, щеше да стане неоспоримият майстор на всички времена.

Принц Матю се усмихна насила.

— Жалко. Вече си ангажирах противниците.

Наблизо стояха трима млади фехтовачи, сред тях — и младият Анатолий. Лицето му грееше от възторг. Той пристъпи напред и заяви:

— Ваше височество, готов съм с радост да отстъпя мястото си, за да позволя на шампиона да се срази с вас.

Ако погледът можеше да убива, то Анатолий щеше за миг да се превърне в купчина димящи отломки. Вместо това принцът отвърна:

— Много мило от ваша страна, млади сър. Ще го запомня.

Тал се постара да скрие усмивката си.

— Защо не започнете с другите двама, ваше височество, докато си допия лимонената вода? Щом приключите с тях, приемам с удоволствие да съм последният ви противник.

Принцът се усмихна: Тал поне му бе предоставил възможност да съхрани достойнството си. Щеше да спечели първите два двубоя, след което поражението от шампиона нямаше да е срамно. А и кой знае — може би шампионът щеше да се опита да спечели благосклонността му, като позволи равен — все пак го беше правил и преди.

Тал се върна при бюфета и си взе още едно резенче ябълка. Принцът бързо се „справи“ с двамата си противници, които успяха да

„загубят“ почти убедително.

Тал остави чашата си с вода и излезе на пътеката.

— Моите поздравления, ваше височество. Вие дори не се изпотихте. — Всъщност принцът пухтеше като стар кон, препускал по нанагорнище цял ден.

— Много мило... че го казвате... скуайър.

— Да се договорим до седем? Това ще предложи добро натоварване и на двама ни.

Майстор Василий изгледа Тал с присвити очи. „До седем“ означаваше седем тушета. Двубоят обикновено свършваше на три. Тал щеше да спечели без затруднение, но трябваше да нанесе на принца четири тушета вместо обичайните две от три. Принцът обаче не можеше да откаже и отвърна:

— Разбира се.

И тогава Тал каза:

— И ако сте така любезен, вече и двамата се упражнявахме с рапири. Бих искал да потренирам малко с някое по-тежко оръжие. Саби? Или дълги мечове може би?

Всички наоколо, се смълчаха. Принц Матю беше посредствен с рапирата, но тя бе най-доброто му оръжие. Мечът на тежката кавалерия изискваше бързи мощни атаки, а пехотинската сабя изискваше издръжливост. Принцът избра по-малката от двете злини.

— Нека да са саби, скуайър.

Тал даде знак да му донесат шлема и оръжието: друг слуга донесе на принца тренировъчната сабя. Василий се приближи до Тал и му прошепна:

— Какво правите, скуайър?

— Просто реших, че е крайно време някой да отнеме вятъра от платната на този надут глупак, майстор Василий.

Василий се вцепени от изумление. Целият му опит със скуайър Хокинс го бе накарал да повярва, че той е младеж с изключителни социални умения. В състояние беше да замае главата на всяка жена и повечето мъже искаха да са негови приятели. Но ето, че бе готов да унизи един принц от кралската фамилия.

— Но той е братовчед на краля, скуайър! — изсъска Василий.

— Факт, за който тази свиня се старае никога да не забравяме — отвърна Тал възможно най-злъчно. — Хайде да приключваме с това.

От мига, в който заеха местата си, Тал разбра, че може да постъпи с принца както намери за добре, да го нарани или да го убие дори, ако поиска. Въпреки подплънките и шлема една сабя — дори тренировъчна, със затъпено острие — можеше да нанесе сериозна рана в ръцете на майстор, а нямаше по-голям майстор от него.

Василий с неохота зае мястото си и вдигна оръжието си.

— По места!

Двамата мъже се приближиха, докоснаха оръжия и когато Василий викна: „Начало!“, принцът опита бързо, но немощно посичане отгоре.

Тал го отби без усилие. Принцът вече беше излязъл от равновесие и Тал можеше без колебание да контраатакува за точка с удар в рамото или в ребрата. Вместо това отстъпи назад и каза с лека насмешка:

— Защо не опитате това отново, ваше височество? Изглеждаше почти все едно че превръща тренировъчния дуел в урок.

Зае отново позиция със сабята с върха надолу и встрани и зачака, докато принцът се отдръпна и след това настъпи с вдигнато за удар оръжие. Принцът опита същия ход, още по-тромаво отпреди, и Тал с лекота го отби встрани. Принц Матю залитна и се откри за многобройни тушета, които лесно можеха да донесат победа на Тал, но в последния момент той го перна в ребрата достатъчно силно, за да изтръгне болезнено пъшкане, което се чу из цялата зала.

— Точка, скуайър Хокинс! — обяви Василий и го изгледа наполовина питащо, наполовина — гневно.

Запъхтян, принц Матю се изправи, притиснал натъртените си ребра с лявата ръка. С привидна загриженост Тал попита:

— Вярвам, че не ви нараних, ваше височество?

За миг се зачуди дали на принца няма да му прилошее, но той преглътна и отвърна:

— Не... добре... съм... скуайър.

Тал предложи с бодр невъзмутимост:

— Да опитаме тогава още веднъж.

Последва кратка пауза, в която изглеждаше, че принцът е готов да се откаже, но той се върна на позиция и Тал подхвърли:

— Не прекалявайте с разкриването, ваше височество.

Майстор Василий се приближи отново, едва прикриваше яда си. Всъщност не можеше да направи нищо. От една страна, можеше да прекрати всеки двубой по какъвто и да било повод и през годините бе спирал не малко дуели, в които напреднал обучаем тиранизира някой новак. Но принцът бе царствена особа и да прекрати двубоя, защото Тал се гавреше с него, щеше само да унижи Короната.

Тал отбеляза още две брутални тушета и когато принцът вече изглеждаше на ръба, майстор Василий прошепна:

— Скуайър, прекалявате!

— Ако Негово височество желае да се оттегли, няма да възразя — отвърна Тал с толкова презрение, колкото можа да докара. Каза го достатъчно високо, за да го чуят всички.

Принц Матю беше горд човек, въпреки че гордостта му се основаваше повече на суета, отколкото на лични постижения. Като че ли преглъщаше сълзите си, когато отвърна:

— Не се отказвам.

— Добре казано, ваше височество — подхвърли бодряшки Тал. — Да предложим тогава на публиката нещо, което да запомни?

Василий пак даде команда за старт. Принц Матю остана на място, изчакваше Тал да направи първия си ход. Тал подходи с лъжлива маневра и принцът реагира. Тал изби сабята от ръката му, хлъзна острието на своята под шлема му и го отпра от главата му. После подмина принца с една стъпка и го изпердаши с все сила по задника. Реакцията на тълпата бе моментална. Изненадани ахвания се смесиха с подсвирквания и смях. Ударът бе толкова силен, че принц Матю залитна напред и падна на колене. Лицето му бе зачервено, очите му бяха плувнали в сълзи от болка.

Придворните се втурнаха да помогнат на унижения принц да се изправи на крака. Тал обърна гръб и се отдалечи — ново нарушение на приличието. Няколко млади жени, дошли в Двора на майсторите с надеждата, че ще привлекат вниманието му, станаха и напуснаха, гледаха го с презрение.

Майстор Василий го догони и прошепна:

— Капка разум ли няма в главата ви, скуайър?

Тал погледна с усмивка през рамо към принца и отвърна:

— Всъщност тъкмо напротив, майстор Василий.

Василий промълви тихо, предупредително:

— На ваше място, скуайър, бих отпътувал нанякъде, и то веднага. Шампион на Двора на майсторите или не, току-що си създадохте много опасен враг. Принцът може да е всякакъв, но не е от хората, които прощават.

Очите на Тал се сплетоха с тези на принца в другия край на залата и той видя през сълзите на гняв и унижение едва сдържаната ярост, насочена към него.

— Да, предполагам, че сте прав. — И добави достатъчно високо, за да чуят всички, с нескрита насмешка: — Но ако се съди по този следобеден дуел, всъщност изобщо не е опасен.

Майстор Василий не можа да измисли какво да отвърне, така че се обърна и го остави. Тал продължи към вратата, където го чакаха Паско и Амафи. Паско бе разбрал какво се е случило, но Амафи каза:

— Ваше великолепие, да не би да сте склонен към самоубийство?

— Не бих казал. Защо?

— Защото принцът вече иска да ви види мъртъв. — И добави, със сияйна усмивка: — А той има достатъчно пари, за да помисля поне аз дали да не ви изменя.

Тал се изсмя достатъчно високо, та всички наоколо да решат, че се забавляват.

— Е, ако не ми измениш, ще си помисля дали да не ти вдигна заплатата.

— Да, ваше великолепие.

Докато вървяха към стаята за преобличане, Паско прошепна:

— Все пак внимавайте. Още преди срещата да свърши, агентите на Матю напускаха сградата с вестта за унизяването му. Създадохте си могъщ враг.

— Хм — отвърна Тал. — Значи е време да си потърся могъщ приятел.

ГЛАВА 5

СЛУЖБА

Каспар се усмихна.

— Е, млади Хокинс? Разбирам, че сте успели да се поставите в доста неудобно положение.

Херцог Каспар се отпусна в широкото кресло и махна с ръка на слугата си да напълни двете чаши върху кръглата маса в гостната на големия апартамент, предоставен му от краля за визитата му.

Амафи стоеше пред стаята в ролята си на личен слуга. Паско беше в квартирата на Тал и се подготвяше за заминаване. Версията с болния баща беше достатъчно приемлива и той вече си бе платил превоза на кораб за Прохода на Прандур, където щеше да хване друг за Крайбрежен страж и оттам щеше да стигне с фургон до хана на Кендрик.

Тал беше изпратил писмо до херцога ден преди да помоли за аудиенция и на другата сутрин един дворцов паж бе донесъл отговора. Канеха го на следобедна среща, но със съвета по разбираеми причини да използва някой от слугинските входи.

Каспар бе облечен в обшита с брокат и закопчана до шията туника — мода, непозната за Тал: реши, че трябва да е нещо, което носят в Оласко.

— Мислех си, че сте младеж с необикновено чувство за хладнокръвна преценка. Какво ви накара да направите нещо толкова неприсъщо?

Тал вдигна чашата си и по навик помириса виното. Отпи и каза:

— А, това трябва да е новата реколта от Крушуин в Гарвановия лес!

Каспар учудено вдигна вежда.

— Разбирате от вино, Талвин. Да, пристигнало е миналия месец и кралят бе така добър да задели няколко бутилки за мен. Но отговорете на въпроса ми.

Последното бе отправено с най-заповедния тон, с който Каспар се бе обръщал досега към него.

— Принц Матю е грубиян — отвърна кратко Тал.

— Вярно, но едва ли е единствен сред благородниците в Ролдем. Защо трябваше да го унизите публично?

— Защото не можех да го убия и да избегна палача — отвърна Тал и отново отпи от виното, за пауза. — Ако не беше кралска особа, щях да го призова на дуел за чест.

— О? — Херцогът отново повдигна вежда. — За чия чест? Определено не вашата, нали? Изглеждате прагматичен човек, не робувате на надутни благороднически принципи.

Осъзнал, че не е обмислил това достатъчно добре, Тал отвърна:

— Честта на една дама, сър.

— Имате спор с принц Матю заради дама?

Тал разбра, че това няма да издържи по-сериозно разглеждане, ако версията прозвучи прекалено неправдоподобно, затова импровизира:

— Не заради спор, а в защита. Въпросната дама е вдовица, а принцът е проявил... прекален ентусиазъм в ухажванията си.

— Аха, значи трябва да е лейди Гаворкин — изсмя се Каспар. — Аз също подочух някои дворцови клюки.

Тал сви рамене.

— С дамата бяхме близки. Аз не проявявам интерес към брак, но тя си търси нов съпруг, стига обстоятелствата да позволят, защото Короната вече обмисля да ѝ отнеме някои имения и тя се страхува, че ще изгуби приходите си.

Каспар прекрати по-нататъшния коментар с думите:

— Знам положението ѝ. Ако я видят публично в компанията на Матю, други заинтересовани благороднически синове ще я отбягват. Разбирам.

Тал не беше сигурен дали Каспар е повярвал на версията. Все пак той бе заложил само на едно подхвърляне, направено от лейди Гаворкин при неотдавнашната му следобедна визита: че намира принца за отблъскващ.

— Все пак — изкикоти се Каспар — трябваше ли наистина да го накарате да се разреве като дете?

— По-добре, отколкото да го убия — отвърна Тал.

— Не съм убеден — каза Каспар. — Създадохте си много лош враг, защото склонността към прошка не е присъща за Матю. Той е

единственият член на кралската фамилия, който би използвал властта си, за да отмъсти за лично оскърбление. Може вече да е обявил възнаграждение за главата ви. На ваше място бих се пазил от наемни убийци, млади ми Хокинс.

— Точно затова дойдох при вас.

— Пред краля бих могъл да упражня известно влияние, а и съм ви в дълг. Но с Матю... — Херцогът разпери безпомощно ръце и сви рамене.

— Матю няма да посмее да ме напада пряко, ако съм на служба при вас, ваша светлост. Реших да приема предложението ви за работа.

Каспар се отпусна в креслото си.

— Разбирам повода, но прилича на доста внезапен обрат, да го кажем направо.

— Отдавна мисля за предложението ви, ваша светлост, и то сериозно. Надявах се обаче, че ще мога да си намеря добър пост в някой търговски концерн в Саладор, Ран или Батира. Може би познавате местния им агент, Куинси де Касъл?

Леко трепване в очите на Каспар разкри, че лъже, когато отвърна:

— Познавам го, да. Но защо в търговията?

Тал помълча, после въздъхна.

— Благородническата ми нишка е много тънка, ваша светлост. Главата на фамилията ни всъщност едва ли знае за съществуването ми, защото съм племенник на трети братовчед, много далечен роднина. — Продължи тихо: — Честно казано, получих титлата „скуайър“ само благодарение на ловка манипулация на един местен магистрат, близък по бащина линия. А земите, които вървят с тази титла, не носят никакъв приход. — Върна се към нормалния тон и продължи: — За да напредна в обществото, ми трябва две неща: богатство и слава. Бих могъл или да вляза в армията — и честно казано, опитах за известно време, но трепане на таласъми в студения север също не е пътят... или да се ожена изгодно. Но за да се ожена изгодно, ми трябва богатство и слава. Затворен кръг, разбирате ме.

— Да, разбирам ви.

— Така че дойдох на изток. Тук е мястото, където политиката и търговията предлагат възможност на човек, не на запад. Там всичко се свежда до дълг и служба, но тук човек може да намери перспективи. Да стана шампион на Двора на майсторите ми донесе слава. А ако

мога да се издигна финансово с помощта на де Касъл и партньорите му, тогава ще имам и богатство.

— Разбирам замисъла като цяло, скуайър, но няма ли по-преки пътища?

— Не, доколкото виждам. Най-добрата ми възможност беше лейди Гаворкин, но Короната в никакъв случай не би одобрила брака ѝ с един беден провинциален скуайър от Островите.

— Особено сега — изсмя се Каспар.

— Да — съгласи се Тал с измъчена усмивка. — Но дори да се бях въздържал по отношение на принца, мисля, че бъдещето ми е някъде другаде. И след като вече изглежда, че перспективите ми в Ролдем са нищожни... — Сви рамене.

— Помислихте си, че с моя помощ ще се издигнете — довърши Каспар.

— Да, ваша светлост.

— Доста умен избор — каза Каспар. — Трябват ми умни хора — стига в бъдеще да се въздържате от изкушението да унизявате публично принцове. Има един капитански пост за вас в Опардум.

— Капитанство? — Тал се усмихна. — Както казах, опитах военния живот, ваша светлост, и не го намирам за подходящ за дарбите ми.

— Само титла. Ако желаете, можете да продължите да се наричате „скуайър“, защото никой няма да ви отдава чест и никой няма да ви кара да марширувате по плаца. Имам много капитани... и повечето не носят униформа.

— Аха — отвърна Тал, уж чак сега е разбрал. — Търсите си агент.

— Агент е подходяща дума. Фактор — също. Или представител, зависи от нуждата. Каквато и да е титлата, функцията е една: да ми служите с непоклатима вярност и енергия. Наградите ще са в пълно съответствие с усилията ви.

Тал допи виното си.

— Да стягам ли багажа?

— Скоро — отвърна Каспар. — Ще се задържа тук още седмица, после към Риланон и визита на краля на Островите, след това се връщам в Опардум. Не сте официално на служба при мен, докато не стигнем в Опардум. Причините ще ви бъдат разяснени тогава.

— Междувременно обаче ще сте под моя закрила — продължи херцогът. — Ще уведомя мимоходом принц Матю, че ще приема като лично оскърбление, ако и един косъм падне от главата ви, след което ще го уверя, че ви отправям колкото се може по-далече от Ролдем.

— Може би след три години ще можете да се върнете, за да защитите шампионската си титла. Ще е неловко, но дотогава Матю поне ще е имал време да премисли. — Помълча и добави развеселено: — А може би дотогава някой друг ще е убил тоя надут глупак.

Каспар стана: знак, че разговорът е приключил.

— Върнете се в квартирата си и се постарайте да не се въвличате в неприятности, скуайър.

— Да, ваша светлост — отвърна Тал.

Херцогът напусна през една врата, а Тал излезе през другата, където го чакаше Амафи. Махна с ръка на новия си камериер да го последва и напуснаха двореца, този път през главната порта.

— Е, какво се случи, ваше великолепие? — попита Амафи.

— Вече сме на служба при херцог Каспар Оласко.

Бившият убиец се ухили вълчи и рече:

— Е, значи издигането ни към величие започва!

— Да — отвърна Тал, макар вътрешно да чувстваше, че ги очаква по-скоро пропадане в покварата.

Корабът пореше пенестите гребени, тласкан от напористия вятър към най-величествения град, който Тал бе виждал. Не, поправи се той, по-величествен, отколкото можеше да си въобрази.

Риланон се издигаше на фона на хълмовете, смайващо творение от цветен камък и изящни арки. Ярките лъчи на късното следобедно слънце очертаваха обрамчения му от дълбоки сенки силует. Тал беше слушал историята му: как Лудия крал, Родрик Четвърти, повелил градът да бъде пресъграден, като всяка сива фасада се подмени с ярко обагрена каменна облицовка. Кралете Луам, Патрик и сега Риан бяха продължили с проекта и днес всяка сграда в столицата на Островното кралство бе образец на великолепие. Шедьовър от мрамор и гранит, Риланон сияеше в бяло и розово, жълто и кехлибар, с жилки пурпур, зелено, червено и синьо, осеяли щедро всичко. Тал и Амафи стояха на носа на кораба на херцог Каспар, и гледаха града в няма възхита.

Глас зад тях каза:

— Това първото ви посещение ли е, скуайър?

Тал се извърна към херцога и се поклони, преди да отвърне:

— Да, ваша светлост.

Амафи отстъпи дискретно назад, та господарят му и херцогът да си поговорят насаме.

— Аз съм от тези, които най-много се гордеят с отечеството си, скуайър — каза херцогът. — Опардум е величествен град по свой начин, но ще призная, че при първа гледка никой град не може да се сравни по красота с Риланон.

— Длъжен съм да се съглася, ваша светлост. Чел съм истории... — Направи усилие да влезе в ролята си. — Баща ми настояваше да изуча историята на Кралството. — Обърна се и махна с ръка. — Но това... това е неописуемо.

— Да, нали? — Херцог Каспар се засмя. — Ако някой поведе война срещу Островното кралство, ще е трагедия да се опустоши такова чудо. Ще е много по-добре градът да бъде принуден да се предаде, вместо да се щурмуват тези кули, не сте ли съгласен?

Тал кимна, но каза:

— Все пак, според мен да не се почва война с Островите е по-разумният избор.

— Има и други начини да се спечели една борба освен въоръжения конфликт — отвърна херцогът. Говореше колкото на Тал, толкова и на себе си. — Някои ще се закълнат, че войната е резултат от провалена дипломация, докато други ще ти кажат, че войната е просто друг инструмент на дипломацията. Не съм чак толкова учен, за да реша дали всъщност има някаква разлика между тези две философии. — Извърна се и се усмихна на Тал. — Сега се прибери в каютата си и облечи най-контешките си дрехи. Ще вечеряме в двореца на краля. — Погледна към платната. — Мисля, че ще останем в залива за не повече от час и ще получим разрешение да пристанем на кралските кейове.

Тал слезе долу и тъкмо се беше приготвил, когато на вратата се почука. Амафи отвори. В коридора стоеше млад корабен прислужник.

— Да?

— Поздрави от херцога, скуайър. Поканен сте да се присъедините към него на палубата.

— Идвам веднага — отвърна Тал.

Бързо оправи новата си куртка и грабна шапката си. Дрехите му бяха ушити в Ролдем, преди да напусне. Беше прекарал последната седмица почти без да излиза, както го бе посъветвал Каспар, избягваше всякакви публични места. Мярката бездруго едва ли имаше значение, тъй като поканите от страна на ролдемския елит бяха секнали веднага след унизяването на принц Матю. Тал реши, че Каспар е разпространил новината, че е под негова закрила, тъй като не последва никакъв опит за отмъщение, поне доколкото двамата с Амафи можаха да забележат.

Качи се бързо на палубата. Корабът вече подхождаше към вълнолома. Ако Ролдем спираше дъха, то Риланон беше смайващ. Колкото повече се приближаваха, толкова по-зашеметяваща ставаше гледката. Защото градът не само бе построен от лъскав мрамор и гранит, но й бе разкрасен по всевъзможни начини: имаше рамки с разцъфтели увивни растения, висящи градини, цветни флагове и знамена, и прозорци от кварц и стъкло. Камъкът сияеше под лъчите на късното следобедно слънце в златно, кехлибарено, розово и бяло.

— Възхитително — промълви Амафи.

— Да — отрони херцогът. — Винаги съм се стараел да пристигам тук малко преди залез, само за да видя това.

Откъм пристанището идваше лодка, развяла флага на Островното кралство. Сниши го в почит към херцога на Оласко. Моряците и от двата съда замахаха за поздрав. Тал беше почти онемял от величественото зрелище. Кораби от всички държави около Морето на кралствата стояха на котва или плаваха из залива. Имаше кешийски търговски съдове, кораби от Източните кралства, товарни баржи от всяка точка на познатия свят.

Платната се свиха, „Делфин“ забави и лодката се доближи до борда. Пуснаха въжената стълба и по нея се изкачи пристанищният лоцман — от този момент негова беше работата да отведе кораба до Кралския пристан.

Тал попиваше с очи всяка гледка. Помнеше първия си поглед към Латагор, а след това Крондор, Саладор и Ролдем. Всеки от тези градове му бе предложил нови впечатления и нови усещания, но Риланон засенчваше всички.

Последните платна бяха свити и корабът плавно се приближи към заделения му кей, на който чакаха пристанищни работници с

дълги пръти, за да го задържат, докато се спуснат предпазните чували. След това хвърлиха предните и задни въжета и докато Тал разбере, корабът бе привързан.

Лейди Наталия излезе от покоите си със слугите си и се усмихна лъчезарно на Тал.

— Пристигнахме, както разбирам.

— Да, милейди — отвърна ѝ той с широка усмивка. — Определено.

Усмивката на Наталия остана на лицето ѝ, но очите ѝ пробягаха напрегнато по нея. След това тя изгледа Тал съсредоточено.

— Трябва да покажем възможно най-добро поведение тук, скуайър.

Тал кимна. Предупреждението беше ненужно. Знаеше, че го оценяват всяка минута от Ролдем до крайната им цел, Опардум. Унизяването на принц Матю бе толкова нетипично за него, че дори сестрата на херцога го наблюдаваше с подозрение. Онази нощ на страстна любов бе напълно забравена и той се стараеше да не спомене нищо, което би могло да се изтълкува като начало на ухажване. Решил бе, че в тази ситуация е по-добре да предостави на дамата да води.

Херцог Каспар слезе първи, последван от сестра си и антуража им. Тал слезе след тях, тъй като положението му като член на двора на Каспар все още не бе обявено официално. След него слязоха Амафи и останалите слуги.

Чакаха ги каляски, всички с герба на Островното кралство — изправен на задните си лапи златен лъв на пурпурно поле, вдигнал високо меч и с корона над главата. До впряговете стояха облечени в дворцови ливреи кочияши. Каспар и сестра му влязоха в първата карета, в следващите се настани свитата на херцога. Каретата, в която се качиха Тал и Амафи, бе удобна и чиста, но съвсем не толкова луксозна.

Тал загледа от прозореца. Минаваха покрай дюкяни и къщи, през големи площади с величествени фонтани. После поеха нагоре към двореца. Градът бе разположен на низ от хълмове, тъй че понякога минаваха по сводести мостове, под които течаха поточета и малки реки.

— Градът е чудесен — каза Тал на Кралската реч.

— Определено, ваше великолепие — отвърна Амафи. — Разправят, че когато първият крал на Островите построил своята крепост, избрал най-високия връх тук, а низ от дървени мостове пазел бандата му, понеже те всъщност не били нещо повече от морски разбойници. С времето градът се разраствал от пристаните и надолу от двореца, затова е сега този лабиринт от улици и мостове.

Докато минаваха по предпоследния мост, Тал погледна надолу и видя къщи, построени по самите стръмни склонове с помощта на хитроумни подпорни стълбове и стъпала, отвеждащи нагоре до улиците и над тях. Под тях река Риланон течеше буйна през низ от малки водопади, обрамчени от двете страни с могъщи каменни стени.

Щом наближиха двореца, Тал заговори:

— Как мислиш, дали живеещите тук са свикнали с цялата тази красота?

— Несъмнено, ваше великолепие. Присъщо е за човека да престане да забелязва онова, което го обкръжава ежедневно — отвърна Амафи. — Нещо, което добрият професионален убиец разбира. Хитрината да останеш незабелязан, преди да е станало късно, е в това да се превърнеш в част от заобикалящото те. Прокрадването скришом е повече въпрос на сливане с фона, отколкото на дебнене в тъмните сенки.

— Вероятно си прав.

— Разбира се, че съм прав, ваше великолепие, защото ако не бях прав, щях отдавна вече да съм мъртъв.

Говореха на Кралската реч, което изглеждаше уместно за средата, но Тал осъзна, че могат да ги чуят, затова бързо превключи на езика на Квег:

— Ще ти възложи някои неща.

— Живея, за да ви се подчинявам, ваше великолепие.

— Когато се налага да си близо до мен, искам да се позадържаш назад, но близо до мен. Искам да си вторите ми очи и уши. Наблюдаваш този, който ме наблюдава, вслушваш се за всичко, което може да кажат за херцог Каспар или за мен. — Махна с ръка да покаже, че има предвид всички наоколо. — За всички останали: не говориш Кралската реч. Ще разговаряме само на квегански.

— Както заповядате, ваше великолепие.

Каляските изтрополиха по последния мост към двореца и влязоха в предния двор, Тал слезе и онемя.

Дворецът изглеждаше великолепно от пристанището, но сега, отблизо, бе почти невероятен. Преди столетия на билото бе издигната каменна цитадела, но оттогава бяха добавяни нови крила и постройки, докато всичко не се превърне в необятно творение от коридори и галерии, градини и фонтани. Самият двор бе три пъти по-голям от двореца в Ролдем. Но това, което най-много отличаваше този дворец, бе фасадата му. Всяка педя бе покрита с еднакъв камък, бял гранит, прошарен със златни и сребърни жилки. На аления фон на гаснещото слънце фасадата беше чудо от искрящо розово и замайващ очите оранж, накъсвани от тъмносини сенки. Всеки прозорец бе от чисто стъкло, а високо по кулите се вееха пъстри знамена. Навсякъде растяха цветя, по терасите и в големи дървени саксии под прозорците. Приблужи се слуга.

— Скуайър Хокинс?

— Да? — отвърна Тал.

Слугата махна с ръка и се появи дворцов паж, момче на не повече от тринадесет години.

— Заведи скуайъра и слугата му до квартирата им — нареди му слугата.

Тал знаеше, че ще донесат багажа му по-късно. Тръгна, загледан в гърба на момчето, което ги поведе нагоре по широките стъпала на дворцовия вход. От двете страни на всяко стъпало стояха гвардейци с лъскави метални шлемове с извити ръбове и червени табарди, извезани със златния кралски лъв, над черни ризи и панталони. Ботушите им бяха лъснати до блясък. Държаха алебарди.

Влязоха в двореца и Тал видя напред през една широко разтворена двукрила врата градина и каменна пътека, водеща към друга разтворена двукрила врата в някаква галерия. Последваха момчето надясно по низ от дълги коридори, докато не стигнаха до апартаментите за гости. Пажът спря пред една врата и каза:

— Сър, херцог Каспар е в другия край на този коридор. — Посочи към дъното на коридора. — Доста ходене е до там, сър.

Отвори вратата и Тал влезе първи.

Беше впечатлен. Като нищожен член от свитата на Каспар, очакваше скромна квартира, а ако тази беше такава, то стаите на

Каспар сигурно съперничеха на кралските покои в Ролдем.

Имаше голямо легло с балдахин, чиито тежки завеси бяха разтворени. Леглото бе покрито с дебел юрган и няколко подложки и възглавници. На отсрещната стена имаше огромна камина. По това време на годината не бе запалена, но Тал прецени, че вероятно огънят се поддържа през цялата зима.

На всички стени висяха гоблени, които убиваха студа на камъка, тъй като това бе по-старата част на двореца, според Тал, ако не и част от първоначалната цитадела. Пажът посочи вратата вляво от камината и каза:

— Вашият човек има легло там, сър.

Тал откряхна вратата и надникна. Представляваше килер, но килер по-голям от апартамента му в Ролдем. Тук можеше да се поберат достатъчно дрехи за преобличане всяка нощ в продължение на година, наред с леглото, маса, нощна масичка и стол, поставени за удобството на слугата. Обърна се и кимна.

— Това е достатъчно.

— Сър, през другата врата е умивалнята и тоалетната ви.

— Благодаря — отвърна Тал.

— Ако ви потрябва нещо, дръпнете това въженце, сър. Приемът за херцога е след два часа, тъй че ще имате време да се освежите, сър.

Отвори вратата и Тал видя отвън няколко слуги. Пажът мина между тях, а те внесоха багажа в стаята. Един слуга влезе с поднос с деликатеси, сладкиши, плодови кремове и чепки свежо грозде, друг — с поднос с бокали охладено вино, разрежено с плодови сокове, калаена кана с ейл и няколко чаши.

Щом те излязоха, се заточи парад от млади слуги, понесли ведро с димяща вода: запътиха се право към банята. Тал изчака да си свършат работата и да се махнат, след което отиде да види какво са направили.

В банята имаше зидана каменна вана, облицована с плочки. Той пъкна ръка във водата и каза:

— Идеална е. Амафи, пригответи ми най-хубавите дрехи за тази вечер, червено-черната туника и сивите гамаша, и ботите ми със златните закопчалки. Ще нося рапирата със сребърната дръжка и черната плъстена шапка с ястребовото перо.

— Да, ваше великолепие — отвърна Амафи и почна да разопакова багажа.

Щом влезе във ваната, Тал забеляза над себе си някакъв странен механизъм, състоящ се от месингова тръба с разширена плоска глава, осеяна с многобройни дупчици. До нея висеше верижка с дръжка. Тал се надигна и я дръпна. Моментално го заля душ студена вода. Тал извика от изненада и дръпна отново дръжката, за да спре водата.

Чул вика, Амафи влетя в стаята с кама в ръка. Не видя нищо освен ръсещия ругатни Тал и попита:

— Какво стана, ваше великолепие?

— Нищо — отвърна Тал със смях. — Просто не бях подготвен за дъжд. За изплакване е, но водата е доста студена. — Видя голям калъп благовонен сапун до ваната и започна да се мие. — Като свърша, чувствай се свободен да използваш банята, Амафи. Водата няма да е чак толкова мръсна.

— Много сте щедър — отвърна квеганецът.

— И ми донеси вино, моля те — помоли Тал и след миг слугата се върна с чаша охладено вино.

Като свърши с банята, Тал се отпусна за малко с виното, за да отпочине. Помисли си колко ли по-люксови са покоите на краля, усмихна се и промърмори:

— Наистина трябва да е добре да си крал.

Тронната зала на краля на Островите бе изумителна.

Като човек от свитата на Каспар, Тал влезе след херцога, но без официално представяне. Стоеше в дъното на залата, докато кралят поздравяваше Каспар и сестра му.

Крал Риан беше млад, само на двадесет и три години. Баща му, крал Патрик, бе умрял преди няколко години след дълго и тревожно царуване. За Патрик се знаеше, че е бил човек със сприхав нрав и спорни способности за вярна преценка, наследил властта от двама крале, Луам и Боррик, хора с напълно противоположни качества. Патрик бе управлявал в Крондор по време на смутните времена с възстановяването на Западното владение, след ужаса на така наречената Война на студенокръвните. Мит и история се сблъскваха и според това на кои източници беше склонен да вярва човек пантатийските жреци на Змията, същества от мрачна легенда, бяха осъществили чудовищно нахлуване в Кралството на Крондор,

изпращайки около света флота от над хиляда кораба. Каквато и да бе истината за тази история, последствията от нея бяха прости: Крондор беше сринат до руини. На Патрик му се наложило да воюва два пъти с Кеш по време на управлението му в Крондор. Когато баща му, крал Боррик, умрял, той вече бил уморен и похабен човек. Управлението му не било щастливо.

Качествата на Риан все още не бяха ясни и целта на визитата на Каспар бе отчасти да прецени способностите на младия монарх. Един от капитаните на Каспар, Янос Прохаска, който стоеше до Тал, му прошепна:

— Кралят май е притеснен от нашия господар.

— Защо мислите така? — попита Тал също шепнешком.

— Не познавате ли благородниците от своята страна?

— Не и отблизо — призна Тал.

От двете страни на краля, който седеше на единствения трон на подиума, тъй като не беше женен, стояха шестима мъже и гледаха съсредоточено Каспар, докато той поднасяше благодарностите си на краля за гостоприемното посрещане.

— До краля стои лорд Валън, херцогът на Риланон, а до него е лорд Джеймс, херцогът на Крондор — каза Прохаска. — Кралят е взел до себе си двамата си най-могъщи херцози. Те управляват от негово име Източното и Западното владение. След като в Крондор няма принц, Джеймс е и регент на Запада.

Тал огледа двамата мъже. Бяха с еднакъв ръст, застаряващи, но все още високи и силни, с пронизателни очи и спокойната увереност на хора, държали властта в ръцете си от десетилетия. До херцога на Крондор стоеше друг мъж, малко по-млад, и му говореше тихо. Прохаска поясни:

— Онзи, който говори на лорд Джеймс, е лорд Уилямсън Хоуел, кралският канцлер на финансите и хазната. Той е дворцов херцог, но по свой начин също толкова властен като другите двама. Смятан е за един от най-умелите в боравенето със златото от всички живи на този свят. А двамата военни зад него...

— Да, виждам ги.

Единият бе мъж на средна възраст, с изправена военна стойка на професионален войник, с кралски червен табард, но табардът на другия приличаше на този на херцог Джеймс, син, със светлосин кръг,

на който се виждаше извезан орел, летящ над планински връх. Беше към седемдесетгодишен и си личеше, че някога е бил много едър и силен. Мускулите му бяха омекнали с възрастта, но Тал бе готов да го приеме за все още опасен противник.

— Онзи с червения табард е сър Лорънс Малкълм, рицар-маршал на Армиите на Изтока, а до него е Ерик фон Даркмоор, рицар-маршал на Крондор. Другите двама са адмиралът на Кралския източен флот Даниел Маркс и адютантът му. Ако това не беше прием, щях да помисля, че е военен съвет.

Тал огледа мъжете и бе принуден да се съгласи. Нямаше го у тях онова празнично поведение, присъщо за хора, присъстващи на прием. Лековатото ведро настроение, което винаги бе налице в Ролдем, отсъстваше в този двор поне тази вечер.

След като херцогът се отдръпна от трона, дворцовият церемониалмайстор излезе напред и удари с обкования си с желязо служебен жезъл по каменния под.

— Ваши височества, дами и господа, Негово величество ви кани на вечеря в Голямата зала.

Тал последва останалите и намери отреденото му място с помощта на един от пажовете. Тук също настроението бе някак потиснато от онова, с което бе свикнал в Ролдем. Съседите му скоро го въвлякоха в лековат разговор, но докато ролдемският двор оживяваше с музика и изпълнители, то тук само малък ансамбъл музиканти свиреше тихо за фон.

Храната беше превъзходна, както и виното, но Тал неволно изпитваше някакво мрачно предчувствие. Тъкмо се канеше да приключи с храната, когато един паж застана до лакътя му и заяви:

— Сър, кралят заповядва да се явите пред него.

Той стана колебливо, учуден с какво може да е изпъкнал сред останалите, и тръгна след пажа покрай страничната маса, докато стигне до празнината между нея и челната. Придружиха го до място точно пред краля и той усети, че всички събрали се го гледат внимателно.

Кралят седеше в стола си с висок гръб, херцог Каспар бе от дясната му страна в качеството си на почетен гост. Вляво от него седеше лейди Наталия и доколкото Тал можеше да прецени, беше

очаровала краля. Останалите благородници на Островите седяха от двете им страни.

Пажът обяви:

— Ваше величество, скуайър Талвин Хокинс.

Тал се поклонил с цялата изисканост, на която бе способен, но усещаше, че е изнервен. Добре го скриваше, но го усещаше. Нямаше никакъв проблем да мине за дребен кралски благородник в други държави, но тук стоеше пред монарха на държавата, в която уж бе роден. И нещо по-лошо: само на четири стола по-нататък седеше херцогът, на когото дължеше васална вяроност неговият така наречен „роднина“. Вдиша дълбоко и вдигна глава.

Кралят беше светлокож, с русолява коса. Тъмноклафявите му очи го изгледаха внимателно. Изглеждаше интелигентен, прецени Тал, и дори да не беше крал, повечето жени щяха да го намират за привлекателен. После кралят се усмихна и каза:

— Добре сте дошли, скуайър. Оказвате ни чест.

— Ваше величество е изключително любезен — отвърна Тал.

— Глупости. Вие носите чест на Островите като шампион на Двора на майсторите. Вече няколко пъти сме разпитвали за местонахождението ви.

Херцог Джеймс изгледа Тал съсредоточено и каза:

— Вашият родственик барон Селжан Хокинс нямаше представа как можем да ви издирим. — В тона му се долавяше подозрение. Тал кимна.

— Ваше величество, ваша светлост, принуден съм да призная, че по най-щедро определение съм много дребен и далечен негов родственик. Вярвам, че дори не е знаел за раждането ми, преди да стигне до него вестта за победата ми. Неговият дядо и моят са били братя и единственото общо, което имаме с него, е това фамилно име. Моето получаване на титлата се дължи единствено на находчивото влияние на баща ми в Хералдическата служба, доколкото го разбирам.

Херцогът се ухили.

— С други думи, баща ви е подкупил някого.

Тал отвърна на усмивката и сви рамене.

— Никога не го е казвал и аз никога не съм питал. Зная само, че именията, които наследих от баща ми, се състоят главно от мочурища

край Илит и изобщо не съм виждал от тях и един меден петак като рента.

Това предизвика смеха на всички на масата. Самоосъдителният хумор на Тал бе облекчил напрежението.

— Е, макар баща ви да е минал на ръба на закона по този въпрос, с настоящото ви утвърждавам ранга и титлата, нищо, че земите ви не струват — заяви кралят. — Защото да имаш един от поданиците си за шампион на Двора на майсторите заслужава награда.

Даде знак и един паж поднесе пурпурна възглавничка, на която лежеше сабя с изумителна красота. Имаше дръжка с филигрирана сребърна гарда „кошница“, а острието бе от най-фината стомана, която Тал бе виждал.

— Това е от нашата леярна в Родез — заяви кралят. — Признато е, че най-добрите оръжия на света се правят там, и това, смятаме, е подходящо за шампион.

Тал пое оръжието и красиво украсената ножница, която му подаде друг паж, и отвърна с поклон:

— Вашият дар е прекалено щедър, ваше величество.

— Разбираме, че сте приели служба при нашия приятел херцог Каспар.

— Да, ваше величество.

Кралят се отпусна в стола си и усмивката му поугасна.

— Служете му добре, но ако времето и съдбата някой ден отново ви върнат в родината ви, скуайър, знайте, че ще има място за вас тук. — Кралят погледна към Каспар и добави: — Един майстор на сабята никога няма да ни е излишен, особено толкова надарен.

И с махване на ръка кралят го освободи. Тал последва пажа обратно до мястото си на масата, но последните думи на краля отново бяха помрачили настроението в залата.

Докато седеше, Тал си помисли за думите на Прохаска и отново бе принуден да се съгласи: това не беше празнична вечеря. Беше военен съвет.

ГЛАВА 6

РИЛАНОН

Тал гледаше към града.

Стоеше на един балкон близо до кралските покои. Бяха му наредили да изчака тук херцог Каспар, който се бе усамотил с краля. Градът се беше проснал долу и Тал отново се изуми от красотата му. Съжаляваше, че не му разрешиха свободно време, за да го обиколи и огледа; ако не беше постъпил на служба при Каспар, в този момент щеше да прави точно това. Но като негов слуга сега бе длъжен да чака благоволението на господаря си.

— Прелестна гледка, нали? — чу познат глас откъм рамото си.

Обърна се, видя лейди Наталия и се поклони.

— Самата истина, милейди.

— Брат ми скоро ще излезе и ще има нещо за вас, не се съмнявам.

Тал рядко изпитваше притеснение в присъствието на която и да било жена, но след онази нощ с Наталия на лова се чудеше какво може да очаква от нея. Или по-точно, какво тя може да очаква от него.

Сякаш прочела мислите му, тя се усмихна и пристъпи към него. Погали го леко по бузата и каза:

— Не се тревожи, Тал. Двамата си прекарахме приятно, нищо повече. Аз съм инструмент на държавата, инструмент на брат ми, също като теб. Той има планове за мене, така че си освободен от необходимостта да правиш каквито и да било изявления.

Тал се усмихна широко.

— Не от изявления се притеснявах, милейди. Само дали ще бъда отхвърлен, или... вниманието ми ще бъде потърсено отново.

Тя го изгледа мълчаливо, после стана официална.

— Защо подозирам, че и двата варианта не са особено важни за вас, скуайър?

Тал взе ръката ѝ.

— Това не е истина, милейди. Вие сте несравнима сред жените.
— Беше много близо до истината, тъй като малко жени в личния му

опит бяха толкова пламенни като Наталия.

— Лъжец. Използвате жените, както аз използвам мъжете. Твърде много си приличаме, Тал. Никога ли не сте обичали?

Тал се поколеба.

— Помислих си го веднъж. Бях сгрешил.

— А. Значи сте брониран срещу любовта заради разбито сърце?

— Ако ви харесва да мислите така, така да бъде — отвърна той лековато.

— Мисля, че понякога да си безсърдечен е по-добро състояние. Лейди Роуена е такава. Липсва й нещо.

Тал можеше само да се съгласи мълчаливо. Познаваше я добре, защото тъкмо тя бе разбила сърцето му, най-тежкия урок, предаден му от Конклава. На Алисандра, така я наричаха тогава, наистина й липсваше нещо. Нямахме сърце и го бе наранила дълбоко.

— Аз ще се омъжа по държавнически причини. Ето защо взимам удоволствията си там, където мога. — Помълча, после го попита: — Какво мислите за младия крал?

— Брат ви се стреми да ви направи кралица на Островите ли?

— Може би — отвърна с усмивка Наталия. — В Ролдем няма подходяща партия за него. Най-голямата принцеса е само на единадесет години. Предполагам, че Риан би могъл да я изчака, докато стане пълнолетна, но мисля, че лорд Валън и останалите са загрижени да се ожени и да започне да създава наследници. Аз съм най-изгодната партия сред дамите в източните дворове, а Островите се нуждаят от съюзник на изток.

Тал се престори на наивник в регионалната политика и отвърна:

— Мислех, че Островите имат договори с Фаринда, Опаст и Фарлорън.

— Имат, но тези държави са... маловажни. Риан се нуждае от Оласко за съюзник.

Умът на Тал заработи трескаво. Всички признаци сочеха за предстоящ конфликт между Островите и Оласко, иначе кампаниите на Каспар в района се оказваха абсолютно безсмислени. В опит да измъкне информация Тал попита:

— Но те осигуряват буфер. Струва ми се, че Оласко и Островите имат малък повод за напрежение.

— Точно така — чу се глас зад него.

Тал и Наталия се обърнаха към херцог Каспар и Тал се поклони.
— Ваша светлост.

А Наталия пристъпи и целуна брат си по бузата. Каспар се приближи и застана до Тал.

— Градът отнема дъха на човек, нали, скуайър?

— Да, ваша светлост.

Херцогът бе облечен в бяла туника, извезана от дясната страна с жълт ширит. Носеше червен клин и пантофи, а единственото украшение по него бе сребърната тока на черния му кожен колан.

— Наталия. Ще вечеряме тази вечер с краля. В седем ще дойде паж да те вземе. Скуайър, нямам нужда от вас този следобед. Защо не позабавлявате сестра ми до вечерята, а след това се чувствайте свободен да вземете слугата си и да посетите града. Риланон е доста интересно място. Би трябвало да се възползвате от възможността да се запознаете с него. — Взря се в лицето на Тал и добави тихо: — Оpozнайте го добре.

— Да, ваша светлост — отвърна Тал с лек поклон.

— Сега трябва да отида на друга среща. Бягайте да си намерите някое приятно занимание двамата, а довечера ще се видим, скъпа.

Наталия отново целуна брат си и след като той си отиде, се обърна грейнала към Тал.

— Е, брат ми ни заповядва.

Тал се засмя.

— И какво удоволствие ще предпочете, милейди?

Тя го целуна страстно.

— Моето удоволствие. И зная точно какво ще ме позабавлява, скуайър.

Тал се огледа, за да се увери, че никой не ги наблюдава. Нямахше да е добре някой да види, че потенциалната кралица на Островите се прегръща с нищожен скуайър по балконите на замъка.

— Мястото едва ли е най-подходящото — прошепна й. Тя се усмихна още по-широко и отвърна:

— Да отидем тогава да си намерим подходящо.

Обърна се, не изчака да се увери, че ще я последва, а тръгна царствено по коридора, подмина покоите си и без да го попита, го отведе в собствения му апартамент.

Отвори вратата и завари Амафи да лъска ботушите на Тал. Квеганецът стана и се поклони.

— Излез — заповяда Наталия. Амафи хвърли към Тал поглед за потвърждение, а Наталия повиши глас: — Казах, излез!

Тал кимна и каза на Амафи на квегански:

— Остави ни сами за един час.

Амафи пристъпи към вратата, а Наталия каза също на квегански:

— Нека да са два.

Амафи се озова пред вратата с ботушите на Тал в едната ръка и парцал в другата. За миг постоя несигурен какво да прави, после реши да потърси някой паж и да го помоли да му покаже къде тук си лъскат ботушите. Помнеше, че извън стаите трябва да говори само на квегански, и се надяваше, че ще може да намери някой, който да го разбере.

Тал остави картите си и заяви:

— Пас.

Мъжът, който седеше срещу него, също не влезе. Мъжът вдясно от Тал се изсмя и зарови шепа в купчината монети.

— Нямах късмет тази нощ, а, скуайър?

Тал се усмихна.

— Човек не може да печели винаги. Иначе какво ще й е забавното на играта, Бургес?

Играеха в една скромна кръчма до западната порта на града. Посетителите бяха предимно местни хора и един-двама селяни, отседнали тук.

Тал беше изпълнил указанията на Каспар. Беше прекарал последните три нощи и два дни, като изучаваше Риланон. Както беше подозирал, след първото му излизане в града Каспар го бе засипал с въпроси. Варираха от разположението на критични пресечки, на които бе видял войници на Короната, до това що за хора се срещат из улиците след стъмване.

Всеки ден повече проучвания и всеки ден — още въпроси. Опитът му като ловец и следотърсач и усетът му за място и посока му служеха добре. В този момент сигурно можеше да начертае карта на града и повечето в нея щеше да се окаже вярно.

Каспар го уведоми, че трябва да продължи проучванията си до края на седмицата, когато щяха да заминат. Тал вече бе посетил някои от по-долнопробните крайбрежни ханове и няколко от най-люксоznите бардаци, хазартни зали за бедни комарджии, както и за богаташи, и почти всяка от по-забележителните таверни из града. Единственият му повод за съжаление бе, че в Риланон липсваха вечерните заведения, които бяха последният писък на модата в Ролдем, и че повечето храна извън двореца не струваше.

— Ти раздаваш — подкани го търговецът.

Тал събра картите и започна да ги разбърква. С Лиман Бургес се запознал предната нощ в едно казино близо до централния пазар и приветливият търговец на луксозни стоки бе предложил да се срещнат в тази странноприемница. Както го бе уверил, оказа се малко, приятно заведение с прилична храна, още по-добро пиене и удобно място за дружеска игра на покер.

Всички хвърлиха по монета и Тал зарадва картите. Бургес бе изразил интерес да се запознаят предната нощ, когато Тал разкри кой е. Докато неколцина други разпознаха в името му шампиона на Двора на майсторите, то Бургес бе повече заинтригуван от връзката му с херцог Каспар.

Бургес търгуваше с редки изделия, геми, фина бижутерия, декоративна пластика и други ценни неща. Клиентелата му бяха много богатите и благородничеството на града, в това число, според него, и дворецът, където били изложени на показ някои от по-екстравагантните му стоки. Не направи никакво усилие да прикрие интереса си към запознанство с херцога.

Тал погледна ръката си, не видя никаква надежда да я подобри и когато дойде редът му да заложи, отново пасува. Хвърли поглед из помещението. Освен тях, петимата играещи, в залата имаше още няколко души. Амафи беше сред тях, седеше на дискретно разстояние и наблюдаваше всичко.

Тал изчака следващото раздаване и подхвърли уж колкото да поддържа разговора:

— Търгувал ли си изобщо в Ролдем?

Бургес вдигна картите си.

— Не, не бих казал. Продавал съм по нещичко на ролдемски търговци, но лично не съм ходил там.

— А би трябвало — отвърна Тал и си погледна картите. Найсетне бе получил ръка, на която си струваше да заложи, затова изчака, след което удвои мизата. Изхвърли две карти, прибрани новите и добави: — Доста добър пазар за луксозни стоки според мен.

Бургес си погледна картите.

— И аз така чувам. Но е трудно място да се закрепим. Има много стари фирми, които държат здраво търговията там. — Поклати глава. — Не влизам — въздъхна и хвърли ръката си.

— Имам приятел в Ролдем — каза Тал. — Човек от Кралството. Сигурно би могъл да помогне.

— Наистина?

Тал свали картите си, събра купчината монети и се изкиска.

— Картата се обърна! — После добави: — Да, търговец с доста голямо влияние в града, казва се Куинси де Касъл. Може би си чувал за него?

Изглежда лицето на Бургес. Нещо леко трепна в очите му, но Бургес отвърна:

— Не мога да кажа, че го знам.

Тал разбра, че го лъже.

Играта продължи още около час, като Тал нито печелеше много, нито губеше. Двамата пътуващи търговци свършиха на добра печалба, местният едър търговец се оказа без загуба, а Бургес беше влязъл много. Тал бе загубил съвсем малко.

— Позволи ми да те черпя едно питие, преди да сме си казали лека нощ — покани той Бургес, докато другите напусаха.

— Чудесно — отвърна търговецът.

Тал махна с ръка на едно от сервиращите момичета и каза:

— Вино. Най-доброто, което имате.

Момичето се появи с бутилка и два бокала и махна тапата. Наля им леко тръпчиво червено, натежало от аромата на плодове, подправки и дъб. Бургес отпи и рече:

— Наистина е добро.

— Смес от няколко сорта грозде, някъде от Саладор, струва ми се.

— Разбираш от вино.

— Живях в Саладор известно време. Ако не бях пил ейл преди това, сигурно щях да мога да предположа и от коя реколта е.

Бургес се засмя.

— Е, мен изобщо ме няма по вината. Предпочитам ейл. — Видя, че Тал се кани да повика момичето, и бързо добави: — Но това е добро. Особено след като ти черпиш.

Тал отпи, после отрони:

— Мисля, че би могло да ми хареса да живея тук.

— Чудесен град — съгласи се Бургес. — Макар че никога не съм бил в Опардум.

— Аз също — призна Тал.

— О, мислех, че си на служба при херцога.

— Така е — отвърна Тал и отпи отново. — Но съвсем отскоро. Запознахме се в Ролдем, след турнира в Двора на майсторите.

— Сериозно постижение, Тал.

Тал сви рамене.

— Всеки си има по някое и друго умение. Някои от нас сме по-надарени в нещо от други. Аз съм добър ловец и фехтовач. Ти?

— Успяващ търговец — призна Бургес. — Макар че съм ужасен играч на карти.

— Женен?

— Да. Жена ми е на гости при семейството си в Долт. Затова съм навън из града тези нощи. Вкъщи е самотно.

— Деца?

— Момче. Войник, в личната гвардия на краля.

— Доста добър пост.

Бургес отпусна гръб на стола си.

— Продавам изделия на изкуството за двореца от двайсет години, Тал. Направих няколко неизгодни сделки, за да зарадвам хора като лорд Хоуел. Назначаването на сина ми не излезе никак евтино, но той винаги е искал да бъде войник, а аз не исках да го видя качен на бойниците на някое укрепление на граничните барони в мразовития север. Освен това, ако се издигне, ще има възможност за изгоден брак, може би дори с дъщерята на някой благородник.

Тал кимна.

— Амбициозен си за сина.

— Кой баща не е?

Тал си спомни за своя баща. Колко различни бяха хората от племето му в житейските си възгледи. Изпита за миг тъга, но бързо я

потисна. Мисълта за миналото носеше само болка. Баща му бе амбициозен по обичая на оросините — искаше Тал да стане добър баща, съпруг и воин.

Най-сетне каза:

— Мисля, че си прав. Баща ми желаше да успея.

— И си успял. Шампион си на Двора на майсторите и си на служба при херцог Каспар Оласко. Чака те светло бъдеще. — Бургес се огледа и като не видя никой наблизко, се наведе към него. — А аз мога да ти помогна да стане светло, Тал.

Тал сниши глас и каза:

— Слушам те.

— Ами... да кажем, че в Риланон ще се намерят хора, които с радост биха приели за приятел човек в двора на Каспар.

Тал леко се отдръпна и помълча, сякаш за да смели чутото.

— Искаш да шпионирам?

Бургес поклати глава и отвърна:

— Нищо подобно, Тал. Просто имам желанието да бъда представен на херцога в случай, че дойда в Оласко, и ако чуеш за това и онова, нещо, което може да спечели на мен и съдружниците ми търговски предимства, хм, да кажем, че възнагражденията биха могли да се окажат щедри.

Тал отново помълча.

— Колко щедри?

— Това зависи — отвърна Бургес. — Ако можеш да осигуриш за моя търговски консорциум аудиенция с херцог Каспар, ще бъдеш добре възнаграден. Ако успеем да уговорим търговски концесии, ще станеш богат.

Тал отново помълча, сякаш обмисляше предложението.

— Стига да не се окаже, че нарушавам клетвата си пред херцога.

Бургес разпери ръце.

— Не бихме си и помислили да поискаме от теб такова нещо.

— Е, ще помисля и ще видя какво мога да направя.

— Чудесно. Кантората ми е добре известна. Долу към пристанището, недалече от Кралските кейове. Всеки може да те упъти до мен. Ако решиш да сътрудничиш, ела на визита или ми съобщи. Дори да съм си вкъщи, все някой от съдружниците ми ще е там. —

Бургес стана. — Е, скуайър, вече е време да си лягам. Беше приятна вечер, макар и скъпа.

Стиснаха си ръцете и Бургес си тръгна. Тал изчака няколко мига, след което стана и докато минаваше покрай масата на Амафи, му подхвърли тихо:

— Изчакай малко и ме последвай. Виж дали някой ще тръгне след мен.

Амафи все едно не го забеляза.

Тал излезе в нощта и усети колко притихнал е градът. Все още имаше много признаци на живот, но не и шума и врявата, съпътстващи оживения ден. Тръгна по широката, застлана с каменни плочи улица нагоре към двореца. Щеше да върви сам поне половин час и настрои мислите си над това, което трябваше да направи тепърва.

Бургес или беше агент на Короната, или бе точно това, което твърдеше — амбициозен търговец. Но и в двата случая първата му грижа не беше да обогати херцога или Тал. Трябваше много внимателно да се справи с това.

Някъде по средата на пътя до двореца усети, че го следят. Пригответи се да реагира на нападение, но такова не последва. Стигна портите на двореца, представи се на дежурната стража и ги уведоми, че слугата му скоро ще дойде и че не говори и една дума на Кралската реч. Капитанът на стражата го увери, че ще го пуснат. Тал стигна до квартирата си без проблеми.

След по-малко от четвърт час Амафи влезе в апартамента.

— Ваше великолепие, беше точно както казахте. Следяха ви.

— Агент на краля, несъмнено — измърмори Тал.

— Не, ваше великолепие. Познах мъжа, който ви следеше.

— И кой беше?

— Капитан Прохаска. Херцогът ви е следил.

— Аха. Това променя нещата.

— Какво ще направите, ваше великолепие?

Тал махна небрежно на Амафи да прибере мръсните му дрехи.

— Ами, очевидно е. Утре ще отида при херцога и ще му изповядам всичко. Сега духни свещта и лягай да спиш.

Тал изчака, докато херцогът размисляше над свитък със съобщение, пратено от Опардум. След като го остави на бюрото, той каза:

— Пожелали сте да ме видите, скуайър?

— Ваша светлост, снощи към мен се обърна едно лице, за което вярвам, че е агент на Островното кралство.

— О, няма? Разкажете ми, Тал.

Тал описа накратко срещата си с Бургес преди два дни и разговора им предната вечер. Когато свърши, Каспар кимна и помълча. После рече:

— Вероятно си прав. Този Бургес може да е част от много способната шпионска мрежа на лорд Валън. Дядото на лорд Джеймс я е създал по времето на крал Луам, първо в Крондор, а след това и тук, в Риланон. Оцеляла е, разраснала се е, усъвършенствана е и сега не отстъпва на кешийската. — Загледа се през прозореца към града и добави по-скоро на себе си: — След като нямам техните ресурси, ще трябва да разчитам на други решения. — Обърна се към Тал, изглежда го и продължи: — Ти постъпи коректно, като ме уведоми за този контакт. Бих искал да потърсиш този Бургес и да му кажеш, че си готов да действаш като посредник в полза на неговия търговски концерн.

Тал се изненада, но отвърна само:

— Да, ваша светлост.

— Възможно е този Бургес да се окаже точно това, което е на пръв поглед, и може от това да произтече нещо добро. Може наистина да разполага с някоя добра стока, която аз ще купя, или навярно с Островите да се установят по-изгодни условия за търговия, отколкото имахме досега — те обикновено не се нуждаят много от това, което имаме да предложим, но имат много неща, от които се нуждаем ние, така че търговията с тях обикновено е неизгодна. Но също така е възможно Бургес да се опитва да те наеме за шпионин.

— Никога не бих нарушил клетва, ваша светлост! — заяви Тал.

— Зная. Но макар да изглеждаш способен младеж, Тал, нямаш представа колко коварни може да са хората. Този човек вероятно ще успее да ти внуши за известно време, че е точно това, което твърди, че е, и ще те остави да му осигуриш информация, която изглежда съвсем безвредна, но рано или късно ще влезеш в конфликт с Бургес и тогава той ще извади някое „доказателство“, което, ако ми бъде представено, ще те направи да изглеждаш виновен в измяна на Оласко. И от този момент ще си в ръцете на Бургес.

— Не, нека да го отиграем това още малко и да видим какво става. Рано или късно ще се изясни какъв точно е Бургес, шпионин или търговец. — Каспар потупа замислено брадичката си с показалец и добави: — Също така би могло да се окаже полезно и ако е шпионин, защото тогава можем да му казваме онова, което ние искаме да знаят Островите.

— Както нареди ваша светлост — каза Тал. Каспар продължи:

— Имаме тук още два дни, след което потегляме за Опардум. Продължавай да изучаваш града, намери го този Бургес и направи каквото казах. Можеш да си тръгваш.

— Да, ваша светлост — каза Тал.

Напусна покоите на херцога и забърза към своите. Вече съжеляваше, че трябва да напусне този приказен град, но имаше дълг. Завари Амафи да чака указанията му.

— Пригответи ми чисти дрехи. Ще потренирам с офицерите от кралската гвардия, след това искам баня. Изчакай един час и поръчай гореща вода. След това обяд в града и нова обиколка.

— Да, ваше великолепие — отвърна Амафи.

Кралската оръжейна отстъпваше по великолепие на Двора на майсторите и дори на елегантността на Оръжейния салон в Саладор. Представляваше сива сграда близо до южната порта на дворецовия комплекс, изградена от камък, с високи прозорци, пропускащи толкова малко светлина, че салонът винаги бе потънал в сумрак. От тавана бяха провесени няколко големи колелета с поставени по тях запалени свещи, за да осигурят допълнителна светлина.

Салонът бе изпълнен почти до крайност, след като се беше разнесла вестта, че шампионът на Двора на майсторите ще тренира с най-доброто, което можеше да предложи Островното кралство.

Публиката го поздрави възторжено, когато Тал надви третия си противник, надарен млад рицар-лейтенант, който го бе притеснил здраво. Тал се засмя, поклати глава и рече:

— Браво, приятелю. Ако се бяхте явили на последния турнир, обзалагам се, че можехте да стигнете до четвъртфинала! Чудесно се представихте!

Кралският Майстор-фехтовач, отговарящ за тренирането на войниците от Кралската дворцова гвардия, заяви:

— Скуайър, служил съм четиридесет години на този пост при трима крале и макар да съм виждал саби, сравними с вашата, не са много. Благодаря ви за интересното ви и поучително представяне.

Събралите се офицери го поздравиха с овации и за един кратък миг Тал изпита близост към тях. Не беше от Островите, но толкова дълго бе носил фалшивата титла на благородник от тази страна, че се чувстваше почти като един от тези мъже. Вдигна сабята си за поздрав и сведе глава.

— Удостоявайте ме с висока чест, майстор-фехтовач.

Офицерите започнаха да се разпръсват, а Амафи му подаде кърпа и каза на квегански:

— Банята ви е готова.

Намеси се друг глас, също на квегански:

— Водопроводната система тук в Риланон е чудесна, нали?

Тал се обърна и видя лорд Джеймс. Поклони се.

— Ваша светлост.

Джеймс продължи, вече на Кралската реч:

— От дълго време водя сделки с Квег. Полезно е да знаеш езици.

— После погледна Амафи. — Как така се сдобихте със слуга от Квег?

— Дълга история, ваша светлост — отвърна Тал.

— Е, друг път тогава — каза Джеймс. — Невероятен сте със сабята, сър.

— Благодаря ви. Дарба е и всъщност не изпитвам от това повече гордост, отколкото някоя птица от това, че пее. Просто е нещо, което мога да правя.

— И сте скромни? — Херцогът повдигна вежда. — Изненадващо. Повечето младежи ще вият към луната от възторг заради постиженията си. Но пък и вие не сте като повечето младежи, нали, скуайър?

— Не схващам какво имате предвид, сър.

Джеймс каза на Амафи на квегански:

— Хайде, отиди да приготвиш банята на господаря си. Ще се погрижа да не пострада. — Слугата погледна Тал и той му кимна отсечено. Амафи се поклони и ги остави. Всички офицери вече бяха

излезли и двамата стояха сами в оръжейната. — Нещо против да си поговорим, млади сър?

— На вашите услуги съм, ваша светлост.

— Не бих казал, след като служите на херцог Каспар. Хайде да се поразходим. — Излязоха от сградата и докато пресичаха двора, Джеймс попита: — Как стана така, че си наехте професионален убиец за телохранител, Тал?

Тал се постара да не издаде изненадата си.

— Убиец ли?

— Петро Амафи не ни е непознат. Всъщност в Саладор има заповед за задържането му. Знаехте ли това?

— Не — отвърна Тал искрено. Сега вече решението на Амафи да потърси служба при него изглеждаше много по-логично.

— Щях да заповядам да го арестуват, но като част от свитата на херцог Каспар той се ползва от известен дипломатически имунитет. Вярвам, че ще го отведете със себе си, когато си тръгнете, нали?

— Да, разбира се.

— Добре. Той обаче не е единственият, който не е това, което изглежда, че е — каза херцогът, докато вървяха през пустия параден площад.

— Ваша светлост?

— Който и да сте вие, млади приятелю, документите ви не издържат на сериозна проверка. Видях свидетелството ви за благородническа титла. Може би е най-добрият правен някога фалшификат, но все пак е фалшификат.

Тал се постара да изпише срам на лицето си, без да изглежда гузен.

— Както вече казах на Негово величество, ваша светлост, как е получил баща ми свидетелството, не знам. Не съм се възползвал от ранга и не съм получавал никакви приходи от въпросните имения.

Джеймс се засмя.

— Естествено. Тъй като във вашите „имения“ живеят жаби, комари, черни мухи, блатни прасета, доста отровни змии — е, и няколко контрабандисти. Точно както казахте, нищо не струващи блатни земи край Илит. Не зная кой е вкарал документите в регистрите, баща ви или някой друг. Но така или иначе, сега съм изправен пред дилема.

— И каква е тя, ваша светлост?

Джеймс спря пред стълбището, водещо към централната част на двореца.

— Кралят призна вашия ранг пред свидетели. Какъвто и да е произходът на документите ви, те вече са толкова валидни, колкото ако неговият баща ги беше връчил на вашия. Нещо повече, вие се превърнахте едва ли не в герой тук. Вие сте първият ни сънародник, станал шампион на Двора на майсторите. И последно, ако оставахте в Риланон, щях да помоля лорд Валън да ви следи изкъсо. Но вие не оставате. След два дни заминавате за много далечен град. Все пак не преставам да си мисля, че може би сте много опасен човек, Тал. Дядо ми ме е учил да не подценявам онова, което той наричаше „бучката неприятност“, онзи сърбеж в тила, който му подсказваше, че нещо не е наред. А от вас, сър, получавам сърбеж на тила.

— Така че, ако се върнете някой ден в Островите, очаквайте да бъдете следен много внимателно — продължи херцогът. — А в случай, че някой ден се върнете в Западното владение, лично аз ще ви следя много внимателно, Талвин Хокинс, Морган Ривър и Белкасъл, баронет на Силвърлейк. Защото има един факт, с който умът ми не може да се примири.

— И кой е той, ваша светлост?

— Представят ви уж, че сте служили като рицар-лейтенант под командата на херцога на Ябон. Но моят стар приятел херцогът не може да намери и един човек, който да помни, че е служил с вас. Странно, нали?

Като разбра, че няма друг изход, Тал отвърна:

— Признавам, ваша светлост, че докато документите ми са изобретение на баща ми, то твърдението за това служене е... мое разкрсяване, да го наречем.

Херцогът го гледаше съсредоточено. Накрая каза:

— Лек ден, скуайър.

— Лек ден и на вас, ваша светлост — отвърна Тал. Лорд Джеймс се обърна и се отдалечи.

Тал въздъхна. Не можеше да се отърси от чувството, че е стигнал много близо до катастрофална среща. Но не намери никаква утеха в това, че за момента се е отървал, защото вече бе под наблюдението на

херцог Джеймс Крондорски. А всичко, което бе разбрал за стария благородник, го убеждаваше, че херцогът е много опасен човек.

ГЛАВА 7

КЛЕТВА

Корабът летеше по гигантските вълни. Дъждът хапеше през промазаното наметало, но Тал не можеше да понесе и една минута повече в тясната каюта, предоставена им с Амафи. Моряците по палубата се свиваха окаяно на завет в кой каквото укритие успее да си намери: чакаха командата да извърнат платната на запад.

Командата проехтя и Тал загледа с възхита как босоногите моряци се закатериха по въжетата. Корабът се завъртя с тежко потръпване и скърцане, след което влезе в нов ритъм, кипналите вълни заудряха корпуса под друг ъгъл.

Небето бе като платно от размътени облаци, всички черни и сиви, и на Тал му се доця да може да запечата този образ в ума си. Да предаде един ден с четката едва доловимата разлика щеше да е наистина постижение. През целия си живот бе готов да твърди, че по време на буря небето е изцяло сиво, но сега разбираше, че в открито море правилата са различни.

После видя светлината.

Един ярък слънчев лъч пробви сумрака на запад и се вряза надолу, а миг по-късно Тал усети, че дъждът отслабва.

След минути небето се проясни, сини петна се появиха първо на запад. Един моряк подхвърли:

— Измъкнахме се от шквала, скуайър. — И започна да намотава някакво въже по палубата.

— Голяма буря — отвърна Тал.

— Нищо не е това. Ако видите как се обръщат платна при истинска буря, ще го запомните за цял живот.

Тал отвърна с усмивка:

— Предпочитам по-приятни спомени.

Вятърът стана по-топъл или така поне го почувства Тал след спирането на дъжда. Корабът сякаш заблъска през водата, леко вълнисто движение, което му напомняше за конски тръс. Ритъмът събуди в него илюзията за препускане към кулите на Опардум.

Наблюдателят от мачтата извика:

— Земя!

И щом небето изсветля, Тал зърна отдалече Опардум.

Риланон може да беше най-великолепният град, който бе виждал от корабна палуба, но и Опардум бе впечатляващ.

Носеха се право към града с попътния вятър. Точно напред пред очите на Тал се разкри ярко, окъпано в слънчева светлина утро; облаците се отвяваха като завеси, издърпани настрани.

Тал познаваше този район от картите, които бе проучвал, но мастилените линии по пергамент с нищо не го бяха подготвили за гледката напред. Знаеше, че югоизточният ъгъл на Оласко представлява мрежа от острови и протоци с единственото по-значително селище — пристанищния град Инаска. Стотици селца бяха осяяли над хилядата острови, разположени в онова, което всъщност представляваше устието на река Анатак. Останалите островчета бяха тучни плантации с плодове, памук и лен, прорязани от долини, пълни с екзотични дървета и животни; по по-високите хълмове имаше пасбища. А на северния бряг на реката, над малък, но оживен залив се беше проснал Опардум.

Градът като че ли беше всечен в стръмен планински склон, което беше илюзия, разбра Тал, докато се носеха към залива. Но откъм морето приличаше на гмеж от спирали и кули, изникнали от скалната фасада на стотици метри във въздуха.

От прочетеното Тал знаеше, че на десетина мили на запад над планините минава ивица сравнително плоска степна земя. Там низ от криви линии очертаваше каньони и дълбоки пукнатини през целия район, тоест земята не можеше да се използва от нищо, което не може да лети, за да я достигне. Отвъд този насечен пейзаж се простираха безкрайни степи и лесове, все още диви в по-голямата си част, а зад тях беше град Портал Оласко.

Капитанът зарева команди и моряците се закатериха по такелажата да прибират платната. Амафи излезе на палубата и каза:

— Господарю, донесох ви сухо палто.

Тал смъкна промазаното наметало и облече палтото. Амафи попита:

— Значи това е новият ни дом?

— Да. И трябва да се научиш да говориш на местния език.

Езикът тук беше сходен с ролдемския. Изключение бяха херцогства Маладон и Семрик, заселени от хора от кралския град Ран. Те говореха и Кралската реч, и местен диалект на ролдемски.

— Общо взето е като ролдемския, но си има и разлики. Искам да го научиш бързо, ясно?

— Да, ваше великолепие.

С приближаването към града детайлите започнаха да се открояват на ярката дневна светлина.

— Затишие след бурята, както казват — чу се гласът на лейди Наталия зад тях.

Тал се обърна с широка усмивка.

— Мисля, че изразът е затишие пред буря, милейди.

— Според случая — отвърна тя. — У дома сме.

Тал бе съгласен, че за нея може и да е дом, но за него си беше поредното чуждо място. Пристанището ги зовеше и насочените натам кораби отстъпваха път на „Делфин“, тъй като вееше херцогския флаг. В сравнение с Риланон, Ролдем, Саладор и дори Крондор това беше малко пристанище. Градът зад него изглеждаше сравнително равен, после изведнъж започваше да се издига, почти равномерен склон от пръст и скала, терасиран през годините и свързан с рампи и улици. Цитаделата изведнъж се извиси отзад, вградена здраво в скалата и според това, което му бяха казали членове на херцогската свита, дълбоко вкопана в недрата ѝ.

Стори му се нелепо, че първоначалните строители бяха предпочели да използват бял камък, или леко сив, за да вдигнат града, тъй като това бе в рязък контраст с по-тъмните цветове на скалите.

Цитаделата се издигаше на десет етажа, доколкото Тал можеше да прецени, и бе заобиколена от стена на височина малко по-малко от половината. По ъглите ѝ се издигаха кули на по двајсет стъпки, тъй че кръстосаният огън на стрелците можеше да спре всеки, подходящ от града.

Тал се загледа на юг. Не успя да види почти нищо от островите в далечината, освен нещо като смътно кафяви петна на хоризонта.

Наталия сложи ръка на рамото му и подметна:

— Ще се забавляваме добре, Талвин.

Той потупа ръката ѝ леко разсеяно, замислен за събитията от последните два дни в Риланон. Беше изпълнил указанията на Каспар и

бе намерил Бургес, за когото бе обещал да ходатайства пред херцога. Търговецът щеше да пристигне в Опардум след месец с мостри от стоките си, за да потърси концесии и лицензи.

Но нещо не беше наред. Каквото и да твърдеше, Бургес просто не се вместише в представите за истински едър търговец като Куинси де Касъл. Де Касъл можеше и да е агент на Островите, но си беше истински търговец. Тал беше играл на карти с много търговци, а и си беше създал някакви представи за характера им, след като изчете жизнеописанието на Рупърт Ейвъри, но Бургес бе нещо друго. Тал бе сигурен, че под привидно мекушавата си външност той е опасен човек.

Корабът бавно навлезе в пристанището. За разлика от Кралските градове или Ролдем, на борда не се качи лоцман. Капитанът просто го насочи към личния пристан на херцога в отсрещния край на редицата кейове, най-близо до най-прекия път до цитаделата.

Щом пристанаха, херцогът забърза към чакащата го каляска, последван от сестра си и старшите си капитани.

Тал се настани в третия впряг, с лейтенант Газан, когото познаваше съвсем малко, и един младши чиновник, дошъл на кейовете, за да донесе на херцога съобщения, които явно се нуждаеха от незабавното му внимание. Амафи се качи до кочияша.

Тал вече изпитваше неустоймо любопитство към Опардум. Смяташе, че очакванията му за града са оцветени отчасти от отношението му към Каспар. Макар и съвсем приветлив на повърхността, херцогът беше човек без скрупули, способен на масово убийство. По тази причина навярно Тал очакваше градът да е сурово, може би дори мрачно място. Но под обедното слънце съвсем не изглеждаше така.

Плоскодънни лодки пореха залива, подкарали стока към и от корабите. По кейовете кипеше работа. Щом каляската подкара през града, Тал видя, че повечето сгради са боядисани в бяло, а покривите бяха главно от плочи цветна глина в червено и оранж. Площадите бяха осяяни с многобройни малки храмове, отрупани около изящни фонтани. Улични търговци хвалеха на висок глас стоката си, пред дюкяните се тълпяха клиенти. По всичко изглеждаше, че Опардум е оживен и процъфтяващ град.

Минаха над един канал и Тал видя още признаци на оживена търговия. Речни лодки маневрираха бавно между редиците шлюзове,

подкарвани с дълги пръти от лодкарите, на път за и от пристанището за товарене и разтоварване. Оласко имаше два култивирани района, островите на юг и големите степи и планински хълмове между Портал Оласко и границата с принципата Аранор. Повечето земя между Опардум и Портал Оласко представляваше гори и дива прерия, много опасни за преминаване, затова повечето търговия между двата града ставаше по реката.

Минаха през главната порта и веднага завиха надясно покрай вътрешната страна на старата стена на замъка и нещо, което приличаше на параден плац пред конюшните, достатъчно големи, за да поберат над петдесет коня.

Притичаха коняри да отведат конете, а един паж попита:

— Вие ли сте скуайър Талвин?

— Да. — Тал погледна напред и видя, че Каспар и Наталия вече са изкачили стълбището и влизат в цитаделата.

Момчето се усмихна и се представи:

— Аз съм Рудолф, скуайър. Трябва да ви отведа до квартирата ви.

— Погрижи се за багажа — каза Тал на Амафи, обърна се и тръгна след пажа.

Рудолф беше на единадесет или дванадесет години, доколкото Тал можеше да прецени, чаровен в дворцовата си униформа — червен клин и черна туника. От лявата страна на гърдите му, над сърцето, беше извезан гербът на Оласко; връхлитащ сребърен глиган на черно поле.

Момчето вървеше бързо и Тал трябваше да ускори крачка, за да не изостане.

— Квартирата ще ви хареса, скуайър — каза пажът. Влязоха през страничен вход. Тал си отбелязваше наум някои ориентири — врати, коридори, стълбища, — но когато стигнаха до квартирата му, беше сигурен, че ще се наложи да се полута доста, ако реши да се опита да излезе навън сам.

Апартаментът беше от цели пет стаи. Първата бе дневна с големи прозорци. По стените имаше дебели гоблени, за да намалят студа на камъка, на пода бе постлан красив килим; имаше и няколко маси и столове. Тал прецени, че може да настани тук поне шест души в пълно удобство. Между две други отворени врати бе взидана голяма камина.

Надясно беше банята, със сифон за оттичане в средата на облицования с плочки под и месингова вана, плюс две столчета и красиво огледало.

— Всяка сутрин ще ви посещава бръснар, сър, ако желаете.

— Предпочитам да ме бръсне личният ми слуга — отвърна Тал.

— Ще кажа на иконома, сър.

След това му показа спалнята, в която имаше ниско, но огромно легло, отрупано със завивки, юргани, възглавници и възглавнички, както и малка камина, която според Тал трябваше да е с общ комин с онази в дневната. Една врата вдясно отвеждаше към малка стая, в която също имаше врата към дневната. Беше слугинска стая и щеше да се предостави на Амафи.

Вляво имаше още една врата, която водеше към друга, по-малка спалня, и Тал реши, че някога трябва да е била детска: апартаментът явно бе обитаван преди време от семейство. Каза на Рудолф:

— Благодаря. Всичко е наред. Погрижи се слугата ми да донесе багажа.

— Да, скуайър. — Момчето тръгна към вратата и добави: — Ще желаете ли нещо преди вечерята, сър?

Тал прецени, че до вечерята все още остават няколко часа.

— Не бих имал нищо против един малък тур из цитаделата.

— Разбира се, скуайър. Назначен съм за ваш паж. Ще изтичам до иконома да му кажа за бръсненето ви, сър — в смисъл, че предпочитате да ви бръсне слугата ви — и веднага се връщам.

— Не бързай чак толкова — каза Тал. — Да речем, след час. Трябва да се окъпя и да си сменя пътните дрехи.

— Добре, сър. Ще поръчам веднага да донесат гореща вода.

— Хубаво. — Ведрото момче бе започнало да харесва на Тал.

— Херцогът ще ви чака на вечеря, скуайър, тъй че трябва да се върнем навреме, за да се преоблечете пак.

Тал повдигна въпросително вежда, но не каза нищо. Прочело жеста, момчето поясни:

— Негова светлост винаги прави прием, когато се връща от път, тъй че е уредено малко празненство.

— Добре. Значи се върни. Момчето излезе в коридора и каза:

— Вашият човек вече идва с багажа, сър. След час съм тук.

Амафи показа на носачите къде да оставят двете големи пътни торби и ги освободи. После огледа стаите и рече:

— Много е хубаво тук, ваше великолепие.

— Гледай да свикнеш бързо. Това ще ни е домът за доста време.

Но вътре в себе си знаеше, че никога няма да стане негов дом. И знаеше, че трябва да се слее и да се превърне в един от преданите слуги на Каспар, иначе дългосрочните му планове за унищожаването на херцога никога нямаше да се осъществят. Но не можеше да се отърве от чувството, че е попаднал в капан.

Тал следваше пъргавия Рудолф по поредното стълбище. Напрягаше усърдно ума си и се стараше да запомни всеки коридор, стълбище или важно помещение в цитаделата. Чертаеше карта в ума си.

Стигнаха на една площадка, от която стъпалата тръгваха надолу в две посоки, надясно и наляво, и Тал каза:

— Натам е моята квартира. — Посочи надясно.

— Да, скуайър. Много добре се ориентирате — отвърна ухилено момчето.

— А тези накъде водят? — Посочи наляво.

— Елате и ще ви покажа — отвърна момчето.

Вече от почти два часа проучваха огромната сграда, цитаделата на Опардум. Тал повярва на младия си водач, когато му каза, че е допълнителните помещения, външните пристройки и някои от по-старите тунели в скалата тук по време на нужда може да се подслони цялото население на града. Крепостта беше огромна. По една или друга причина херцозите на Оласко бяха изпитвали нужда през годините да добавят още и още към цитаделата.

Някъде след половин час се озоваха в някакъв коридор и Рудолф спря. Тъкмо бяха подминали големия коридор, водещ към приемната зала на херцога и личните му покои. Рудолф каза:

— В другия край на този коридор има стълбище, скуайър. На никого не е разрешено да ходи там.

— Нима?

— Да. Херцогът е изричен по този въпрос.

— Какво има горе?

— Лесо Варен — прошепна момчето с такъв вид, сякаш самото име го плашеше.

Тал се престори, че не разбира нищо.

— Лесо Варен?

Момчето го хвана за ръката и го задърпа да тръгват.

— Не бива да спираме тук. Лесо Варен е съветник на херцога. Говори се, че е магьосник, всички го казват. И...

— И какво?

— Не ми харесва — прошепна момчето. — Страх ме е от него.

— Защо? — попита със смях Тал.

— Не знам, скуайър. Просто ме е страх.

Тал се престори на безразличен, но си отбеляза ясно входа за покоите на Варен. После долови във въздуха смътен аромат и очите му се разшириха. Разпозна мириса, особения парфюм, и си спомни кожата, която бе докосвал. Алисандра! Или лейди Роуена, както я знаеха тук. Другият агент на Конклава на сенките, жена с хладна пресметливост и забележителна красота. Какво бе търсила близо до леговището на чародея?

— Трябва вече да се връщаме, скуайър — подкани го Рудолф. — За да ви приготвим добре за приема.

Тал кимна и пак тръгна след момчето. От това, което бе научил дотук за цитаделата, разбра, че момчето го води към квартирата му по заобиколен маршрут, за да избегнат минаването по коридора за покоите на магьосника. Докато го следваше, мислите му отново се върнаха на въпроса какво е търсила Роуена при Лесо Варен.

С изненада откри, че го очаква ново облекло. Амафи бе подредил всичко. Жакетът бе обшит с малки перли и нещо като гранат, тъканта бе с лавандулов оттенък. Клинът беше бял, а до леглото имаше боти със сребърни, закопчалки. Нов колан за сабята му от краля на Островите допълваше тоалета. Шапка нямаше, така че той тръгна гологлав.

Залата на херцога бе огромна, просторна почти колкото залата на краля на Ролдем. Тал осъзна, че това трябва да е било някогашното централно помещение на цитаделата, огромна стая, в която преди време е живял някой древен благородник с цялата си свита. Зад стола

на херцога в огромна камина пламтеше буен огън, достатъчно далече, за да топли, но да не е неприятно горещо. Херцогската маса бе на висока платформа; по-ниските маси минаваха перпендикулярно на челната и оформяха буквата П. От издигнатото си място Каспар можеше да вижда всеки гост на трапезата си. От дясната страна на Каспар седеше Наталия, а от лявата — лейди Роуена. Тал засече погледа на Наталия и леко се усмихна, но съзнателно отбягна Роуена. За пореден път бе удивен от способността ѝ да бъде която пожелае да бъде и същевременно да си остава красивото момиче, което го бе изкусило на Острова на чародея: бе го завладяла до степен да си помисли, че е влюбен в нея, само за да открие, че е напълно лишена от съчувствие или обич. Сега тя без никакво усилие се представяше за дама от двора на Каспар, красив трофей за херцога и дама, която със страст споделя ложето му. Дали Каспар подозираше, че жената, с която спи, е способна да забие нож в гърлото му, без да изпита и капка угризение? Вероятно не, реши Тал. Защото ако бе заподозрял, Роуена отдавна щеше да е мъртва.

Настаниха го на лявата маса до мъж на средна възраст, който се представи като Сергей Латимов, оценител на херцога, тоест събирач на данъци.

Вечерята бе тиха, без обичайните в други дворове изпълнители. Когато започнаха да вдигат последните блюда, херцог Каспар стана и заяви високо:

— Приятели. В нашата компания тази вечер има нов член, когото бих искал да представя. Изключително умен младеж с много дарования, който ще бъде придобивка за Оласко. Скуайър Хокинс, моля, станете.

Тал стана, а Каспар продължи:

— За мен е удоволствие да представя на всички вас скуайър Талвин Хокинс, доскоро от Островното кралство, шампион на Двора на майсторите в Ролдем. Тази вечер той постъпва на служба при нас.

Последваха учтиви ръкопляскания. Лейди Роуена изрази точно подходящото количество интерес, след което отново насочи вниманието си към херцога. Тал забеляза, че един важен член на двора на масата на херцога не ръкопляска. Капитан Куинт Хавревулен, най-старшият офицер на Каспар, седеше мълчаливо и наблюдаваше младия непознат. Тал се зачуди дали липсата на ентусиазъм от страна на

капитана произтича от цялостната му неприязън към поданиците на Островите, или защото на турнира той бе убил лейтенант Кемпънийл, адютанта на Хавревулен.

Когато вечерята приключи, Каспар се изправи и каза:

— Скуайър, моля, последвайте ме. — И се отдалечи от масата, като остави лейди Роуена сама.

Тал кимна на Амафи — той беше стоял зад стола му през цялата вечеря — да се върне в квартирата им и забърза след херцога. Каспар сложи тежката си ръка на рамото му и рече:

— Е, мисля, че моментът е съвсем добър да уредим въпроса с клетвата ви, скуайър. Елате с мен. Има едно лице, с което искам да ви запозная.

Над рамото на херцога Тал видя как Наталия пребледня, все едно е притеснена от нещо.

За негова изненада нито слуги, нито стражи ги придружиха по многобройните коридори. Стигнаха до стълбището, за което Рудолф беше казал, че е забранено, и Каспар каза:

— В тази част на цитаделата е забранено да се влиза, освен ако не бъдете повикан лично от мен, скуайър. Ясно ли е това?

— Да, ваша светлост.

Изкачиха стъпалата, тръгнаха по дълъг коридор и стигнаха до голяма дървена врата в дъното. Без да почука, Каспар отвори и подкани Тал да влезе.

Стаята се оказа голяма, но обзаведена оскъдно — имаше само маса и един стол. Всички стени бяха покрити с гоблени, но иначе в стаята липсваше всякакво удобство. В голямата камина пращеше огън, а до него ги чакаха трима мъже.

Двама от тях бяха стражи. Бързо застанаха от двете страни на Тал и го стиснаха за ръцете.

— Вържете го в стола — нареди Каспар.

Тал разбра, че няма смисъл да се съпротивлява, и се остави да го бутнат на стола, а третият мъж дойде и го огледа. Беше слаб, среден на ръст, с дълга черна коса, падаща до плещите му. Лицето му беше изпито, с голям нос, който щеше да доминира над всичко, ако не бяха очите. Очите бяха черни и нещо в тях внушаваше страх. Мъжът застана пред него и рече:

— Здравейте, младежо. Херцог Каспар твърди, че сте надарен и талантлив, с голям потенциал. Определено се надявам да е така. — Погледна Каспар, след което отново извърна очи към Тал и добави: — Защото ако не сте, няма да напуснете жив тази стая.

Обърна му гръб и отиде до масата. Вдигна нещо от нея, върна се при Тал и попита херцога:

— Да започваме ли?

Тал седеше, без да мърда. Херцог Каспар зад него каза:

— Започвай.

Изведнъж в ушите на Тал се появи едва доловимо бръмчене. Звучеше като далечно мърморене на много гласове. Той усети как клепачите му натежават, тялото му също натежа, все едно бе на ръба да заспи.

След това някакъв глас изрече:

— Твоят ум е мой и не можеш да скриеш никаква лъжа.

Тал усети един някак странно познат гъдел в основата на черепа си, точно над врата, и веднага разпозна приложената магия. Изпитвал бе това усещане много пъти на Острова на чародея, когато го бяха подлагали на всевъзможни магически заклинания. Можеше само да разчита, че онова, което Пъг, Миранда и Магнус му бяха направили, докато пребиваваше там, ще го преведе през изпитанието.

Херцог Каспар застана пред него и каза.

— Талвин Хокинс, заклеваш ли се в живота си да служиш на мен и на моето дело дотогава, докато не бъдеш освободен от мен? Ще служиш ли драговолно, безрезервно, непрекословно и безхитростно? Предаваш ли живота си в ръцете ми, ако клетвата ти се окаже лъжлива?

— Да — отвърна Тал, гласът му излезе трудно от стегнатото му гърло. Помисли за баща си пред запаления огън и за думите му: „Никога не полагай клетва несериозно. Защото обричаш не само своя живот и свята чест, но и честта на своя народ. Да нарушиш клетва означава да си без чест, без дух и да измениш на народа си“.

— Да — повтори той.

След миг странните усещания изчезнаха и странният мъж заяви:

— Той поднася клетвата си искрено.

— Добре — каза херцогът. — Отвържете го.

Тал — остана да седи — потърка схванатите си китки, а херцогът заговори:

— Имам много врагове, Тал, и много от моите врагове имат агенти. Нямах да си първият между тях, потърсили служба при мен. — Усмихна се. — Не се съмнявах, че ще се окажеш мъж, верен на думата си. — Обърна се и добави: — Това е моят най-доверен съветник Лесо Варен.

Мъжът леко сведе глава, но очите му останаха приковани в Тал.

— Вие сте необикновен младеж, скуайър.

Тал се изправи.

— Благодаря, сър.

Херцогът махна с ръка на стражата да напусне и хвана Тал под мишницата. Поведо го към вратата с думите:

— Сега иди да си починеш. Аз имам работа с Лесо. Утре ще имаме някои задачи за теб.

— Благодаря на ваша светлост за възможността да ви служа.

Каспар отвори вратата със смях и отвърна:

— Не бързай толкова да ми благодариш, млади Хокинс. Още не си чул какви са задачите. Може би няма да си толкова благодарен, когато разбереш какви планове имам за теб.

После го тласна леко през вратата и я затвори зад него. Тал заслиза по стълбите с мисълта, че каквото и да беше казал, Лесо Варен имаше резерви, които бяха изразени в очите му, ако не в думите му. Трябваше много да внимава с магьосника.

Все пак беше издържал първото изпитание и все още дишаше. Дотук — добре.

ГЛАВА 8

ЗАДАЧА

Тал газеше уморено през блатото.

Рота войници на Оласко, обути във високи до коленете ботуши и облечени в тежко подплатени куртки, се тътреха през дълбоката до прасците вода. Каспар му беше дал първата задача преди месец: „С бърз кораб иди до Инаска и ликвидирай банда контрабандисти, които причиняват проблеми на местните търговци“. Освен това бяха и пирати, откри Тал след два дни пребиваване в най-южния град на Оласко. Беше прекарал дълги часове в долнопробни кръчми и още подолнопробни бардаци, но след две седмици пилеене на пари бе събрал информацията, която му трябваше.

Представи се на гарнизонния командир в Инаска, показва му пълномощията си от херцога и избра двадесетимата мъже, които сега с усилие се приближаваха към лагера на контрабандистите. Местните ги ръководеше един сержант, корав мъж, казваше се Вадески. Имаше чело като наковалня и челюст, изпъкнала напред като таран на квеганска бойна галера, а раменете му бяха широки като на херцога, макар да беше с цяла глава по-нисък от него. Тал беше виждал типажа му в не една кръчма: кавгаджия, побойник и вероятно убиец, но беше точно типът, който му трябваше за неблагоприятна работа като тази.

Всички останали в отряда бяха трапери или ловци преди време, защото Тал знаеше, че му трябват хора, запознати с района. За първи път в живота си се чувстваше не на свой терен. Беше ловувал в планините и в лесове в низините, и из степите, но никога в блата.

От Инаска взеха лодка до село Имrisk, където си осигуриха провизии и мобилизираха две големи плоскодънни лодки. С тях стигнаха до наветрената страна на острова, точно срещу лагера на пиратите.

Съобщили им бяха, че два малки крайбрежни кораба стоят на котва на подветрената страна, плюс над десет плоскодънни лодки, като използваните от хората на Тал. Той очакваше в лагера да има не повече

от трийсетина контрабандисти. Бърза атака, взимане на пленници за разпит, подпалване на съдовете и базата — такива бяха плановете му.

Даде знак на Вадески да задържи хората на място и каза:

— Отивам напред да разузная.

Загази между странните на вид дървета с подводните им корени — нямаше представа как се наричат. Беше нащрек, очите му следяха за опасност, от хора или нещо друго. Тресавицето гъмжеше от хищници: алигатори, големи гуцери и особено свирепата дива котка. Повечето гледаха да стоят далече от войниците, но имаше и една особено смъртоносна водна змия, която не се боеше от хора.

Стигна суша, излезе от водата и се закатери колкото може побезшумно по склона. Подуши дим. Надникна от върха на възвишението и видя дълга близо четвърт миля падина, — продължаваше до друг хълм, зад който успя да зърне дим, разнасян от вятъра.

Върна се и даде знак на хората си да го последват през падината. В другия край спряха и Тал даде мълчалива команда да останат на място. Изкачи се, надникна между скалите и видя пиратския лагер. Изруга и махна на сержанта да дойде при него.

Пиратите бяха поне стотина, корабите три, а лодките повече от десет.

Вадески посочи лодките и прошепна:

— Цепят от островите и нападат. После свалят цялата стока и палят търговските гемии. С трите кораба пък прекарват плячката.

— Колко често сменят лагерите?

— Непрекъснато.

Слязоха при хората си и се оттеглиха. Когато стигнаха на безопасно разстояние от разбойническия лагер, Тал попита:

— Кой беше онзи лъжлив кучи син, който ни каза, че тук имало не повече от трийсетина контрабандисти, сержант?

— Джакос от Салдома. Търговец някакъв, капитане — отвърна сержантът.

— Напомни ми да го напердаша с камшик, като се върнем, стига да се върнем. В лагера им има поне сто души. — Бързо пресметна силите си. Разполагаше с двайсет войници и само четири арбалета.

— Петима срещу един не е чак толкова зле — ухили се сержантът.

— Само ако имаме предимство — рече Тал. — Давай да се връщаме до водата, да не вземе някой от ония да реши да се качи горе да се изпикае, и да го обсъдим.

Знаеше, че да се връщат за повече хора ще е загуба на време. Контрабандистите сменяха лагера си редовно, което означаваше и че правят оглед на местността. Нямаше начин един опитен съгледвач да не забележи следите от двайсет мъже.

Щом стигнаха до брега, Тал погледна надолу.

— Какво е това? — И коленичи. Брегът бе покрит с натрошено бяло вещество, което не приличаше нито на пясък, нито на камък.

Един от войниците отвърна:

— Прилича на натрошени черупки, капитане.

— Черупки ли?

— Блатни стриди — каза друг. — Тука ги има много. Не стават за ядене, освен ако не умираш от глад. — И посочи. — Вижте ей там.

Тал погледна накъдето му сочеха и видя голяма купчина черупки. Нещо го зачовърка. Помнеше нещо за тези стриди, но не можеше да се сети точно.

Отидоха до купчината и Тал каза:

— Някой ги е струпал тук.

— Сигурно е търсил перли — каза първият от войниците и вдигна една. — Перлите им не струват много, не са като морските, но все има пазар. Всякакви типове обикалят покрай тия блата, вдигнат бивак, помотаят се и се преместят.

Тал постоя мълчаливо, оглеждаше черупките в шепата си. Накрая попита:

— Какво става, когато ги изгориш?

— Получава се бяла пепел — каза друг. — В моето село винаги ги горят.

— Бяла пепел? — повтори Тал замислено. — И за какво я използвате?

— За сапун. Смесва се с лой. Гадна работа, направо ти смъква кожата, но иначе мие добре. И за пране става, ако го изплакнеш бързо. Иначе ще ти пробие дупка в ризата.

Тал се ухили.

— Аха, спомних си! Чел съм го това! — Махна на сержанта. — Поставете двама часови в дерето. Ако видят нещо, да дойдат на бегом.

— Вадески бързо назначи двамата часови, а Тал продължи: — Сега запалете огън, ето там. — Посочи едно сухо място над водата. — И започнете да събирате черупки. Колкото можете повече. След това опразнете мешките си.

Огънят горя през целия следобед. Тал гледаше как се трупа голямата купчина бяла пепел. Щом слънцето започна да се снишава, каза:

— Нападаме по залез. Вечерният вятър би трябвало да е зад гърба ни, нали, сержант?

— Вярно, капитане — отвърна Вадески. — Вятърът по тия острови е съвсем постоянен. Мъртвило като гробница по изгрев, хубав ветрец всяка привечер.

— Чака ни мръсна работа, сержант. Вадески отвърна с определено зла усмивка:

— Ей това най го обичам, капитане!

Двадесет и един души стояха приведени под билото на възвишението. Тал надникна и видя, че част от пиратите са се струпали край голям лагерен огън, други се изтягаха лениво наоколо. Даде знак на хората си и те се развърнаха в редица на ниския хребет, с двама стрелци в средата и по един в двата края.

Беше дал ясни указания на войниците си. Сега трябваше само да изчака вятъра. Слънцето докосна хоризонта на запад и той усети първия по-силен порив. Кимна и каза тихо:

— Сега.

Бойците му се изправиха и зачакаха. Един от контрабандистите ги видя и извика. Разбойниците наградиха оръжията си и се подготвиха за атака. Тал бе заповядал на своите хора да стоят на място.

Двете групи стояха неподвижно една срещу друга, а после Вадески изрева:

— Е, какво чакате, гадни шибаняци?

Пиратите нададоха рев и връхлетяха. Разстоянието от брега до възвишението, на което стояха хората на Тал, бе стотина разтега, повечето — с лек наклон нагоре. Тал изчака първите нападатели да се доближат на двайсет крачки и извика:

— Хайде!

Бойците му надигнаха мешките и започнаха да хвърлят във въздуха шепи от бялата пепел. Вятърът я поде и я отвя в очите на нападателите. Изведнъж връхлитащите мъже започнаха да хвърлят оръжията си, да падат и да крещат от болка.

Четиримата с арбалетите стреляха и четирима пирати паднаха поразени. От стотината атакуващи пирати само десетина бяха прикрили очите си и успяха да стигнат до линията на Тал, но хората му бързо ги посякоха.

— Трябват ми пленници! — извика Тал.

За по-малко от десет минути клането приключи. Тал имаше само двама ранени бойци, и двамата с повърхностни рани, а четирима пленници седяха на брега до лодките и се мъчеха да измият очите си с мокри парцали.

Сержант Вадески се приближи.

— Капитане, има нещо, което трябва да видите.

Тал тръгна след него до мястото, където бойците му вече копаеха ровове да погребат убитите.

— Какво има?

— Погледнете им краката — каза сержантът. Мнозина от избитите контрабандисти бяха с ботуши.

— Тези не са моряци.

— Не са — потвърди сержантът, наведе се над най-близкия и дръпна ризата му. — Погледнете това, сър.

Под ризата на мъртвеца имаше медальон.

— Бас, слагам, че ще намерите същото и на другите, сър.

— Какво е това?

Вадески го дръпна от врата на мъртвия и му го подаде. На медальона бе изобразена глава на ревящ лъв.

— Носят го Черните лъвовете, сър.

Тал поклати глава.

— Не разбирам.

— Черните лъвовете са специална група, сър. Войници на служба при принца на Салматер. Това не са пирати, сър, а войници, прехвърлили границата, за да нанасят щети.

Тал погледна четиримата пленници и видя, че един от тях също е с ботуши. Отиде при него и го срита. Мъжът вдигна глава и примига, после възкликна:

— Сляп съм!

— Най-вероятно — отвърна Тал. — Или поне за известно време.

— С какво ме ослепихте?

— С луга — отвърна Тал. — Пепел, съдържаща луга. Сега обаче аз задавам въпросите. Кой беше офицерът ви?

— Не разбирам за какво говорите.

Тал кимна на Вадески и той изрита пленника с все сила. Мъжът се преви и изрева от болка. Лежа на пясъка цяла минута, без да може да си поеме дъх, накрая вдиша хрипливо.

— Изобщо не сте пирати — каза Тал. — Вие сте войници на Салматер. Преминали сте границата и сте влезли в територията на Оласко. Ако ви отведа в Опардум, това ще означава война.

— Контрабандист съм — изхриптя мъжът.

— Добре. — Тал махна на Вадески. — Ще останем тук за нощта, а утре ще изгорим лодките, освен една. — Посочи трите малки кораба в заливчето. — Изпрати хора да видят дали няма още от тези главорези, скрити на тях, и ако няма — какъв товар има в трюмовете. Ако можете, прехвърлете целия товар на един от корабите и ще отплаваме за Инаска. Прати четирима да докарат нашите лодки от другата страна на острова. Искам да отнеса тази новина на херцога колкото може по-бързо.

— А този? — попита сержантът.

Тал погледна свития на пясъка мъж. Вадески сигурно му беше счупил някое ребро. Каза безжалостно:

— Накарай го да проговори.

— С удоволствие, сър.

Старият войник зарева заповеди, а Тал тръгна към огъня. В един голям железен котел бълбукаше нещо. Той взе една дървена лъжица и го опита — оказа се проста, но съвсем приемлива рибена яхния. Махна с ръка на един от войниците си и му каза:

— Предай на останалите: тази вечер сме на топла храна. След като заровите труповете, поставете постове и хората може да се нахранят.

— Слушам, капитане.

Тал коленичи и огледа струпаните около огъня торби. Имаше достатъчно хляб и сухи плодове, за да стигнат за хората му за четирипет дни. Повече от достатъчно, за да компенсира провизиите, които

бяха хвърлили, за да приберат пепелта в мешките си. Въздъхна. Сигурен беше, че това е само първата от многото проклети задачи, които щеше да му възлага Каспар.

Ако искаше да реализира амбицията си да унищожи напълно херцога на Оласко, трябваше да е добър и верен слуга дотогава, докато херцогът не разкриеше истинската си природа и не го предадеше. Едва тогава щеше да е освободен от клетвата си и щеше да може да го убие.

Но този ден бе твърде далече, защото трябваше да научи още много неща. От друга страна, Тал беше търпелив.

Взе една дървена паница от купчината наблизко и си сипа яхния. После си отчупи къшей хляб и седна. Имаше и няколко бутилки вино, но той реши да ги остави за хората си. Топна къшея в яхнията и отхапа. Чу как пленникът закрещя.

Докато Каспар четеше донесението, Тал стоеше мълчаливо.

— Добре си се справил, Тал — рече Каспар и остави пергамента на масата. — Докладът ти е подробен. Докараните стоки ще изплатят цената на неприятността, която си създадохме, но какво да правим с принца на Салматер?

— Да му изпратим послание, сър?

— Да, точно това си мислех. — Вдигна един медальон от купчината, която Тал бе поставил на масата пред него. — Мисля, че ако му ги изпратим тези, ще бъде достатъчно красноречиво.

— Сигурен ли сте, ваша светлост?

Каспар се отпусна в стола и го изгледа.

— Още нещо ли имаш за мен, скуайър?

— Контрабандата беше само дребна неприятност, ваша светлост. Вредяла е на някои търговци и може би е отклонявала малко доходи от мито от трезора ви, но не е мащабен проблем. Защо да праща елитни бойци за такова дребно начинание?

— Какво имаш предвид?

— Само идея, ваша светлост. Войникът, когото заловихме, не знаеше нищо, но офицерът му е имал заповеди, несподелени с останалите. Разбрахме го от войника, преди да умре. Другите трима пленници се оказаха обикновена сган — бандити и пристанищни плъхове, хванали се заради лесна плячка. Но намерихме ето това.

Тал махна на един слуга и той постави пред херцога едно сандъче. Каспар го отвори и видя в него прибори за писане и страници, изписани с тайни бележки, на други се виждаха изчертани линии.

— Картираща експедиция? — попита учудено херцогът.

— Да, ваша светлост.

— С каква цел?

— Описание на директния маршрут от станция Майцел до Портал Оласко. Проучих картите на района, преди да замина. След като вече бях там, знаей, че те са непълни и неточни. Това, което прилича на голям воден път, се оказва плитчини, запълнени с наноси, и на места има набелязани острови, които не съществуват, пясъчни струпвания, които се местят, и всякакви други рискове за дълбоководни съдове. — Посочи една от скиците. — Ако съм разбрал добре кода им и тези рисунки, те се връщаха от успешна експедиция — и то не първата. — Посочи една страница. — Почти са привършили. Зная от благонадеждни източници, че има само един достъпен маршрут от пункта, където бяха спрели, до самата река. Щяха да го открият на следващото си пътуване, сигурен съм.

Потърка за миг разсеяно брадичката си, след което добави:

— Ако на север започне война, с един пряк маршрут, който да им позволи да завземат Портала, без да им се налага да се сблъскват с вашите сили в Инаска или тук в Опардум, това би им дало стратегическо предимство: ще държат укрепен град на западния ви фланг и ще ви отрежат всякакво снабдяване. По моя преценка с една атака на Инаска откъм вътрешната островна група, съчетана с морски щурм, градът може да бъде завзет за по-малко от седмица.

— Наистина ли? — каза с усмивка херцогът. Обърна се към капитан Хавревулен и попита: — Вие какво мислите, капитане?

Капитанът отвърна невъзмутимо:

— Мисля, че трябва да укрепим Инаска и да изпратим строга нота до Салматер.

— Аз също — каза Каспар и погледна Тал. — Добре се справихте, Хокинс. Капитан Хавревулен, съставете план за укрепяването на Инаска и ми го представете утре.

Капитанът се поклони и излезе. Каспар отново се обърна към Тал.

— Искам утре да започнете да нанасяте тази информация на нашите карти. Осъвременете ги. — Отпусна се в стола и добави: — Сега вървете да се измиете и да си починете преди вечерята. Това е всичко.

Тал се поклони и излезе. Амафи го чакаше, беше приготвил банята.

— Господарю, следващия път трябва да ме вземете със себе си. Трябва ви човек да ви пази гърба. — Амафи сниши глас. — Слугите чуват това-онова. Това място не е добро. Прекалено много политически съперничества и заговорничене.

— Виждам, че усвояваш езика добре — каза Тал, докато се потапяше в горещата вана.

— Вие заповядвате, аз се подчинявам, господарю. — Амафи натри със сапун едно кисе и махна на Тал да се наведе, за да може да му изтърка гърба. — Мое предимство е, че повечето хора не разбират колко съм умен и си мислят, че не разбирам езика им. Тъй че клюкарстват и се изпускат за някои неща.

— И какво толкова си разбрал?

— Целият слугински персонал се бои от Лесо Варен. Слугите му идват и си отиват, не се задържат дълго. Единствените хора, които го посещават, са херцог Каспар и понякога лейди Роуена.

— Хм. — Тал се зачуди какво ли е замислила Роуена. Той спазваше указанията на Конклава и не правеше никакъв опит да я заговори извън нормалния социален контакт, произтичащ от това, че и двамата служеха в двора на Каспар. Когато се виждаха — например на вечеря или по друг повод, — и двамата изпълняваха ролите си безупречно и никой не подозираше за предишната им връзка. Все пак Тал често си мислеше каква ли е нейната задача. Това, че посещаваше Варен, изостряше любопитството му.

Амафи продължи:

— Никой не знае Варен да е направил нещо лошо, но всички мислят, че е магьосник и зъл човек.

— С това съм склонен да се съглася — отвърна Тал. — Друго какво?

— Повечето по-стари слуги помнят херцог Каспар като съвсем друг човек, особено като момче. И обвиняват Варен, че е променил характера си.

— Човек избира.

— Вярно, но изборът, който прави, зависи от избора, който му се предлага.

— Понякога си доста проникателен, Амафи.

— Благодаря, ваше великолепие. Херцог Каспар много обича сестра си. Нищо не се отказва на лейди Наталия. Тя обича мъже, коне, луксозни тоалети и приеми. Тук има много забавления, поне по едно на седмица. Мнозина се домогват до ръката ѝ, но Каспар я пази за важен брачен съюз.

— Иска да я направи кралица на Островите — каза Тал.

— Не съм експерт в политиката, ваше великолепие, но мисля, че това няма да стане.

— Съгласен съм — отвърна Тал и стана. Амафи го загърна в хавлиената кърпа и попита:

— Какво ще желаете до вечерята, господарю?

— Да хапна. Донеси хляб, сирене и вино, докато се обличам. След това намери онзи паж, Рудолф, и му кажи да дойде. Мисля, че е време да поразгледам цитаделата.

— Пак ли? — Амафи сви рамене. — Мислех, че сте видели всичко.

Тал се усмихна.

— Едва ли. Тук има неща, за които имам само смътна представа, Амафи.

— Разбирам, господарю. Тръгвам веднага.

И Амафи се поклонил и излезе.

Тал почна да се бърше. Толкова много неща имаше да научи. Стига да останеше жив достатъчно дълго, за да ги научи.

Рудолф го поведе по някакъв коридор, чист, но очевидно рядко използван.

— Тези помещения са празни, скуайър — каза момчето. — И всички са заключени. — Погледна го. — Е, това е. Видяхте вече всичко, от единия край на цитаделата до другия.

Тал се усмихна.

— Не е всичко, обзалагам се.

— Е, освен складовете в пещерите...

— Пещери?

— Има пещери, които се използват за складове зад цитаделата, скуайър. Големи, усойни и тъмни. Казват, някои били дълги цели мили. Няма причина да ходите там, но ако трябва... — Обърна се и понечи да тръгне.

Тал сложи ръка на рамото му.

— Не, някой друг път може би. Как все пак се стига до тези пещери?

— Има няколко входа, скуайър. Единият е зад оръжейната, но винаги е заключен и само капитан Хавревулен и лично херцогът имат ключове. Има друг зад кухнята, през вратата, през която се излиза за изхвърляне на боклука на сметището, и още един от онази стара стая, която ви показах, с всичките мебели, които пазим за лейди Наталия, когато ѝ хрумне да си промени обзавеждането. И след това тъмницата, но едва ли държите да ходите там.

— Не държа — съгласи се Тал.

— Има и още една врата, която излиза някъде другаде, но не помня точно къде. — Погледна го и добави: — Показах ви всичко, за което знам, сър. Останаха само покоите на магьосника, скуайър, но не мисля, че държите да ходите там.

— Вече бях там — каза Тал и момчето зяпна от удивление. — Имам предвид слугинските проходи.

— Слугинските? Но никой от благородниците не минава през тях. Дори и аз не ги знам всичките, сър.

— Защо не ми покажеш тези, които знаеш?

Рудолф сви рамене и го поведе.

— Насам, сър, но ако ме питате, това е малко странно желание.

Тал се засмя.

— Тогава защо не си го затаим между нас?

— Нито дума, скуайър — отвърна Рудолф и го поведе към кухнята.

Вървяха по толкова тесен коридор, че Тал почти забърсваше стените с рамене. Рудолф държеше запалена свещ.

— Този води до покоите на херцога, скуайър. Не можем да се доближаваме много, освен ако не сме повикани.

Точно както Тал беше очаквал, имаше проходи, невидими за обитателите и гостите на цитаделата. Използваха се от слугите, за да донасят и отнасят през тях всевъзможни неща. Пране и храна, тоалетни ведра и вода се мъкнеха по тези тесни коридорчета, за да не се създават неудобства за благородниците и, както се досещаше Тал, тези проходчета често се използваша за бърз преход от една част на сградата до другата.

Подозираше, че не един благородник се е промъквал през тези проходи на път за спалнята на жената или дъщерята на друг благородник, и не една прелестна дама се е провирала през тях към покоите на благородник също така.

Подминаха едно стълбище и Тал попита:

— Рудолф, това накъде води?

— На горния етаж, скуайър — отвърна момчето, вече явно много отегчено от обиколката.

— Знам това, момче. Къде на горния етаж?

— Не мога да кажа в момента, сър. Ние гледаме да не ги използваме тия стълбища. Повечето са толкова стари и изгнили, че можеш да паднеш и да си счупиш врата. А като носиш поднос, е трудно да се качваш и слизаш. Тъй че просто не ги използваме.

Тал за миг затвори очи, за да си припомни наученото за проходите горе, и доби доста точна представа къде свършва стълбището. Както подозираше, макар входовете долу в цитаделата — най-вече в кухнята и пералнята — да бяха обикновени врати, то почти всички изходи бяха тайни: някои в килери, други зад гоблени. Зачуди се дали дори самият херцог познава всички тези проходи, макар да му беше трудно да повярва, че толкова предвидлив човек като Каспар ще е останал в неведение за нещо, което може да се окаже уязвимост. Но от друга страна, дори най-умните хора приемаха твърде много неща за даденост и ако родителите му не бяха знаели за всички тези скрити проходи, то и Каспар можеше да не ги знае.

Реши, че ще е добре скоро да се върне в тези тайни проходи и да ги проучи добре. Също както трябваше да разгледа и тъмницата, и пещерите.

Щеше да стои настрана само от покоите на Каспар и стаите на Лесо Варен.

— Мисля, че стига вече — каза накрая. — Покажи ми най-бързия път до квартирата ми.

— Благодаря ви, скуайър — отвърна момчето, без да крие облекчението си. — Икономът ще ме пребие, ако закъснея още малко.

— Не се притеснявай. Ще му кажа, че си ми трябвал.

— Благодаря, скуайър. Само че това няма да свърши работа. Той смята, че рано или късно ще трябва да се науча да съм на две места едновременно.

Тал се засмя.

Тал стоеше смълчан, обзет от чувство много близо до триумф. Намираше се на изхода на пещера с изглед към дълбоко дефиле, все още загърнато в полумрак — светлината на ранното утро огряваше скалите на половин миля отсреща. Погледнеше ли надолу, се чувстваше почти замаян от радост.

Няколко дни след като се бе върнал от мисията си до Южните острови, Каспар го повика и му каза, че на другия ден тръгват на едноседмичен лов. Тал нареди на Амафи да му приготви багажа, взе резервни тетиви и стрели от оръжейната на херцога. После, малко преди вечеря, стомахът му се разбунтува и го повали убийствено стомашно разстройство — или от нещо, което бе хванал на връщане от островите, или от нещо, което бе изял заранта. Изкара деня на легло или в тоалетната. Не можеше дори да задържи вода, без да я изхвърли веднага.

Лекарят на херцога дойде да го види и му даде да изпие някаква ужасна отвара, но Тал я повърна само след минута. Лекарят поклати глава и му нареди да остане на легло поне три дни. Каспар му изпрати бележка, в която му пожелаваше да се оправи и го канеше да се присъедини към групата, ако се възстанови скоро.

След заминаването на Каспар го втресе, изпоти се и спа цял следобед. Събуди се жаден. Вече не повръщаше. През нощта спа спокойно, а на следващата сутрин каза на Амафи, че няма да се присъедини веднага към лова. След което реши да използва времето, с което разполагаше, за да проучи пещерите зад цитаделата.

Облечен в черно и с фенер в ръка, същата нощ се промъкна в подолните зимници на цитаделата, бързо се оправи през слугинските

коридори и стигна до кухнята. Тъй като херцогът и повечето му придворни бяха на лов, кухненската дейност бе сведена до минимум и той лесно успя да избегне няколкото помощник-готвачи, работещи късно през нощта, намери древните пещери, за които му бе казал Рудолф, и ги огледа. Както го бе уверило момчето, някои от тях продължаваха цели мили в скалните недра. Първата нощ му беше трудно, защото макар треската и разстройството да му бяха минали, все още се чувстваше изтощен.

На втората нощ откри един дълъг тунел, по който явно не бе минавано от много дълго време. Тунелът го изведе в огромна пещерна галерия с три прохода, водещи на изток. В един от тях смътно се долавяше полъх и Тал тръгна по него.

Отне му три нощи проучвания, но накрая откри изхода, където стоеше сега. Остави фенера и огледа дълбокото дефиле, което картите в библиотеката на херцога ясно обозначаваха като най-голямата преграда зад укреплението. Високо горе между двете срещуположни скални стени на дълбокия прорез в земята се виждаше изсветляващото небе. А точно пред себе си Тал видя нещо съвсем неочаквано: пътека, слизаща по отсрещната страна на дефилето. Пристъпи до ръба, погледна надолу и видя друга пътека. Проследи я с очи в ранната утринна светлина и видя нещо, което не беше и сънувал, че е възможно да съществува: средството за преодоляване на пропастта, която бе пазила задната страна на цитаделата векове. Тези пътеки не бяха естествени. Някой древен боен главатар или ранен херцог на Оласко ги беше изсякъл в скалите. Бяха достатъчно широки, та двама и дори трима мъже да вървят рамо до рамо. Не бяха отбелязани в никакви документи в библиотеката на Каспар. Тал прецени, че някой стар владетел е пожелал да си осигури бърз изход от Опардум, изход, за който освен него са знаели малцина.

Заслиза предпазливо към дъното на пропастта. Не беше трудно, защото пътеката бе широка и равна. На дъното имаше два каменни стълба. Още два, еднакви с тях, се виждаха на отсрещния бряг на неравния каменист овраг. Някога тук трябваше да е текла вода, но в някой по-късен етап водоизточникът беше пресъхнал или потокът се бе отклонил. Тал мина през скалистото дере и погледна нагоре. Изкатерването щеше да е неприятно, но можеше да се справи. Реши обаче да не си прави труда. При следващото си идване тук щеше да е

от другата страна с инженерна част, която щеше да вдигне мост през скалистото корито за няколко часа.

Тръгна обратно. Щеше да се е стъмнило, докато се прибере в квартирата си, и Амафи нямаше да пуска слуги да притесняват „спящия“ му „болен“ господар. А утре Тал щеше да се събуди достатъчно възстановен, за да присъедини към Каспар в лова, и никой нямаше да разбере, че е открил очебийната слабост на цитаделата. За миг си помисли дали да го сподели с Амафи, но реши да не го прави. Не можеше да споделя нещо, което не знае. Освен това, колкото и верен да беше бившият убиец, откакто бе дошъл на служба при него, Тал не беше сигурен дали винаги ще му остане верен. Спомни си баснята на Накор за скорпиона, убил жабата, докато го пренасяла през реката, с което се беше обрекъл сам, и реши, че Каспар може би не е единственият скорпион, с който трябва да се съобразява.

След убийството на Гарвана в земята на ородоните Тал често си мислеше как би могъл да надвие Каспар. Представяше си как го пробощда със сабята си и му казва кой е всъщност. Представяше си как се промъква в покоите му в тъмна доба по тайните проходи за слугите, за да избегне охраната му. Сега, изглежда, имаше и друг избор.

Тал седеше и гледаше в няма почуда как слугите внасят мечока. Бяха го дали на майстор в Ролдем да го препарира и подготви за показ и го бяха донесли в деня, преди Каспар и свитата му да се върнат от лова. Мечокът беше изправен на задните си крака, с озъбена муцуна. Събраните благородници и привилегировани хора от простолюдието в Опардум гледаха зяпнали.

— Почитаеми гости, дами и господа — заяви херцогът, — последния път, когато това животно се изправи така, го видях много отдолу, паднал на земята, и очаквах да ме разкъса. Нямаше да съм тук тази вечер сред вас, ако не бяха бързите и героични действия на най-новия член на двора. Приятели, позволете ми да ви представя Талвин Хокинс, моя спасител.

Махна с ръка на Тал да стане и той се подчини и се поклони. Чуха се учтиви ръкопляскания. Каспар му махна да седне и продължи:

— Тази мечка ще стои изложена с другите ни придобивки в Залата на трофеите, с паметна плочка, описваща благородния подвиг

на скуайър Хокинс. А сега — да продължим нашето празненство.

Приглушеното бръмчене на разговорите се поднови. Офицерът до Тал, лейтенант Адрас, каза:

— Голям късметлия сте, скуайър. Никой не се издига толкова бързо, колкото хората с късмет.

Тал кимна. Наталия му хвърли бърз поглед, докато се преструваше, че слуша разказа на един от старшите съветници на херцога. Усмихна му се за миг и отново насочи вниманието си към придворния. Лейтенантът забеляза погледа ѝ и подметна:

— Полека обаче, скуайър. За нашата дама се знае, че... да го кажем, че не взима пленници — довърши с кикот.

Тал го погледна.

— Нима?

— Не че имам опит от първа ръка, ако ме разбирате, скуайър. Аз съм най-обикновен лейтенант от кавалерията, не съм дори член на дворцовата гвардия. Позволяват на неколцина от нас да присъстват тук на пировете от време на време, но предполагам, че следващия път редът ми ще дойде някъде след година или повече. — Кимна към другия край на масата, където седеше капитан Хавревулен, и продължи: — Нашият почитаем капитан Куинт е единственият войник в херцогството, който би могъл да си помисли за такъв ценен трофей. Останалите можем само да зяпаме с обожание. — Отпусна се в стола и изгледа Тал с възхищение. — Виж, вие, скуайър, сте с благородно потекло, шампион сте на Двора на майсторите и — ако се съди по големината на тази мечка — сте добър ловец. И тъй като нашият господар не е човек, който раздава похвали току-така, е явно, че ви е в дълг. Така че имате шанс, колкото и малък да е, да ухажвате нашата дама.

— Дамата е най-ценното съкровище на херцога — отбеляза Тал. — Готов съм да се обзаложа, че ще се омъжи за онзи принц, който донесе най-големи облаги за Оласко.

— Явно не сте селско момче, Хокинс — отвърна със смях лейтенантът.

Тал знаеше, че ако бе продължил връзката си с Наталия, щеше да се изложи на риск, но пък ако отблъснеше попълзновенията ѝ, щеше да си създаде могъщ враг.

Погледна красивата блондинка, увлечена в разговор с един от многото присъстващи придворни. Лейди Роуена се бе появила тази нощ ръка за ръка с Каспар и това за Тал беше първата възможност да я види, откакто се беше върнал в Опардум от Южните острови.

Отсъствала бе при завръщането му в града под предлог, че е отишла да навести семейството си. Тал знаеше, че няма семейство, тъй като бе отраснала на Острова на чародея, и затова се чудеше какво е замислила. Знаеше, че ще е невъзможно да го разбере. И той, и бившата му любима бяха затънали дълбоко в ролите си и никой нямаше да признае съществуването нито на Нокът на сребърния ястреб, нито на Алисандра.

Винаги, когато я видеше, си спомняше за изпитанието, което му бяха наложили с нея. Съжалението, което изпитваше, бе нищожно, защото знаеше, че тя е едно сломено същество, лишено от истински чувства към когото и да било, същество, примирено с това да изпълнява указанията на Миранда, господарката на Острова на чародея — единственото лице, способно да властва над младата жена.

В края на пиршеството един паж дойде и каза:

— Скуайър, херцогът ви кани да се явите в личните му покои.

Тал го последва в луксозно обзаведена стая с ниска кръгла маса. Украсяваха я изящни бюфети, златни канделабри и гоблени. На масата имаше кристална гарафа и кристални бокали.

Каспар махна с ръка на Тал да седне до него. Един слуга им наля вино и веднага излезе.

— Решил съм да те пратя в Салматер, Талвин — каза херцогът. — Ще занесеш моето послание на Негово височество принца на Салматер.

— Сър?

— Ще е много кратко, макар и много цветисто, много дипломатично, но сърцевината му ще е следната: той ще ме признае за свой върховен господар и ще ми се подчини като васал, или ще превърна града му в руини. — Ухили се и попита: — Как смяташ, че ще реагира?

Тал отпи от виното си, за да спечели време да обмисли нещата. После каза:

— Не го познавам и ми е трудно да предположа, но не мога да си представя, че ще се зарадва.

Каспар се засмя.

— Да, със сигурност няма да се зарадва. Но той е глупак и някой го използва.

— Кой, ваша светлост?

— Почти със сигурност Пол Мискалонски. Може и да е някой друг, но се съмнявам. Принц Янош Салматерски е женен за сестрата на херцог Пол и тя го управлява. Би могло да я сполети някоя ненавременна злополука...

— Ваша светлост?

— Все още не, но това е възможност. — Каспар се пресегна зад стола си, извади една карта и я разстла на масата. — Ето ги спорните земи, Тал. Оласко, Салматер, Мискалон, Роскалон, Маладон и Семрик, Фарлорън и Аранор, всички имат претенции за тези земи. — Въздъхна. — Някои от нас имаме по-основателни претенции, а други от нас — по-големи армии. — Каспар замълча, докато Тал огледа картата, след което продължи:

— Оласко има четири граници, за които трябва да се тревожи. Ти вече разкри проблем на една от тях, между островите, съставлящи южната ни провинция. На север имаме разбойниците в Стегата на Бердак. Докато са си само разбойници, те не ме притесняват. Държа достатъчно войска в Града на Бранителя, за да ги накарам да си помислят добре, преди да нападнат на юг, а и те си имат свои проблеми с графство Конар — онази весела банда убийци може да изнерви всекиго.

Тал си спомни историите за хората от Конар. Бяха съвсем близо до земята на оросините и преди време те бяха имали сблъсъци с тях.

— На запад — продължи Каспар — е моят братовчед в Аранор, във връзка с когото нямам притеснения. При което остава изток.

— Което е морето — каза Тал.

— Което е морето — съгласи се Каспар. — Морето може да е голяма преграда, но може също така и да е удобен път. Ако проучиш историите за последната война в Кралството отпреди тридесетина години, ще откриеш, че една армия е дошла на кораби от другия край на света и е разорила почти половината Западно владение, преди да я унищожат.

— Значи искате да укрепите границите? — каза Тал.

— Да — отвърна Каспар. — Но и нещо повече. Някои неща ще ти обясня по-късно, но засега помисли над следното: докато Кеш и Островите градят големи държави, под правото на един закон, под обща администрация във всяка държава, то Източните кралства се дърлят като бедни роднини над кухненски огризки.

— Само уникалната връзка на Оласко с Ролдем държи Островното кралство настрана. Флотата на Ролдем е огромна, защото Ролдем е островна държава, и дори само присъствието на тази флота прави източната ни граница сигурна. — Засмя се и добави: — Докато сме в добри отношения с Ролдем. Но точно сега трябва да гледам на юг, а след време и в други посоки. Само че първо трябва да покоря тези дърлещи се дребни владетелчета и след това цялата сегашна сбирщина от малки кралства, принципати и херцогства ще бъде сплотена в една държава, с един владетел.

Тал едва сега разбра напълно онова, което вече подозираше: Каспар жадуваше за власт.

— Тъй че сега иди си почини — каза херцогът. — Утре тръгваш за Салматер. Ще поръчам да напишат необходимите ти документи, както и посланието ми до принц Янош.

Тал стана, поклони се и излезе. Забърза към квартирата си с мисълта, че вече напълно се е превърнал в слуга на Каспар.

ГЛАВА 9

ПРАТЕНИК

Тал мълчеше.

Пред него се издигаше тронът на принц Янош Салматерски, слаб мъж с разсеяно изражение, който непрекъснато мигаше и сякаш му беше трудно да седи кротко. Седналата до него принцеса Светлана гледаше хладно Тал, докато първият министър на принца четеше посланието от херцог Каспар.

Когато четенето на посланието с искане за подчинение приключи, принцът рече:

— Е, никога няма да му стана васал. — Погледна жена си и попита: — А вие, мадам?

Без да обръща внимание на съпруга си, принцесата заговори на Тал:

— Значи Каспар иска война?

Тал сведе глава.

— Не, ваше височество. Херцогът иска да се разреши един проблем, който мъчи този район от поколения. Указано ми е да ви го обясня колкото може по-точно. — Обърна се и даде знак на Амафи, който днес бе облечен също толкова пищно като него. Слугата пристъпи напред и връчи на господаря си кесия от черно кадифе, а той я отвори и я обърна и на мраморния под с дрънчене се изсипаха медальони. — Тези дванадесет медальона бяха взети от труповете на „пирати“, които бяха на картографска експедиция в суверенната територия на Оласко. Ако тези хора бяха просто търговци, милорд Каспар щеше да им е повече от задължен затова, че са направили актуални карти на признати търговски маршрути. Можем само да заключим, че бяха там злоумишлено.

— Медальони ли? — възкликна принцът. — Какво общо имат медальоните с карти?

Мършавият първи министър, казваше се Одески, изгледа Тал, присвил сините си очи: мъчеше се да прецени качествата на младия

мъж. Без да му обръща внимание, Тал погледна принцесата, след което отвърна на принца:

— Ваше височество, тези медальони са на вашите Черни лъвове.

— Моите Черни лъвове ли? — Принцът определено беше объркан. — Какво общо има моята гвардия с това?

Одески се намеси:

— Ваше височество, мисля, че ще е по-добре да обсъдим въпроса на спокойствие.

— Да, така ще е наистина по-добре — каза принцът и стана. Принцесата последва съпруга си и на излизане изгледа внимателно Тал. Щом вратата зад тях се затвори, Одески каза:

— Аудиенцията свърши. Съветвам ви да се върнете в отредената ви квартира и да останете там. Дипломатическият статут ви защитава само в двореца. На разбойниците из града ще им е все едно дали херцог Каспар ще се ядоса заради кончината ви.

— Разбрано — отвърна кротко Тал.

Един от дворцовите пажове придружи Тал и Амафи до покоите, дадени им при пристигането им предния ден. Тал се оглеждаше, сякаш очакваше всеки момент да го нападнат от засада, но стигнаха до апартамента без инцидент.

Тал даде знак на Амафи да провери дали са сами и след като убиецът, превърнал се в слуга, го направи, му кимна, извади писалищните си принадлежности и каза високо:

— Чудя се какъв ли би могъл да е отговорът на принца до херцога?

— Кой може да каже, ваше великолепие? — отвърна Амафи. Тал взе молив и написа на един лист: „Можеш ли да го направиш?“ После го показа на Амафи. Слугата се усмихна.

— Трябва да отида до кухнята, ваше великолепие, и да поръчам да донесат плодове и вино. Нашите домакини се оказаха нехайни в осигуряването на удобство на посланик от съседна държава.

Поклони се и излезе, а Тал отиде до камината и хвърли листа в огъня. Можеха да са сигурни, че никой не ги наблюдава, но нямаше как да са убедени и че никой не ги подслушва.

Легна и зяпна тавана. Мислите му се върнаха към първата нощ по море на бързия кораб, който ги бе докарал от Опардум. Херцогът му беше връчил пакет с документите му, указанията, медальоните на

мъртвите войници и бележка с херцогския печат, която гласеше: „Отвори, когато си сам в открито море“.

Беше изчакал да се стъмни, преди да я отвори, а вътре намери само една заповед: „Убий принцеса Светлана“. Излезе на палубата и хвърли посланието през борда.

Сега вече разбираше заповедта на Каспар. Без желязната принцеса принц Янош си беше обикновен глупак, който лесно можеше да се контролира.

Амафи се върна и го завари задрямал в леглото.

— Господарю...

Тал се сепна и се надигна.

— Буден съм. Просто се бях замислил. — Стана, отиде до масата и написа: „Какво откри?“ Амафи отвърна:

— Обърках се из коридорите, господарю, но един слуга се оказа така добър да ме упъти до кухнята. Дворцовият старши иконом е извън кожата си, че никой не се е погрижил за комфорта ви, и храната скоро ще пристигне. — А после написа на друг лист: „Открих начин“.

Тал рече:

— Е, това ще е добре дошло. Стомахът ми взе да стърже.

И хвърли листа в огъня тъкмо когато на вратата се почука. Амафи отвори и влязоха трима слуги с подноси. Единият носеше сирена, хляб и плодове, другият сладкиши и бонбони, а последният — вино и чаши.

Тал изчака да излязат и опита виното.

— Добро е — заяви съвсем искрено.

— Да ви оставя ли да си починете? — попита Амафи.

— Да. Докато чакаме за отговор от принца, изтичай в града и виж дали можеш да намериш нещо подходящо за подарък за лейди Наталия. И междувременно намери някоя аптека и виж дали имат нещо против морска болест. Това пътуване беше адски неприятно.

— Както заповядате, ваше великолепие. — Амафи бързо излезе. Щеше да се обърне към капитана на дворецовата гвардия, за да го помоли за ескорт, и щяха да му назначат двама отегчени гвардейци, които да го съпровождат, докато се мотае от дюкян на дюкян. Междувременно, покрай хубавите дрънкулки за сестрата на херцога, Амафи щеше да осигури и някои неща от не толкова забавно естество.

Атмосферата на официалната вечеря се оказа толкова топла, колкото планинските потоци от младостта му зиме, помисли си Тал. Принцът и принцесата напълно го пренебрегваха, доколкото бе възможно, без да се наруши политическото благоприличие. Поздравиха го веднъж учтиво, настаниха го на маса, заета от военни, които му отвърщаха едносрично и иначе го пренебрегваха. По едно време принцът учтиво го запитва дали му харесва храната и виното и Тал още по-учтиво отвърна утвърдително.

Когато се прибра и почна да разглежда избраните от Амафи подаръци, на вратата се почука.

— Не може да е отговор за херцога в този късен час, нали? — каза Тал на квегански.

Амафи се усмихна и сви рамене.

— Всичко е възможно, ваше великолепие.

Тал отвори и видя млада жена, почти момиче.

— Сър, принцесата моли за вашето присъствие в покоите ѝ.

Тал погледна през рамо към Амафи и подхвърли:

— Всичко е възможно.

После тръгна след младата дама по коридора покрай двама стоящи на пост гвардейци. Тя го поведе по друг коридор, водещ покрай тронната зала, после по трети. Спряха пред голяма, богато украсена врата и младата жена почука.

— Влез — чу се отвътре.

Момичето отвори вратата и пусна Тал да влезе пръв. Той пристъпи и се озова в голяма стая за рисуване, осветена само от няколко свещи. Момичето каза:

— Посланикът, ваше височество.

Принцеса Светлана седеше на дълъг диван, свила крака под себе си — наистина много небрежна поза.

— Оставете ни.

Момичето се поклони и си тръгна. Тал остана сам с принцесата. Огледа набързо стаята и успя да запази сериозна физиономия въпреки че го напушваше на смях. Поклони се и рече:

— Мадам?

Принцесата бе по спален халат, направен от почти прозрачна коприна, с жакет без ръкави от същата тъкан. Светлосини, за да

изпъкват живите ѝ очи. Все още бе възхитителна жена, помисли си Тал, когато чу поканата ѝ:

— Приближете се, скуайър.

Той се подчини. Принцесата беше над четиридесетте, но много запазена. Имаше фино лице, очите ѝ бяха широки и изразителни, а шията и раменете ѝ — добре разголени от облеклото, което си бе избрала — бяха изящни. Тал попи всичко това с един поглед, плюс, пълната гръд, дългите крака и стегнатия ханш, въпреки че бе родила две деца.

Каспар му беше дал цялата информация за принцесата, с която разполагаше, а тя беше обилна. Светлана беше сестра на херцога на Мискалон и по някое време за малко щели да я натрапят на Каспар за херцогиня; беше се омъжила за човек, когото повечето презираха, и единствено тя бе опазила Салматер да не го завземе или контролира някой от съседите. Синът ѝ, Серж, беше точно толкова голям глупак като баща си, а дъщеря ѝ Анастасия беше превзето разглежено девойче. Страстите на Светлана включваха политика, лов и мъже. Тал беше забелязал, че всички в дворцовата гвардия са до един млади, красиви и високи.

— Надявам се, че не възразявате на тази неофициалност, скуайър?

Тал се усмихна учтиво, но и сдържано.

— Ни най-малко, ваше височество. На вашите услуги съм.

Принцесата се засмя.

— Едва ли. Каспар никога не би изпратил глупак с послание, което си е почти декларация за обявяване на война. Какво всъщност иска той?

Тал осъзна, че изкусителната среда е нагласена, за да го извади от равновесие и да го разсее. Не хранеше и капка съмнение, че има сериозен шанс принцесата да го придърпа към леглото в другата стая. Можеше да отгатва женските настроения не по-зле от който и да било мъж, всъщност дори по-добре от повечето, и знаеше, че принцесата го намира за привлекателен. Освен това тя беше истинският владетел на тази държава и беше свикнала да си угажда на всякакви прищевки — жените, властващи зад гърба на слаби съпрузи, беше открил той в четенето на история, разполагаха с определени предимства в личния си избор. И след като беше съвсем привлекателна жена според всякакви

стандарти, той на свой ред бе повече от готов да ѝ угоди по всякакъв начин, преди да я убие. Предвид извивките на стройното ѝ тяло определено щеше да му е приятно.

— Не правя предположения за желанията на своя господар, принцесо — отвърна Тал. — Той съвсем ясно се изразява в посланието си до вас и принца.

— Е, добре, скуайър — заговори принцесата и се наведе, за да напълни два бокала с вино и да разтвори робата си достатъчно, за да предложи на Тал ясна гледка към съблазнителното си тяло. — А искате ли тогава да си поиграем на една игра?

— Мадам?

— Хайде да се престорим, че и двамата сме пророци и можем да четем мислите на херцог Каспар. — Подаде му единия бокал. — Хайде, вие сте първи.

Тал се засмя.

— Ваше височество, бих направил на своя господар лоша услуга, ако му припиша мотиви или желания извън посланието, което изпрати.

— Познавах Каспар, преди да стигна до този трон, Тал... може да ви наричам Тал, нали? — Той кимна. — Познавам го още откакто бяхме деца, въпреки че съм с няколко години по-голяма. — Отпи от виното. — Зная какъв двойствен, лъжлив и смъртно опасен кучи син е той, и въпреки това го обичам. — Усмивката ѝ я правеше още по-привлекателна. — Той е един от любимите ми врагове и любовници — това беше преди да се омъжа за Янош, разбира се. Освен това все пак играем игра, нали?

Тал помисли. Бързо стигна до нещо, което нямаше да компрометира положението му и в същото време можеше да помогне да реши малкия си импас. Гледката с принцесата на светлината на свещите започваше да го завладява. Той се усмихна.

— Да, само игра, принцесо.

— Наричай ме Светлана, когато сме насаме, Тал.

Тя се наведе леко напред.

— Е, та какво всъщност иска Каспар?

— Мога само да предполагам, но мисля, че иска да се увери, че няма да подпомагате които и да било негови врагове. Картографската експедиция явно е замислена, за да се намери чист път до Портал Оласко, а това е голяма грижа за херцога.

— Разбираемо — отвърна принцесата, топна пръст във виното на Тал и закачливо го прокара по устните му.

Тал усети, че се сгорещява, и щеше просто да го отдаде на виното и на съблазнителната игра на принцесата. Само че обучението му на Острова на чародея му подсказа, че тук има нещо друго. Отпи от виното, включи в работа добре обученото си небце и различи странен и някак нагарчащ оттенък във вкуса, оттенък, който не трябваше да го има.

Не беше сигурен какво точно е добавено във виното, но подозираше един определен прашец, правен от една определена дървесна кора. Продаваха го из цялото Островно кралство и в Ролдем като лек за стари мъже, чийто жар линее. На неговата възраст не беше необходим, но като че ли определено действаше.

Той остави бокала настрана.

— Мисля, че това, което всъщност иска херцогът, е да види една от границите си подсигурена, за да може да насочи ума си към други неща. Той има амбиции...

— Както всички добре знаем — прекъсна го Светлана, доближи се още до него и пръстът ѝ зашари по брадичката му. — ... амбиции, които изискват да не се опасява за безопасността на Оласко на много фронтове.

— Вижда във вашия съпруг инструмент на Мискалон или Роскалон, или навярно дори Островите, и би желал да намери убедителен начин да сложи край на тази заплаха — продължи Тал.

Тя го целуна, после леко се отдръпна и прошепна:

— Трябва да намерим друг начин да успокоим нашия прескъп Каспар, но никога няма да се закълнем във васална вяроност. Навярно бихте могли да присъствате на заседание с кабинета на съпруга ми и да обсъдим тези неща малко по-дълго.

Тал отвърна също тъй шепнешком:

— На вашите услуги съм.

Тя се усмихна, придърпа го, излегна се на дивана и промълви:

— Да.

На разсъмване принцесата каза:

— Време е да си тръгваш.

Тал се облече и се обу, после отвърна:

— Благодаря на ваше височество за гостоприемството.

Светлана се засмя — весело, искрено и топло.

— Благодаря на скуайъра за старанието.

— Не беше от старание, милейди. — Наведе се и я целуна. — Но и наркотикът във виното не беше нужен.

Тя се нацупи престорено.

— На моята възраст човек се притеснява.

— С вашата красота не се налага.

Тя стана, без да обръща внимание на голотата си, прегърна го и каза:

— Нямах представа колко трудно беше. След като се родиха двете ни деца, последното преди десетилетие, моят съпруг... да кажем, че предпочита компанията на други.

Тал сви рамене.

— Той губи.

— А е толкова трудно понякога да убедиш някой младеж от двора, че... ами, боят се от гнева на принца. — И добави с горчивина: — След като би трябвало да очакват неговите благодарности и облекчение.

— Аз също бих се боял, но пък очаквам да си тръгна утре, ако не и още днес, навярно с декларация за война след мен.

Тя го придружи до вратата на покоите си, целуна го страстно и отвърна:

— Не всичко е изгубено. Ти си чудесно момче и ти се възхищавам, но няма да се огъна заради твоята защита. Но ще ти кажа, че войната е последен изход и не виждам нищо забавно в нея. Ще очаквам да направиш убедително изказване пред кабинета днес следобед, Тал. Дай ми нещо, с което да заработим, и можем да предотвратим войната. — Сведе очи и добави: — Все едно, ще го обсъдим през нощта насаме, нали?

— За мен е удоволствие, ваше височество — отвърна Тал, целуна я отново и напусна покоите ѝ.

Дори да бяха изненадани, че един гостуващ посланик напуска покоите на принцесата призори, дворцовите гвардейци го скриха най-майсторски. Стояха на постове си, вперили очи напред, докато Тал се връщаше към покоите си.

Завари Амафи заспал в един стол, изпружил крака под покритата с шишенца и бурканчета маса. Щом вратата се затвори с леко изщракване, слугата се сепна и се събуди.

— Ваше великолепие. — Стана и посочи масата. — Готово е.

Тал го изгледа изненадано.

— След като излязохте, си позволих волността да огледам щателно тези помещения. Салматер спазва дипломатическите формалности. Няма никакви тайници за подслушване или дупки за надничане, в това съм сигурен.

Тал кимна, погледна струпаното на масата и попита:

— Кое точно?

Амафи вдигна малка синя стъкленица.

— Тази.

— Никой ли не подозира?

— Отбих се в три аптеки, купувах различни съставки във всяка, казвах на гвардейците, че не мога да намеря това, което ми трябва за лекарството ви. Страшно се отегчиха, докато обикалях дюкянните да търся подаръци за лейди Наталия. — Посочи друга маса в ъгъла, на която лежаха струпани изделия на изкуството, изящни бижута и шишенца с рядък парфюм.

— Наталия много ще се зарадва — каза Тал.

— Как мина нощта ви, ваше великолепие?

— Съвсем приятно — отвърна Тал. — И донякъде срамно. Тя ме смята за млад глупак и ще се опита да ме изиграе в своя изгода, а после ще ме пратят обратно при Каспар с някоя хитроумна малка молба от съпруга й. Тоест номерът е да бъда подкупен. Лошото е, че не можем да разберем на кого праща послания и да разкрием истинския автор на заговора срещу Оласко.

— Бихте могли, ако откриете източника на информация в самия дворец. Министър Одески е амбициозен човек.

Тал се усмихна.

— И моята преценка е същата. Но всичко това не може да се отиграе за една нощ. Трябва да се върнем в Оласко, преди да се разкрият неприятните събития, които предстоят. — Посочи стъклениците по масата. — Погрижи се всичко това да бъде унищожено.

— Разбира се, господарю. Ще пуснем по стъкленица в различни тоалетни из двореца. Никой няма да души по буницата, сигурен съм.

Нечистотиите от двореца сигурно се изкарваха с фургони извън града, за да се използват след време като тор от местните ферми. Тъй или иначе, дори някой селяк да намереше стъкленица, нямаше да има никаква представа откъде е дошла.

— Добре, би трябвало да е достатъчно.

— Какво правим днес, ваше великолепие?

— Днес почивам и чакам да ме поканят пред съвета на принца, където ще мога да си седя и да наблюдавам как принцесата управлява държавата. Би трябвало да е забавно, макар да е предсказуемо. — Тръгна към спалнята си. — Събуди ме в един и се погрижи да донесат нещо за ядене. Предполагам, че ще бъда със съвета през целия следобед. След това — поредният банкет.

— И после принцесата ли? — попита Амафи.

— После принцесата, стига някой чаровен млад дворецов гвардеец да не привлече окото ѝ по време на вечерята.

— Не се тревожете, ваше великолепие.

— Принцесата, изглежда, е жена с капризни апетити, а ти, изглежда, си прекалено сигурен в себе си.

— Познавам жените, ваше великолепие, или поне толкова, колкото може да ги познава един мъж. Вие сте новост, а и според това, което чувах, преди да постъпя на служба при вас, дамите гледат с добро око на вас. А той, дори да е чаровен млад гвардеец, ще си е тук и другата седмица, а вие — не.

Тал се усмихна.

— Вероятно си прав.

Вдигна синята стъкленица и я прибра в кесията си, после влезе в спалнята и затвори вратата. Докато си лягаше, чу Амафи да прибира аптекарските стоки. Беше вече дълбоко заспал, когато слугата излезе, за да се отърве от уликите.

Заседанието течеше точно както бе предвидил. Кабинетът не изглеждаше убеден в твърдостта на херцог Каспар и по няколко повода на Тал му се наложи изрично да ги уведоми, че няма пълномощия да води преговори.

Първи министър Одески се опита на няколко пъти да измоли повече време и всеки път Тал отвърщаше по един и същи начин: на всеки отговор до Каспар, който не е пълно подчинение, ще бъде погледнато като на предизвикателство. Салматер ще падне на колене или ще бъде съкрушен. Успя да предаде това послание по възможно най-дипломатичния начин, но без дори намек за свобода на избор.

Заседанието се проточи и Тал се убеди колко верни са наблюденията на Каспар. Принцеса Светлана оставяше принц Янош да дърдори до безкрай, но всеки път, когато дойдеше моментът да се прехвърлят на следващия въпрос, тъкмо тя бе тази, която взимаше решението.

Тал приложи всичко, на което беше обучен, за да запази спокойствие и да изглежда безразличен. Имаше си своите заповеди и какъвто и да се окажеше изходът — включително пълна капитулация, — единствената му задача бе ясна: принцеса Светлана трябваше да умре.

Накрая принцът заяви:

— Ще подготвим отговор на настояването на херцог Каспар и трябва да ви кажа, млади сър, че той няма да му допадне. Ни най-малко! След това ще ви отпратим с утринния отлив. Желая ви приятна вечер!

Стана и всички в заседателната зала също заставаха. Докато излизаше след съпруга си, принцеса Светлана се усмихна на Тал по такъв начин, че той бе убеден, че ще получи покана от нея след вечерята.

След като принцът и съпругата му напуснаха, първи министър Одески каза:

— Скуайър, ще ми отделите ли малко време, моля?

Тал се поклони.

— На вашите услуги, министър.

— Моля да ме придружите. — И когато се отдалечиха достатъчно от другите членове на кабинета, Одески каза: — Доста объркахме нещата, не мислите ли?

— Ако под „объркахме“ имате предвид Салматер, сър, да, определено.

— Войната не носи изгода никому, а настояванията на Каспар ми приличат на твърде крайна реакция на сравнително дребно нарушение.

— Картографски експедиции, прикрити като контрабанда, в суверенната територия на Оласко при очакване на военна акция едва ли може да се нарече „дребно нарушение“, министър.

— Вие сте от Кралството, скуайър, тъй че може би сте в неведение за историята тук, в Изтока. Но ние се боричкаме, лъжем се, заплашваме се и общо взето играем грубо. Непрекъснато. Аз съм в двора на принца и на неговия баща преди това вече от трийсет години и съм видял шест гранични сблъсъка с Оласко и още толкова с Мискалон, два морски конфликта с Роскалон, един с Ролдем, друг с Островите, а спорните земи се превръщат в бойно поле всеки път, когато някой от местните владетели усили амбициите си. Но никога един владетел не е настоявал друг да му се преклони във васална вярност.

Тал отвърна тихо:

— Моят господар търси стабилност. Вижда, че може да дойде време, когато този район ще попадне под обсега било на Островите или на Кеш. Флотата на Ролдем може да защити района от Кеш поне за малко, стига да зачетат договорите си с Аранор и Оласко, но кой може да защити Роскалон, Мискалон и Салматер от Островите, ако решат да тръгнат на поход? Ролдем би могъл да се противопостави на кешийски боен флот в Морето на кралствата, но няма да стоварят войски на сушата, за да окажат подкрепа срещу Островите.

— Островите никога не са се стремили към експанзия на изток. Техният поглед винаги е бил насочен на запад.

— Но може ли някой да каже, че това не се е променило? — отвърна Тал още по-тихо. — Не го казвам току-така. Изцяло в наш интерес е Салматер и Оласко да запазят добри отношения. — Огледа се и продължи: — За мен би било крайно неприятно, ако това чудесно място се превърне в развалини. — Както щеше да каже Паско, Тал току-що бе показал пръчката на мулето. Вече беше време да покаже и моркова. — Моят господар е много щедър към приятелите си. Мисля, че ще се отблагодари за всяка добра работа, свършена от който и да е член на вашия съвет, за да се избегне тази война.

Одески помълча, после отвърна:

— Ще се опитам да посъветвам Техни височества да проявят разум.

— Ще имам предвид старанието ви, когато докладвам на своя господар.

— Желая ви лек ден, скуайър — каза първият министър и се разделиха.

Тал разбра, че предвижданията на Амафи за стария благородник са верни. Одески нямаше безочливо да предаде своя принц, но бе готов да сътрудничи за всякакво мирно решение, което можеше да го задържи на привилегирания му пост.

А умреше ли принцесата, дворът щеше да се окаже в такава бъркотия и принцът щеше да е толкова негоден да управлява, колкото пиле сред буря. Одески почти със сигурност щеше да овладее съвета и Каспар щеше да се сдобие със своя ключ към властта в Салматер.

Тал стоеше на палубата. Беше на четири дни път от Опардум и по негови изчисления принцеса Светлана трябваше вече да е мъртва. Отровата, приготвена му от Амафи, нямаше да отнеме живота ѝ веднага и кончината ѝ щеше да изглежда предизвикана от сърдечни проблеми. Чарът на отровата по думите на бившия убиец бе в това, че симптомите щяха да са подвеждащи, да приличат на треска, което щеше да накара лекари и знахари да опитат с лекове, с които нямаше да постигнат нищо. Освен ако бързо не се намесеше някой жрец лечител с голяма мощ, шансът принцесата да оцелее бе нищожен.

Точно както го бе уверил Амафи, прилагането ѝ се бе оказало съвсем лесно. Докато принцесата спеше, Тал извади тънък копринен конец, топна го в стъкленицата с отровата и бавно капна няколко капки на устните ѝ. Както беше предрекъл Амафи, Светлана ги облиза в съня си и когато се размърда, Тал спря. Отровата имаше лепкав сладникав вкус и на заранта утайката, останала по устните на принцесата, бе станала безвредна. Тал я целуна на събуждане без страх. Преди разсъмване се любиха... И той знаеше, че тя вече е мъртва, убита от самия него.

За миг това разбуди гузната му съвест, но той побърза да потисне чувството. Въпреки чара на Светлана той знаеше, че по свой начин тя е също толкова безскрупулна, колкото и Каспар, и че сексът е само едно от многото ѝ оръжия; че страстта ѝ и милите думи, които шепнеше в

ухото му, не значат нищо, че са въпрос само на опит и не бива да се взимат на сериозно.

Мисията му беше коварна и той вече беше продал душата си, за да я изпълни. Като на онзи скорпион, измяната бе в кръвта на Каспар и рано или късно Тал щеше да бъде предаден. Тогава щеше да е свободен от клетвата си и да може да нанесе удара си срещу виновника за унищожаването на оросините. Дори да загинеше, докато отнемаше живота на Каспар, щеше да е изпълнил своя дълг към предците си.

Но преди Каспар трябваше да умре друг: капитан Куинт Хавревулен, човекът, който лично бе ръководил избиването на близките му. Да, Тал трябваше да потърси удобна възможност да унищожи капитана преди Каспар. И чак след като убиеше и двамата, можеше да си позволи да скърби, че е изгубил душата си.

Стига да оживееше.

ГЛАВА 10

ОТКРИТИЕ

Тал стоеше и чакаше.

Каспар седеше отпуснат, зачетен в някакво съобщение. Найсетне го остави и се усмихна.

— Току-що пристигна донесение от агентите ни в Станция Майцел. Принцеса Светлана неочаквано е изпаднала в силна треска, от която сърцето ѝ спряло да бие. Принц Янош не е на себе си от скръб и съветът го е обявил за негоден да управлява. Принц Серж е провъзгласен за владетел, но той е още момче и министър Одески ще управлява от негово име, докато не навърши пълнолетие. Гениално, Тал. Как все пак успя да постигнеш такова съвършено разрешение?

Тал заговори спокойно.

— Моят слуга Амафи знаеше за една определена отрова, която може да се смеси от привидно безвредни съставки — повечето от които не е трудно да се намерят, — и посети няколко аптеки в града. Той приготви отровата, а аз намерих начин да я приложа в нощта преди заминаването си. Принцесата трябваше да умре до седмица.

— Значи не съществува никаква явна връзка между твоята визита и нейната смърт. — Каспар направо сияеше. — Момчето ми, изключително съм доволен от работата ти. Очаквам първият министър да се обади до дни и да помоли за едно или друго „разяснение“ по последното ми послание, за да може да намери начин да отклони настояването ми.

— Означава ли това, че ще се върна в Станция Майцел? — попита Тал.

— Не. Настояването ми за васалство ще отпадне. Искях Светлана да умре, макар че тая стара брантия ще ми липсва. — Вдигна ръка и почти допря палец и показалец. — Ей толкова близо бях до брак с нея. Баща ми смяташе, че е добра партия, но аз го разубедих. Един от двамата ни трябваше да убие другия. — Каспар се разсмя и добави: — Е, единият го направи. — Херцогът стана. — Възнаграждавам отличната работа, Тал, и заради това ти вече си мой дворецов барон. Ще наредя да

съставят грамотата и ще намеря някое безполезно парче земя, което да добавиш към безполезната си земя в Островите. Но знай, че те чакат други облаги, ако продължиш да ми служиш добре.

— Благодаря ви, ваша светлост. Винаги ще се старая.

— Хайде сега да хапнем нещо за обяд и да видим какво ново злодеяние можем да измислим за теб.

Тал го последва на една тераса с изглед към залива. Денят беше хладен, тъй като есента вече бе дошла, затова и двамата бяха с дебели палта. Ала за Тал студеният въздух бе ободряващ.

Каспар махна на слугите да се оттеглят и заговори:

— Длъжен съм да призная, че очаквах да чуя, че си задържан и екзекутиран, което щеше да ми даде повод да вляза с войска и да отмъстя за тебе. Не че няхах повод, но ме разбираш.

— Да, ваша светлост.

— Сега най-вероятно ще изтръгна отстъпки от министър Одески и ще си спестя досадата с войната.

— Останах с впечатлението, че искахте пълно подчинение, ваша светлост.

— От Светлана и нейния идиот съпруг — да. Ако твоята мисия се провалеше. Не забравяй: никога не разчитай на един-единствен план, Тал. Винаги трябва да разполагаш с два или повече, ако си се заловил с нещо рисковано. Ако първият план се провали, минаваш на втория. Ако вторият се провали, минаваш на третия.

— А ако се провали и третият, ваша светлост?

Каспар се засмя.

— Тогава бягаш колкото краката ти държат, ако още си жив.

Тал отвърна със смях, макар че изобщо не му беше смешно. Каспар продължи:

— Ако бях отишъл при Светлана с разумно искане, с настояването Салматер да престане да действа в полза на враговете ми, тя щеше да настоя да поговорим и щях да си замина с отстъпка от нейна страна, че Салматер ще престане да действа в полза на враговете ми от време на време. С настояването за васалство и пълно подчинение знаех, че ще са твърде заети с мисълта що за лудост ме е обзела и няма много да се замислят над възможността, че може да имам друга амбиция.

— Да се отървете от принцеса Светлана.

Каспар кимна.

— Да, колкото и да съжалявам. Тя никога не е разполагала с достатъчно ресурси, за да ме предизвика пряко, Тал. Винаги ѝ се е налагало да зависи от други, за да укрепи позициите си. В различни моменти е действала в съюз с Ролдем, с Островите, а този път беше Мискалон. Тя всъщност така и не ми прости, че отказах да се ожена за нея.

Тал седеше и слушаше мълчаливо, изражението му издаваше мислите му. Каспар продължи:

— Да, много от нещата, случили се между Светлана и мен, се дължаха на отказа ми да я взема за жена. Не че беше влюбена в мен, нали разбираш. — Изсмя се. — В много отношения бяхме еднакви: амбициозни, безскрупулни, неотстъпчиви. Ако тя беше мъж, без колебание щях да я взема за свой първи генерал. Но за съпруга... — Сви рамене. — На нея ѝ трябваше марионетка като Янош, за да държи властта. Но не можех да простя последните ѝ безскрупулни прояви. Действията ѝ с Мискалон за завземането на Портал Оласко... това беше прекалено. За първи път си позволяваше да насърчи пряка атака на територията на Оласко и това не можех да търпя. — Плесна с ръка по масата, широко усмихнат. — Но това е без значение. Нея вече я няма и скоро ще имам нов договор със Салматер, и когато приключи с тях, е напълно възможно да се окажат провинция на Оласко. — Херцогът се отпусна на стола. — Вече мога да обърна внимание на други неща.

Тал си мълчеше, отпиваше от виното и похапваше.

Каспар също си взе хапка и след като преглътна, рече:

— Различаваш ли някакъв план тук, Тал? Някакъв шаблон, който те кара да мислиш, че разбираш какво се опитвам да направя?

— Всъщност не, ваша светлост. Мисля, че има някои очевидни неща, като подсигуряване на границите ви и грижа да се предпазите от потенциални врагове, но извън това — нищо явно.

— Добре, защото си много умен младеж и щом ти не виждаш нищо явно, значи няма нищо явно за виждане.

— Сега за следващата ти задача — продължи херцогът. — Искам да си починеш и да се порадваш на новия си ранг за около седмица. След това, щом ти кажа, искам да заминеш за Саладор. Имам разни

поръчки и задачи за тебе в този град. Но искам до Празника на Средизимие да се установиш като жител на този град.

— Това няма да представлява никаква трудност, ваша светлост. Живял съм там и мога лесно да възобновя приятелства и да се установя отново.

— Добре. Защото херцог Вариен Родоски ще присъства на празненствата под домакинството на херцога на Саладор. Познаваш ли го?

— Виждал съм го и веднъж му бях представен набързо, но не мога да твърдя, че го познавам.

— Знаеш ли колко е важен за трона на Ролдем?

— Той е братовчед на краля и е на ред за короната след... принц Матю?

— И принц Майкъл, Констънтайн и принцесата. Накратко, той се пада шести поред за наследството. Поради това е един от важните херцози в Ролдем, ако не и сред най-важните.

— Значи, ваша светлост, аз съм в Саладор и херцог Родоски — също. Какво е желанието ви?

— Желанието ми, млади Хокинс, е да разбера, че след празненствата си напуснал Саладор, а херцог Родоски — не.

— Желаете той да не се върне в Ролдем?

— Да, точно така.

— И колко дълго желаете херцогът да остане в Саладор, ваша светлост?

— За остатъка от живота си, приятелю — отвърна Каспар. — Колкото се може по-кратко.

Тал помълча за миг, после каза:

— Ще видя какво мога да направя, ваша светлост.

— Знам, че няма да ме разочароваш, барон Талвин — каза херцогът с жестока усмивка.

Тал се загледа мълчаливо към залива. Дъхът му излизаше на пара в студения въздух — той всъщност усети студа чак сега.

Тал седеше само на три места от лейди Наталия. С издигането му в ранг барон бе последвало и спечелването на място на масата на херцога по време на вечеря. Вляво от него седеше друг млад барон,

Евгени Колдас, а между тях и Наталия седеше капитан Куинт. И двамата бяха поздравили Тал с новата му титла, макар да се виждаше ясно, че при Куинт е само проява на учтивост. Още от мига, в който се бяха запознали, между двамата се бе породила отчужденост и Тал не знаеше дали е причинена от някаква лична омраза, от съперничество за вниманието на Наталия или пък капитанът усеща враждебността му, колкото и добре да я прикриваше.

Ако съдбата позволеше, Тал щеше да се погрижи Куинт и херцогът да умрат и тогава...

Представа нямаше какво ще прави след това — стига да оцелееше, разбира се. Усети се, че се е отнесъл в мисли, когато Евгени Колдас каза:

— Бароне?

— Извинете — отвърна Тал. — Просто съм поразен от щедростта на Негова светлост и се бях замислил. Какво казвахте?

— Казвах, че ако разполагате с време, за мен ще е удоволствие да ви заведе нагоре по реката, в дивата пустош отвъд Хълмистите земи. Славата ви на ловец буди у мен желание да видя какво мога да науча от вас.

Тал смяташе Колдас за искрен човек, за когото празното ласкателство е неприсъщо, затова се усмихна и отвърна:

— Стига времето да позволи, ще ми е наистина приятно.

Вечерята течеше по обичайния начин. През месеците, откакто се бе настанил тук, Тал вече бе свикнал с ритъма на херцогския двор. Херцогът бе необичаен владетел, доколкото не изискваше придворните му да присъстват непрекъснато около него. Голяма част от времето на Каспар минаваше в компанията на Лесо Варен, който почти никога не напускаше покоите си, а в редките случаи, когато го правеше, беше винаги с херцога.

В тези редки случаи Тал наблюдаваше много внимателно и се стараеше да научи за този човек колкото може повече в полза на Конклава. Беше решил, че най-подходящият избор е да остане напълно пасивен по този въпрос. Никога не споменаваше името на Лесо, нито разпитваше за него. Само слушаше, ако някой друг заговори за магьосника.

След няколко месеца, прекарани в Опардум, беше започнал да мисли за Лесо Варен като за Човека, който го няма. Името му никога

не се споменаваше в никакъв контекст освен в един: когато херцога го нямаше, все някой подхвърляше: „Горе е, при Варен“.

Тал не бързаше, но беше любопитен. Беше решил, че все ще дойде денят, в който да зададе въпроси, но този ден все още не бе настъпил.

На Амафи му бе наредено да се държи по същия начин с другите слуги в цитаделата. Да слуша, но да не пита. Единственото, което бе успял да открие, беше, че два пъти на ден пред покоите на Варен се оставя храна и че веднъж седмично пред вратата се оставя купчина дрехи за пране. На никой слуга не бе разрешено да влиза вътре, освен в много редки случаи, винаги по нареждане на Варен и винаги свързано с някоя неприятна задача. Амафи беше чул един слуга да недоволства, че ако Лесо Варен поиска да му извлекат още един труп от покоите в тъмна доба, да си го прави сам проклетникът, а друг веднъж подхвърлил, че от каквото и да били черните петна по стените в една от стаите горе, било почти невъзможно да се изтъркат.

Тал беше дал подробни указания на Амафи за ролята му на слуга и вече намираше, че е достоен съперник на Паско в обичайните ежедневни проблеми. Дрехите му винаги бяха чисти, подредени безукорно, а съобщенията му се доставяха навреме. Амафи умееше да се слива с фона въпреки донякъде колоритния избор на облекло в отделни случаи и запомняше всичко, което виждаше и чуваше.

След вечерята Наталия даде знак на Тал да се доближи до нея и прошепна:

— Ще имаш ли малко време за мен по-късно?

Тал кимна и отвърна също тъй тихо:

— Колкото пожелаете, милейди.

Тя се усмихна, тръгна да излиза с брат си и подхвърли през рамо:

— Ще те известя.

Тал се поклони. Капитан Куинт Хавревулен се обърна към него и каза:

— Не ставаме ли амбициозни, бароне?

Тал се престори, че не разбира намека.

— Сър?

— Просто внимавайте, бароне. Нашата дама си има много ухажори и някой от тях може да не понесе добре конкуренцията.

— Аз съм само слуга на нашата дама, сър — отвърна Тал с усмивка, кимна, обърна се и се отдалечи.

Амафи застигна господаря си и заговори:

— Милият капитан желае смъртта ви, ваше великолепие.

— Е, чувствата са взаимни.

Щом се прибраха, Амафи попита:

— Какви са желанията ви, ваше великолепие?

— Нашият господар, изглежда, няма да се нуждае от мен тази вечер.

— Дали да не отидем в града?

— Не, тази вечер искам да поизследвам малко — отвърна Тал. — Каспар няма да има нужда от мен, но подозирам, че Наталия вероятно ще ме потърси след единайсет. Тъй че трябва да съм се върнал дотогава.

— Ваше великолепие, но това са по-малко от два часа — каза Амафи.

— Ако поканата дойде, преди да съм се върнал, кажи, че... че се къпя... А, и поръчай да донесат вода. Няма да се бавя. — Смъкна богато украсената си туника и си навлече по-простичка, тъмносива. Отиде до вратата и надникна наляво и надясно. — Ще се върна скоро.

— Добре, ваше великолепие.

Тал вървеше тихо по сумрачния коридор. След първия ден, в който Рудолф го разведе из слугинската мрежа, тор при всяка възможност я проучваше сам.

Вече бе открил две мрежи от проходи, явно неизвестни на слугите, които продължаваха мили навътре в скалата. Едната водеше надолу и той се бе отказал да я проучва поради ограничения във времето. Другата вървеше леко нагоре и свършваше при едно срутване. Тал беше убеден, че с малко разкопаване може да намери изход към повърхността на платото над цитаделата.

Сега търсеше таен вход към покоите на Лесо Варен. Вече бе опитал неуспешно няколко прохода, минаващи успоредно на коридора, водещ до тази част на цитаделата, а сега проучваше тайните коридори над него. За малко не се беше пребил, докато пробваше една от

стълбите към по-горните нива — точно както го бе предупредил Рудолф, дървото се оказа старо и изгнило.

Но намери и три здрави стълби, които го отведоха до низ от проходи, разположени по-високо от всички, които бе видял досега. Започваха в отдалеченото крило на цитаделата, което бе затворено, и се виеха покрай най-високите нива с помещения. Тал бе запомнил всяко помещение в цитаделата и на всяка стъпка по пътя си знаеше точно къде се намира.

Знаеше също така, че времето му изтича и че трябва бързо да се върне в квартирата си. Стигна до една врата и спря.

Ако бе преценил правилно посоката и разстоянието, от другата страна на тази врата щеше да има коридор, който след стотина стъпки щеше да го изведе до нещо като слугински вход към коридора за личните покои на Лесо Варен. Огледа внимателно вратата, докосна я... и целият настръхна.

На вратата имаше магическа преграда. Дори в този забравен проход чародеят си бе осигурил недостъпност. Тал бързо се отдръпна. Надяваше се, че краткият му допир не е предупредил заклинателя. Смяташе, че е малко вероятно, тъй като по този проход сигурно минаваха достатъчно плъхове и Варен едва ли го проверяваше повече от два-три пъти в седмицата.

Реши да дойде пак някоя нощ. Сега трябваше да се прибира. Тръгна по най-късия път обратно и след като се спусна по няколко стълбища и извървя поне половин миля по мрежата от проходи, най-сетне откря слугинската врата срещу жилището си. Надникна, увери се, че коридорът е празен, и бързо се шмугна при Амафи.

— Лейди Наталия прати бележка — каза слугата.

— Кога? — попита Тал, докато смъкваше изцапаната си туника.

— Преди десетина минути. Отвърнах, както ми наредихте — че се къпете и скоро ще отидете.

Тал бързо се съблече и се топна в топлата вана.

Изми се набързо, облече се и излезе.

Двамата стражи пред вратата на покоите на Наталия се направиха, че не го виждат, което бе знак, че е очакван.

Едно слугинче му отвори и щом той влезе, се измъкна навън. Тал отиде до вратата на спалнята и я отвори.

— Кучи син такъв — каза мило Наталия. — Защо ме караш да чакам?

Седеше върху цяла камара възглавници, увита със снежнобял чаршаф. Голите ѝ рамене и шия се къпеха в светлината на единствената запалена свещ. Беше прибрала дългата си черна коса с фиби.

— Бях в банята — отвърна Тал и седна до нея.

Тя пусна чаршафа, протегна ръце и го притегли към себе си.

— Повечето мъже не са толкова чистоплътни.

— Някакви оплаквания? — попита той, преди тя да го целуне.

След дълга страстна целувка тя отвърна:

— Не, макар че ще ти призная, миризмата ти ми харесва — стига да е умерена — повече от сапуна, който използваш. Ще трябва да пратя човек до Родез да купи от тамошните сапуни. Те са по-хубави.

— Ще ги използвам с радост.

— Хайде млъквай и се събличай.

— Слушам, милейди — отвърна Тал и се ухили.

Слънцето тъкмо изгряваше. Наталия се размърда сънено и Тал понечи да се откопчи от прегръдката ѝ, но тя се събуди и го стисна още по-силно.

— Не си отивай.

— Трябва. Ако брат ти ме повика, ще е по-добре за всички пажът да ме намери в квартирата ми.

— Колко досадно — каза тя нацупено.

Понякога му се струваше, че наистина е малко момиче. Тал почна да се облича. Тя лежеше по гръб и зяпаше балдахина.

— Понякога ми се иска да беше принц или поне някой могъщ херцог някъде, Тал.

— Защо?

— Защото тогава брат ми можеше да се съгласи да се оженим.

Нещо го жегна в стомаха и той я погледна и каза:

— Наталия...

Тя се засмя.

— Не гледай така паникьосано де. — Обърна се и се надигна, гушнала възглавницата. — Не съм влюбена в тебе. — Присви очи. —

Не знам дали изобщо мога да се влюбя. Мисля, че по рождение съм лишена от това. И зная, че и ти не си влюбен в мен. Не мисля, че някой от нас е от този тип... Но ти си ужасно забавен. Ако трябва да се омъжа за човек, в когото не съм влюбена, то нека поне да е такъв, с когото ще ми е приятно. Знаеш толкова много неща и си постигнал толкова много за мъж на твоите години. И си мисля, че може би си... не знам... някак особен.

— Ласкаеш ме, Наталия.

— Да, знам. Но го заслужаваш. Ти си най-младият мъж за всички времена, провъзгласен за шампион на Двора на майсторите — накарах един писар да провери. И как спаси Каспар от онази мечка... Знаеш много езици, разбираш от храна и вино... Какво още можеш да правиш? Разбираш ли от музика?

— Слабо — призна Тал, докато си обуваше ботушите.

— Какво още?

— Е, и рисувам.

— Трябва да ми нарисуваш портрет! — възкликна тя. — Виждаш ли, толкова много неща си, каквито повечето мъже в живота ми не са. Не си глупав. Никога не ми е скучно с теб. О, направи нещо наистина велико, Талвин Хокинс, че брат ми да се съгласи да се оженим. Иди завладей някоя страна, или покори някоя държава и я подари на Каспар.

Тал се засмя.

— Брат ти би могъл да се съгласи, ако можех да поставя някоя държава в нозете му, но без нещо такова подозирам, че в бъдеще трябва да продължим по различни пътища.

Тя се хвърли към него и го прегърна.

— Не задълго, Тал. Може и да не съм способна да се влюбя, но ако можех, щях да се влюбя в теб, дълбоко и с цялото си сърце.

За един кратък, неудобен миг Тал не знаеше какво да отвърне. Спал беше с много жени през живота си, но извън това не можеше да твърди, че ги разбира. Точно с това никога не беше се сблъсквал: Наталия бе различна от всички жени, които бе познавал, и той не беше сигурен дали просто капризничи, или разкрива нещо дълбоко заровено в душата ѝ. Потърси в ума си да измисли по-лек начин да се измъкне от неудобството, целуна я и каза:

— Ако жена като теб може да обикне мъж като мен, дълбоко и с цялото си сърце, това би било нещо наистина забележително. Дори боговете биха го забелязали.

Тя го погледна и се усмихна.

— Добре казано. Сега, преди да си побягнал, кажи ми: спа ли с принцеса Светлана, преди да я убиеш?

Изведнъж Тал разбра, че отново се е върнала другата страна на Наталия, хладната, пресметлива, коварна страна.

— Милейди?

Наталия се изсмя.

— Не се притеснявай, Тал. Каспар ми каза много малко, но зная достатъчно, за да долавям податки и да правя заключения. Е, вече можеш да си тръгваш.

Тал се поклонил и бързо излезе. Сутрешният персонал вече се бе раздвижил из цитаделата по всевъзможните си задачи, защото придворните на херцога скоро щяха да се събудят и да поискат закуската си.

Амафи вече беше буден и беше приготвил чисто бельо и дрехи, ако на господаря му потрябват. От ваната се вдигаше пара — бе напълнена току-що. Тал миришеше на Наталия и на парфюма ѝ и знаеше, че ще предизвика вдигане на вежди, ако се доближи така до другите членове на двора.

Легна във ваната и каза на Амафи:

— В случай, че го забравя, моля те, чувствай се свободен, дори длъжен, да ми напомняш, че Наталия по свой начин е точно толкова опасна, колкото и брат ѝ.

Амафи — вече търкаше гърба на господаря си — отвърна:

— Не, ваше великолепие. Тя е по-коварна.

Амафи влезе забързано в стаята. Беше целият оплескан... с кръв.

— Какво е станало? — възкликна Тал.

— Нещо необичайно, ваше великолепие. Облечете си по-просто облекло, бързо.

Беше почти посред нощ и Тал току-що се беше върнал от късна вечеря с Каспар и придворните му. Яденето бе преминало в средвечерно пиене и приказки и никой освен Наталия не бе напуснал

масата часове наред. Тя се бе извинила под предлог, че е уморена, и на излизане хвърли отчаян поглед към Тал. Той също толкова бързо сви рамене и кривна леко глава в отговор, че нищо не може да се направи и че ще я навести някой друг път.

Тал облече туниката и клина, които носеше на упражненията на плаца.

— Ботушите не вървят — каза Амафи.

— Нищо по-просто нямам.

— Тогава елате бос.

После грабна шепа пепел от камината и я размаза по лицето и косата на Тал.

— Господарю, постарайте се да приличате на долен селяк и може и да преживеем тази нощ. — Забърса малко кръв от туниката си и я размаза по туниката и лицето на Тал.

След което го поведе право към крилото на цитаделата, използвано от Лесо Варен. Щом видя какво става там, Тал насмалко щеше да повърне.

Пребледнели слуги изнасяха трупове от жилището на магьосника. Сред слугите се мяркаха и непознати, може би работници, привикани от града. Някой им подвикна:

— Вие двамата! Внесете онова корито там, по-бързо.

Тал и Амафи вдигнаха голямото дървено корито, пълно с вода, смесена с нещо лютиво. Очите на Тал се напълниха със сълзи и той извърна глава настрани. Все пак успяха да вкарат коритото в жилището на мага.

Лесо Варен стоеше до една маса, взрян в купчина свитьци. От време на време вдигаше очи да види как върви работата, но цялото му внимание бе насочено в тях.

Стаята беше същата, в която Тал бе положил клетвата си, с две големи двукрили врати от двете страни. Вратите наляво бяха отворени и на Тал и Амафи им посочиха да отнесат коритото там.

Щом го оставиха на пода, Тал се огледа. Стаята беше с голи каменни стени, без нищо, което да ѝ придаде поне малко уют. Една от стените беше покрита с рафтове, пълни с книги и свитьци. На стената срещу вратата на тежки вериги висяха многобройни пранги и ако се съдеше по кръвта по нея и по пода, труповете трябваше да идват оттам, реши Тал. На третата стена имаше малък прозорец и под него

писалище с мастилница и перо. Вдясно от вратата имаше голяма маса, покрита със стъкленници, делви и кутии. На пода имаше голям сифон — кръвта бавно се отичаше през него.

Тал настръхна. Тази стая бе просмукана от гнусна магия. Той помнеше достатъчно неща от обучението си на Острова на чародея, за да добие някаква представа какво става тук. Черни магии за обвързване и могъщи заклинания, за да сплашат врагове, и всевъзможни други тайнствени дела, и всичко това ставаше още по-силно от човешка смърт и пролята кръв. Лесо Варен бе некромант, майстор в смъртната магия, и явно се бе заел с някакво могъщо заклинание. По разсеяното му изражение, докато сверяваше бележките си, Тал реши, че всичко е минало добре — за Варен, разбира се.

Взе една четка и започна да търка пода, а Амафи се зае със стените. Докато работеше, Тал се стараеше да запомни всяка подробност. Приблужи се постепенно към рафтовете, мъчеше се да разчете заглавията, ако може. Повечето томове не бяха надписани, а на други се виждаха тайнствени глифове и неведоми за него знаци. Но на гръбчетата на десетина имаше заглавия — на кешийски, на ролдемски, на Кралската реч — и той ги запомни за деня, в който щеше да докладва на Конклава.

Толкова се бе увлякъл в това, че не усети как някой дойде зад него. Усети нечия длан на рамото си, обърна се, снишил поглед, за да не се окаже някой, който да го познае, и видя две боси стъпала под дълга мръсна рокля. Вдигна очи и видя млада жена с ведро в ръката.

— Дръпни се да измия — каза му тя на ролдемски.

Тал кимна, отдръпна се и се подпря с ръка на стената. Почти му се зави свят. Младата жена не го погледна повече, лисна водата на пода и започна да мие локвата кръв.

Той я гледаше вцепенен. Амафи го дръпна за ръкава и прошепна:
— Не я зяпайте, господарю. Наведете глава!

Тал отново затърка с четката. Всякакви мисли за заглавия се бяха изпарили от ума му. Работата продължи около час, след което им заповядаха да изнесат коритото от стаята. Щом го изляха, двамата забързаха към стайте си. Ваната все още беше пълна и Тал каза:

— Трябва да се окъпем и двамата, после ще почистиш всичко. Никой не бива да види и капка кръв тук.

— Какво ви стана, ваше великолепие? — попита Амафи. — Изглеждахте все едно сте видели призрак.

Тал вдигна очи.

— Почти, Амафи. Почти. — Смъкна подгизналата си от кръв риза и я хвърли на слугата. — Изгори я. И панталоните. Всичко.

Седна във ваната и затвори очи, но лицето на младата жена витаеше във вътрешния му взор като портрет, жигосан в паметта му. Всеки косъм от косата ѝ, петната по страните ѝ, белезите по лицето ѝ — отоци, някои стари, други — отскорошни.

Но той я помнеше от време, когато лицето ѝ бе напръскано с лунички от слънцето и меденоцветните ѝ очи го поглеждаха присвити така, че му се искаше да умре. Натопи главата си под водата и си изми косата. Стисна очите си с ръце. Наистина бе видял призрак. Познаваше това високо стройно тяло. Виждал я беше да тича с другите момичета в Кулаам още когато Талвин Хокинс се казваше Киелинапуна — Малка червена катерица, а тя се наричаше Око на синекрил примкар.

Амафи попита:

— Какво има, ваше великолепие?

Искаше му се да извика: „Не съм последният от племето си!“, ала знаеше, че ако го направи, ще трябва да разкаже на Амафи повече, отколкото е редно. Най-сетне промълви:

— Онова момиче... в стаята на Лесо Варен. С русата коса.

— Да, ваше великолепие?

— Тя... Прилича на едно момиче, което...

— Аха — отвърна Амафи и започна да смъква оцапаните си с кръв дрехи. — Смайваща прилика, така ли?

— Наистина смайваща.

Докато Амафи се къпеше, Тал се избърса. И преди да си легне — знаеше, че сънят изобщо няма да го споходи — каза:

— Утре, докато херцогът ми дава последни указания, преди да тръгна за Саладор, искам да разбереш каквото можеш за онези хора, дето изнасяха трупове. Трябва да са някои, на които се разчита, че ще мълчат. Разбери каквото можеш.

— А за момичето?

Тал помисли и каза:

— Още не. Засега само разбери коя е и кой е господарят ѝ.

— Да, ваше великолепие.

Тал седна пред камината да се стопли. Отне му много повече време, отколкото очакваше.

ГЛАВА 11

САЛАДОР

Каретата трополеше по улицата.

Тал и Амафи се бяха запътили към наетата с посредничеството на един от агентите на Каспар в Саладор къща. В това пътуване Тал не действаше в качество на официален представител на херцога. Никакви посланичества, никакви дипломатически задачи, никакво представителство на Оласко в двореца на херцога на Саладор. Никой не биваше да знае, че е агент на Каспар, нито за баронската му титла. За всички в Саладор Тал трябваше да продължи да е скуайър Тал Хокинс, завърнал се в града, в който бе живял преди години.

Имаше си план и знаеше какво се очаква от него, както и съдбата, която щеше да го сполети, ако го заловят или се провали. Все пак си наложи да обмисли плана отново, защото имаше чувството, че като че ли нещо му убягва. За първи път, откакто бе постъпил на служба при Каспар, изпитваше несигурност. Знаеше всяка подробност от плана си, но нещо непрекъснато го разсейваше.

И беше така от нощта, в която бе видял Око на синекрил примкар в цитаделата.

Амафи бе открил съвсем малко. Някакъв търговец, Боуарт, го викали от време на време да изнася мъртъвците от цитаделата. Никой не знаел къде отнася труповете. Изкупувал и умрели животни. Май имал и връзки с търговията на роби в Кеш и с контрабандисти по южните острови.

Но след като Око на синекрил примкар му бе продадена от бандата разбойници на Гарвана, можеше да има и други оцелели. Тал разбираше защо Око на синекрил примкар е пощадена: тя беше възхитително момиче. Разбираше също защо са я сложили на най-черната работа. Макар да можеше да преживее едно изнасилване, тя щеше да се бори до сетната капка сила като всяка жена от оросините и никога нямаше да се подчини да работи в курвенски бардак. Всеки робовладелец, който би я закупил от бандата на Гарвана с тази цел, щеше да е жестоко разочарован.

Но да научи, че тя, а навярно и други, са оцелели, объркваше всичките му планове, преобръщаше света му. От деня на нападението бе приел, че е последният от своя народ, защото до ушите му не бе достигала никаква вест, че някой оросин се е добрал до хана на Кендрик или друго някое място из района. Щеше да е логично, ако някой е оживял, да го докарат в Оласко. Но Тал нямаше как да го научи и цялото му съществуване оттогава се основаваше на представата, че никой друг от народа му не е преживял до този ден. Никой, за когото да мисли. Никой, заради когото да живее.

Житейският му път беше ясен, ала за първи път, откакто бе поел по пътя на възмездието, той вече имаше основание да живее. До мига, в който видя Око на синекрил примкар, му беше все едно дали ще оцелее, стига да отмъсти за своя народ. Ала сега трябваше да оцелее. Трябваше да унищожи капитан Хавревулен и херцог Каспар и да оцелее, за да може да намери Око на синекрил примкар и също и други, които можеше да са оцелели, и може би, някой ден, да се върне с тях в родните планини и да разпалят отново искрата на оросините, колкото и нищожна да е.

Амафи долавяше промяната у Тал и по няколко повода го попита какво му е. Тал отклоняваше въпросите със смътни отговори, че е угрижен за заповедите на Каспар.

Непрекъснато си напомняше, че каквото и да се е променило, едно си остава постоянно. За да оцелее, трябваше да изпълнява заповедите на Каспар дотогава, докато Каспар не бъде унищожен. А дотогава трябваше да е негов верен слуга.

Каретата спря пред наетата къща и кочияшът им отвори. Тал слезе, отиде до къщата и почука на входната врата. Амафи вървеше на крачка зад него.

Едно момиче отвори и каза:

— Да, сър?

— Аз съм скуайър Хокинс.

Момичето отстъпи встрани.

— Добре дошли, скуайър. Аз съм Маджери.

Тал влезе и каза:

— Това е слугата ми. Казва се Амафи. Кой друг е тук?

— Готвачът, сър. Е, в момента не е тук, но е от персонала. Излезе на пазар. Научихме за пристигането ви вчера от собствениците на

къщата. Да ви направя чай?

— Да, благодаря. Някой друг?

— Само това сме, сър. Когато къщата не е заета, аз чистя, а Люсиен прави по нещо да хапнем. Просто не знаем какво е нужно, докато не пристигне наемателят.

Тал видя дневна и коридор, водещ несъмнено към кухнята. От дясната страна на коридора, зад дневната, се виждаше врата за друга стая.

— Какво има там? — попита Тал.

— Там е килерът, сър.

— Няма ли трапезария?

— На горния етаж, сър. Къщата е малко странна, но е приятно, като свикне човек.

Тал кимна и каза:

— Добре, качвам се горе. Амафи ще внесе багажа, а ти направи чая.

Тръгна да разгледа къщата и се увери, че описанието на момичето е точно. Малката къща беше с приятен изглед към централния градски площад, точно срещу пътя, водещ към замъка на херцога на Саладор. Трапезарията на горния етаж беше с прозорци от пода до тавана, с прекрасна гледка. Освен нея горе имаше две спални, едната малко по-голяма от другата. Докато оглеждаше стаята, която щеше да е негова, Тал разбра защо точно тази къща е избрана от агента на Каспар. Защото имаше едно уникално качество: една тясна вратичка водеше към малка тераса на покрива, която приличаше на палуба с нисък железен парапет. Беше с изглед срещу замъка на херцога и спускащите се към залива квартали. На терасата имаше масичка и два стола. Беше чудесно място за чаша вино по залез.

Щеше да е също така чудесен път за измъкване и влизане в къщата незабелязано. Тал пристъпи до ръба на малката тераса и погледна надолу. Оградата от ковано желязо беше поставена преди всичко за да пази някой да не падне. Отдолу имаше редици много остри шипове, вероятно за да попречат на любопитни крадци да се качат. Тал беше наясно, че всеки решен на всичко крадец лесно ще преодолее пречката, но по-вероятно щеше да си намери по-лесен обект, отколкото да си прави труда, особено ако местните крадци

знаеха, че къщата се дава под наем, което означаваше, че през повечето време вътре няма нищо ценно за крадене.

Но това, което го заинтригува, бе колко лесно е да достигне човек над тясната сляпа уличка долу до отсрещната къща, която изглеждаше изоставена, доколкото можеше да се съди по счупените прозорци. Трябваше само една здрава дъска с подходяща дължина и да не те е страх от височините.

Трябваше да каже на Амафи да намери такава дъска.

Върна се в къщата и завари Амафи да разопакова багажа.

— Достатъчна ли е за нуждите ви къщата, ваше великолепие?

— Да.

— Няма вана, а нужникът е долу в дъното. Но пък има много хубаво нощно гърне.

Тал сви рамене. Свикнал бе с разкошно къпане в цитаделата на Каспар, но в дома му в Ролдем имаше само едно малко корито. Беше толкова малко, че трябваше да седи с прибрани до брадичката колене, за да се окъпе, и побираше вода, колкото да остане топла само за няколко минути.

— Разбери коя е най-близката прилична баня. Знам няколко близо до пристанището от времето, когато живях тук.

За миг си припомни времето, когато бе живял в Саладор с Калев и Паско, може би най-щастливото време в живота му след унищожаването на селото му. Може би някъде другата седмица щеше да навести някое от старите им свърталища.

Имаше един хазартен дом, който особено харесваше, долу до рибния пазар, малко по-долнопробно в сравнение с други, но уютно място. С Калев бяха изкарали там много нощи.

Зачуди се какво ли прави Калев. А и другите — Робърт де Лийс, Паско, Магнус, Пъг и Миранда... всички те, които бяха взели едно полумъртво момче от планините на оросините и го бяха превърнали в това, което беше днес: барон Талвин Хокинс, най-великият фехтовач на света, вещ познавач на ястия и вина, музикант, художник, танцьор и конте. Помисли си с горчивина: „И добави към този списък: лъжец, шпионин и убиец“. И слуга на най-омразния си враг.

Всъщност дали наистина мразеше Каспар? Да, мразеше Каспар и капитан Хавревулен заради онова, което бяха направили. Към капитана не изпитваше никаква симпатия — с неговия характер нямаше с какво

да предизвика симпатия. А и явната му ревност заради предпочитанието на лейди Наталия към компанията на Тал поддържаше отношенията между двамата хладни. Но Каспар... Каспар бе нещо съвсем...

Каспар притежаваше качества, които Тал намираше за привлекателни. Беше умен, с може би най-сложния ум, на който се бе натъквал някога Тал. Имаше необикновено чувство за хумор и често изпитваше удоволствие от най-досадните и ежедневни неща. Беше безскрупулен, но в същото време грижлив и щедър към онези, които му служеха.

Тал бе готов да унищожи Каспар без колебание, да отмъсти за злото, причинено на народа му, но вече се чудеше как Каспар се е превърнал в този опасен и амбициозен човек. Не за първи път се замисли къде свършват престъпленията на Каспар и къде започва влиянието на Лесо Варен.

Реши, че е крайно време да изпрати съобщение на Конклава. Намери приборите си за писане в кожената кесия, поставена на масата в спалнята му от Амафи, разгъна парче плътна хартия, много скъпа, но издръжлива и почти непромокаема, след като незаличимото мастило засъхнаше. Подробно описа какво е видял в цитаделата. Изброи всички вещи на масата на Варен, които бе разпознал, изрисува символите, които бе запомнил, и изреди заглавията на томове по книжните рафтове. Отдели един абзац за разсъждения върху влиянието на Варен над Каспар. Не упомена изрично имената на Варен и Каспар, а ги назова само като „мага“ и „благородника“, а накрая се подписа просто Нокът.

Сгъна съобщението, запечата го с восък, но без да го подпечата с пръстена си с личния печат. После го адресира до „Скуайъра на Дълбоки лес“. Амафи се върна и му съобщи за една баня наблизо, била достатъчно добра, та Тал да я удостои с посещението си. Тал пък му връчи съобщението и го попита дали знае пътя до „Буре и лоза“. Знаеше го. Тал му нареди да предаде съобщението на собственика, без да чака отговор, след което да го намери в банята и да му донесе чисти дрехи.

Амафи тръгна на бегот, а Тал слезе долу да поговори с Маджери и готвача, който вече се беше върнал от пазар.

— Ти трябва да си Люсиен.

Готвачът се оказа млад мъж, само с година-две по-голям от момичето, ако се съдеше по външността му, но се стараяше да изглежда уверен.

— Да, сър.

— Е, мисля, че няма да ти се отваря много работа. Не вечерям много вкъщи и рядко каня гости. Тъй че ще готвиш най-вече сутрин за закуска и може би по някой обяд от време на време.

— Добре, сър.

Тал долови акцент в говора му.

— Откъде си?

— От Батира, сър. От едно селце, Дженуи, близо до града.

— Аха — каза доволен Тал. — Кухнята на Батира е прочута. Кои са ти специалитетите?

Люсиен взе да изрежда списък на любимите си блюда, а Тал го прекъсваше, за да го попита как точно приготвя едно или друго. Щом Люсиен започнеше да описва приготвянето, Тал задаваше въпроси и често предлагаше други подправки или билки, така че готвачът скоро се отпусна и лицето му грейна.

— Разбирате от храна, сър.

— Работех в една кухня навремето — отвърна Тал равнодушно. — Може да съм скуайър, но не съм от заможните — добави, след като Люсиен и Маджери се спогледаха изненадано, и се засмя. — Дори скуайърите трябва да ядат, нали?

Забеляза ги как се спогледаха и попита:

— Женени ли сте?

Бледото лице на Маджери стана тъмночервено.

— Не, сър... още не, но бихме искали да се оженим някой ден.

— Вижте какво ще ви кажа. Днес ще вечерям навън, бездруго имам работа, но утре защо не приготвиш някой от специалитетите си? Не бих имал нищо против, ако приготвиш повече, отколкото ще ми стигне, и вие с Амафи довършите онова, което остане, но бих искал да видя дали готвиш толкова добре, колкото говориш за готвене.

— Няма да ви разочаровам, сър.

— Добре, сега излизам за баня и масаж. Ще очаквам да ми донесеш храна час след разсъмване... чакай, нека да са два часа. Може би ще се върна късно. Между другото, вие двамата къде спите?

— В сутерена, сър. Имаме една стаичка там, а и за слугата ви също има легло.

— Това няма да е нужно. Той е и мой телохранилел и ще спи в малката стая на горния етаж, до моята. Вие можете да си останете само двамата.

Маджери изглеждаше облекчена, а лицето на Люсиен направо грейна.

— Да, скуайър!

Тал излезе от къщата и бавно тръгна към банята. Гледаше града и по едно време осъзна, че Саладор му е липсвал. „Какво става с мен? — зачуди се. — Не съм сантиментален, но ето, че се връщам в място, което ми е скъпо“.

После си даде сметка, че не мястото му скъпо, скъп му беше споменът за времето, прекарано тук. Двамата с Калелб бяха учили тук заедно, напивали се бяха заедно, дори по курви бяха ходили заедно. Тук в Саладор се беше научил да разбира от вино, храна и изкуства. Тук се беше научил да свири и да танцува, да рисува, беше се научил как да е чаровен и да съблазнява хубави жени. Единствено тук бе имал време да забрави мрачния дълг на възмездие и не беше мислил за бъдещето, живял беше за мига.

Сега усети, че му липсва Калелб. И копнееше да спаси Око на синекрил примкар. И най-изненадващо от всичко — усети, че му липсва Наталия.

Храната беше изумителна. Тал вдигна очи към Люсиен и рече:

— Опитвал съм и по-добри ястия. — Лицето на готвача леко посърна, но Тал добави: — Но не много. Наистина си разбираш от занаята.

— Благодаря ви, скуайър.

Тал помисли. Знаеше, че пребиваването му в Саладор ще е кратко, въпреки че се преструваха, че уж се настаняват за дълго. Времето ставаше студено и хората скоро щяха да започнат да се подготвят за Празника на Средизимие. Херцог Родоски щеше да пристигне в града след малко повече от месец. Но му се искаше да направи нещо, за да помогне на тази млада двойка.

— Какви са дългосрочните ти планове, Люсиен?

Младежът сви рамене.

— Планове ли, сър? Не знам. Извадих голям късмет, че получих тази работа. Напоследък в Саладор има повече добри готвачи, отколкото работни места. Би било хубаво да си имам постоянна работа при някой, който да цени уменията ми, като вас, сър — довърши припряно.

Тал се засмя.

— Не си ли мислил, примерно, да намериш някой, който да те подкрепи да си откриеш свое заведение?

— Кръчма ли?

— В Ролдем частните клубове за вечеря са последният писък на модата. — Тал му описа „Доусън“, „Метропол“ и още няколко. — Най-добрите готвачи там, онези, които в Батира ще наречете майстор готвачи, са хора с положение и много богати.

Маджери, която беше слушала мълчаливо, промълви:

— О, сър, това би било чудесно.

— Ще изляза малко да се позабавлявам. Да видим дали ще мога да ти намеря някой поддръжник.

— Сър, това... просто нямам думи! — възкликна Люсиен.

— Е, просто продължавай да готвиш така и двамата ще сте щастливи. — Тал избута стола и стана. — Но само ще кажа, че в пудинга можеше да се сложи още щипка джинджифил.

Люсиен изглеждаше готов да възрази, но се овладя навреме.

— Може би сте прав, скуайър.

Тал се засмя.

— Пудингът си беше чудесен. Искях само да видя дали можеш да си мълчиш. Да спориш с майстор-готвачи е все едно да се опитваш да задържиш прилива.

Маджери и Люсиен също се засмяха, леко смутени.

— Е, това е всичко за тази вечер — каза Тал и се обърна към Амафи, който стоеше до рамото му по време на вечерята. — Хайде, хапни и ти. Доста е добро. След това ще ме намериш в клуба „Палатът на Рутия“. Време е Саладор да си спомни за мен.

Предната нощ беше вечерял в една малка кръчма и бе поиграл хазарт в едно заведение близо до централния площад, но и на двете места не беше срещнал някой от предишните си познати. Беше се представил на собствениците на двете заведения, за да се разчуе вестта

за завръщането му, но бе решил, че му е нужно по-показно завръщане. „Палатът на Рутия“ беше най-популярната зала за хазарт в града и там го познаваха добре.

— Да, ваше великолепие. Ще ви догоня веднага щом се нахраня.

Тал излезе. По целия път до хазартната зала трябваше да се бори с чувствата си. Всичко се беше променило след онази нощ в цитаделата. Сякаш беше затворен в някаква клетка, направена от мисли и чувства, а не от желязо... но не беше по-малко тягостен затвор.

Чувстваше се непрекъснато на ръба на гнева, толкова силно бе желанието му да се отклони от онова, което се бе превърнало в основание за съществуването му, желанието да отмъсти за своя народ. Сега изведнъж се бе оказал окован, пленник на сили, които го теглеха в една или в друга посока. Заболя го за миг при мисълта, че Око на синекрил примкар преживява поредния си непоносимо тежък ден в робство, и закопня за простичката радост, която можеше да изпита човек като Люсиен само от похвалата, че работата му е добра.

Спря, облегна се на стената на един дюкян за брашно със спуснати за нощта кепенци и усети, че не е в състояние да направи нова стъпка. Гърдите му се бяха стегнали, ямата, зейнала в стомаха му, сякаш пропадеше бездънна. Изведнъж, съвсем ненадейно, в очите му бликнаха сълзи. Болката, за която мислеше, че отдавна е забравена, бликна някъде дълбоко отвътре; след нея — гневът заради онова, което му бяха причинили боговете, после — тъгата за всичко, което бе изгубил. Близо половин час стоя така, в това тихо място, без да обръща внимание на редките минувачи, които го поглеждаха и го подминаваха: мислеха го за пиян или навярно — за луд.

След това осъзна капана, който му поставяше собственият му ум. По този път го чакаше самоунищожението. Не можеше да напусне службата при Каспар, нито да се отрече от клетвата си. Можеше само да изтърпи докрай, докато не се освободеше или не умреше. Но за да оцелее, докато е на служба при Каспар, трябваше да е непоклатим като скала, студен като лед и корав като стомана. Чувствата можеха да го унищожат по-бързо и от най-опасния дуелист.

Вдигна глава към няколкото звезди, надникнали иззад облаците над залива. Студената захапка на морския бриз му напомни: беше точно толкова слаб, колкото сам си позволеше да бъде. Тъгата, гневът и

угризенията бяха честно придобити, заплатени бяха с кръвта на други и не беше нужно да се извинява на никого за тях, най-малкото на самия себе си. Но не можеше да си позволи да ги изпитва. Трябваше да ги признае и след това да ги отхвърли, защото да се вкопчи в тях, да ги пази живи в сърцето си щеше да означава да се самообрече и да обезсмисли всичко, което бе направил дотук.

Трябваше да унищожи Каспар и да оцелее — и едва тогава щеше да може да се чуди каква съдба са му отредили боговете заради тъмните му дела. Ако оцелееше, навярно щеше да може да намери Око на синекрил примкар и да я освободи от плена ѝ. Ако оцелееше, навярно щеше да може да си намери истински дом в някой от градовете, които бе опознал. Ако оцелееше, навярно щеше да може да финансира хранително заведение с млад майстор готвач като Люсиен. Навярно щеше да може отново да намери любовта. Навярно някой ден щеше да може да бъде добър съпруг и баща. Ако оцелееше.

Пое си дълбоко дъх и изправи рамене. Не биваше никога повече да позволява чувствата му да го обсебят така. Само благодарение на добрата съдба се беше случило на такова спокойно и безопасно място. В цитаделата или на много други места това щеше да означава смъртта му.

Обзе го решимост да стане по-силен, да приложи всички духовни упражнения, които бе научил, за да се защити от самия себе си. Разкаянието, гневът, страхът и омразата щяха само да го съсипят — не биваше да го забравя.

Докато стигне до „Палатът на Рутия“, отново беше самият себе си — силен и непоколебим. И се беше закълел никога повече да не изменя на себе си.

Рутия, богинята на късмета, отново бе облагодетелствала Тал. Той остави с усмивка картите си на масата и заяви:

— Черпя всички, господа.

Петте карти от един цвят бяха най-високата ръка на масата и Тал събра купчината златни монети в средата, докато другите петима играчи хвърлиха картите си. Скуайър Джон Моубри от херцогския двор в Саладор, младеж на не повече от седемнайсет или осемнайсет години, поклати глава и подхвърли:

— Трябва да сте доблестен човек, скуайър Хокинс, защото с късмет като вашия на кого му трябва да мами?

Изведнъж всички на масата се смълчаха. Осъзнал, че е стигнал на косъм до смъртна обида, младият скуайър заяви:

— Моля за извинение, сър. Просто се опитах да се пошегувам. Шегата беше тъпа.

Тал погледна момчето и се усмихна.

— Не беше лоша всъщност. Всъщност си е доста добра. — Подаде тестето на младежа. — Но ти печелиш раздаването.

Младият скуайър, явно облекчен от това, че думите му не са приети като обида, заразмесва картите.

— За колко време ще сте с нас, скуайър Хокинс? — попита един търговец от Рейвънсбърг, казваше се Рубен.

Тал сви рамене.

— Още не знам. Попътувах по разни места и намирам, че Саладор ми допада много. Учех тук преди няколко години и пребиваването ми хареса. В момента съм свободен и реших да се върна, за да видя какво предлага бъдещето.

Друг от мъжете на масата, офицер от херцогската гвардия, казваше се Дюмон, се засмя и рече:

— А и напускането на Ролдем трябва да е било здравословно за вас. — Беше един от редовните противници на Тал на хазарт при предишния му престой в Саладор и ако не приятел, беше добър познат.

Тал потръпна театрално, но отвърна с усмивка:

— Така си е.

Изражението на скуайър Джон, докато раздаваше картите, показваше, че не разбира, и Дюмон поясни:

— Нашият приятел успя публично да унизи принц Матю Ролдемски по такъв начин, че едва ли някога ще го поканят отново в двореца на пир.

— Нима? — възкликна друг на масата, корабовладелецът Вестла. — Разкажете за това.

Тал вдигна картите си, погледна ги и хвърли ръката.

— Пас.

— Според това, което чух — каза Дюмон, — нашият приятел е унизил принца до сълзи публично, в салона на Двора на майсторите. Буквално го е изпердашил с плоското на сабята.

Всички се разсмяха, а Дюмон добави:

— Срещал съм принца и съм готов да се обзаложа, че немалко от зрителите са си казали наум: „Браво, скуайър, че унизахте този тъпак“.

Тал сви рамене и смени темата:

— Пътувах напоследък. Какви са новините?

— Е, добре. Да зарежем историята за двубоя ти с принца — каза Дюмон. — Колкото до новините, не са много. Старият херцог Дънкан управлява мъдро. Синът му Лаури е симпатично момче, всички го приемат добре и някой ден от него също ще излезе добър владетел. В мир сме с Велики Кеш и доколкото знам, Западното владение е спокойно, тъй че е време за войници като мен да помързелуваме и да дебелеем. — Сложи картите си на масата и обяви: — Три деветки.

Никой не можа да надвие ръката и Дюмон прибра залозите.

— А, и херцог Родоски от Ролдем ще ни посети за празника на Средизимие.

Тал се престори на изненадан.

— Вариен идва на гости на херцога?

— Стар приятел ли? — попита Рубен.

— Познат, от Двора на майсторите.

— С твоя скандал в Ролдем с принца, не очаквам да те поканят на галавечерята у херцога.

— Аз също не бих очаквал — отвърна Тал.

— Не се подценявай, Тал — рече Дюмон. — При последната ни среща беше само един дребен скуайър от Запада. Много дребен — добави и другите се разсмяха. — Но сега си шампион на Двора на майсторите, а това не е дреболия.

Тал вдигна картите си и ги погледна, влезе и смени две.

— Е, може би някой ден ще спечеля удоволствието да бъда представен на Негова светлост херцог Дънкан, но засега бих се задоволил да изкарам Средизимие по кръчмите и по курви.

Мъжете се засмяха.

— Добре казано. — Тал спечели ръката и Дюмон заяви: — Трябва да се връщам в замъка. Имам дежурство сутринта. — Погледна мълчаливо скуайър Джон.

Момчето стана и каза:

— Аз също. Лека нощ, господа.

Тал се обърна към другите трима.

— Ще продължим ли?

Рубен се изправи.

— Достатъчно загубих, Тал. Радвам се, че се видяхме.

Другите играчи също си тръгнаха и Тал стана. В ъгъла имаше друга игра със свободен стол, но се беше наиграл достатъчно на карти за тази нощ. Имаше и други игри, зарове, колелото, но те някак не можеха да предизвикат ентузиазма му. Целта на посещението бе постигната. Дюмон можеше да спомене само на неколцина в замъка на херцога, но младият скуайър Джон почти със сигурност щеше да разкаже на всички, че е играл с шампиона на Двора на майсторите.

Беше пил малко тази нощ, отпиваше на малки глътки и гледаше как другите играчи се опиват. Но изпитваше нужда за още, преди да си тръгне. Погледна към отсрещния ъгъл на помещението: Амафи седеше безмълвно над същата халба бира, която беше „пил“ цяла вечер. Тал беше настоял, докато играе комар, телохранителят му да стои на разстояние. Трябваше да знае кой го наблюдава и Амафи бе неговият втори чифт очи.

Поръча си бренди и отпи. Острият горчиво-сладък вкус на питието затопли вътрешностите му. Когато се изправи, усети, че мрачните чувства, които го бяха обсебили по-рано вечерта, се надигат отново, и приложи всички умствени хитрини, на които го бяха научили на Острова на чародея, за да ги прогони. Остави недовършеното бренди и тръгна към вратата.

Излезе, вдигна очи към небето и прецени, че остават по-малко от шест часа до разсъмване. Закрачи бавно, изчакваше Амафи да го настигне.

Чу зад себе си бързо приближаващи се стъпки и се обърна. Но вместо слугата си видя как една облечена в черно фигура скочи срещу него, с извадена кама.

Спасиха го единствено почти свръхестествените му рефлексии. Той отстъпи встрани само колкото да избегне камата и след миг се търкаляше по земята, вкопчен в битка с нападателя.

Тал стискаше дясната му ръка със своята лява, като в същото време посягаше към колана си. Тялото на нападателя му попречи да се докопа до камата си и затова той задра с нокти към очите му.

Мъжът дръпна глава, изпъшка от болка, а после изведнъж се вцепени, очите му се завъртяха и тялото му се отпусна.

Тал видя Амафи, застанал над мъртвия вече убиец. Слугата изтри ножа си в наметалото му и попита:

— Ваше великолепие, добре ли сте?

— Идеално, но се чувствам като глупак. Чух го зад мен и реших, че си ти.

— Видях го да излиза, без да си е допил питието, господарю, веднага след вас, и разбрах, че крои нещо лошо.

Тал коленичи до убития и го огледа. Беше слаб, с невзрачни черти, облечен в черна туника, сиви панталони и наметало. Нямаше нищо, което да разкрие самоличността му; нито кесия, нито пръстен, само сабя и кама.

— Кой ли е? — учуди се Амафи. Тал махна с ръка.

— Хайде да се махаме оттук, докато не са ни видели. Не искам да изкарам цялата нощ в приказки с шерифа на Саладор.

Когато завиха на ъгъла и забързаха, Тал рече:

— Важният въпрос е не кой беше, а по-скоро кой го е изпратил.

— Имате врагове, ваше великолепие.

— Да, имам.

Крачеха бързо към къщата и с всяка стъпка Тал съзнаваше, че изпитва нещо ново. Изпитваше какво е да си набелязан за жертва.

ГЛАВА 12

ИЗМЯНА

Тал се хвърли напред.

Порази противника си с лекота и публиката почна да аплодира. Тал отдаде чест на противника си и след това на старшия на салона.

Дворът на мечовете бе скромнен в сравнение с Двора на майсторите в Ролдем. Вместо да заема цяло градско каре, беше само една голяма сграда и му липсваше комплексът помещения с всевъзможно предназначение, нямаше дори баня и не предлагаше повечето удобства, характерни в Ролдем. Не се поддържаше финансово от краля на Островите или от херцога на Саладор, а беше възникнал по-скоро като частен клуб за благородници, които държаха да поддържат уменията си във фехтовката. Докато пограничните благородници и гарнизонни войници разполагаха с изобилната възможност да тренират под бдителното око на майстор фехтовач, то дворцовите благородници в градове като Саладор често трябваше да се оправят сами, ставаше ли дума за изкуството на боравене с оръжие. Членството беше скъпо, но Тал, в качеството си на шампион на Двора на майсторите, бе поканен като гост с всички привилегии, докато пребивава в Саладор. Умен ход, призна Тал на Амафи, когато получи поканата, защото присъствието му разпалваше подновен интерес към членство сред по-младите благородници и синове на богаташи от простолюдието.

И също като в Ролдем, много дъщери на богати фамилии или момичета със знатен произход вече намираха наблюдаването на упражненията в дуел за превъзходен начин да убият свободното си време. При първото си гостуване в Саладор, макар и в ролята на скуайър, Тал бе само един млад благородник с обещаваща кариера. Сега беше прочут, дори скандален, доколкото се знаеше случката със сблъсъка му с принц Матю, и очевидно се смяташе за една от най-добрите партии сред младите придворни дами в града.

Беше направил единствената си задължителна визита в замъка на херцога, реликт от древни времена, голям и ветровит въпреки всякакви

опити да бъде подновен и осъвременен. Сегашният херцог, Дънкан, далечен братовчед на краля, беше светлоок мъж в края на шестдесетте, който посрещна гостоприемно младия скуайър и му предложи всякаква помощ, от която би могъл да се нуждае, като през цялото време намекваше с изражението си, че ако Тал поиска нещо, ще бъде проява на лош вкус.

Синът на херцога, Лаури, стоеше до баща си кротко и развеселен от цялата тази работа. По няколко повода Тал бе успял да хвърли поглед на младежа. За разлика от някои синове на благородници, той като че ли не губеше прекалено много време и енергия в пиене, жени или хазарт. В един от случаите Лаури беше в компанията на млада, необикновено красива жена — по-късно Тал научи, че е дъщерята на благородник на служба на херцога на Крондор, — а в друг играеше кротко в едно от по-добрите заведения на скромни суми, отново със същата млада жена до него. За младата дама се носеше слух, че ще стане следващата херцогиня на Саладор. Тал никога не беше виждал Лаури да докосва пиене — пиеше само вода. Градската мътва описваше следващия херцог на Саладор като скромен младеж с бърз ум, добри умения и стабилен характер. Единственото позабележително качество, което притежаваше, бе необичайното му музикално дарование, тъй като свиреше на няколко инструмента и пееше със силен приятен глас: таланти, наследени от праядо му, според легендата.

Искаше му се обстоятелствата да му предложат по-добра възможност да се запознае с младежа, но не му се струваше вероятно. Лаури като че ли беше от хората, които предпочитат да стоят настрана от познанства с известни особи.

Тал отиде при Амафи, който го чакаше с кърпа и чиста туника и го посрещна с думите:

— Браво, ваше великолепие.

— Благодаря, Амафи.

Беше изтекъл почти цял месец след нападението пред „Палатът на Рутия“ и до този момент нови опити нямаше. Амафи разполагаше с някои връзки из града и се бе опитал да открие името на убиеца, което можеше да ги отведе до онзи, който му бе платил. До този момент не беше открил нищо.

От онзи момент животът на Тал се бе превърнал в постоянен цикъл от работа в Двора на мечовете, вечеря в по-добрите заведения в града — макар че се хранеше често и у дома, предвид таланта на Люсиен, — в приемане на покани за различни празненства, в игра на хазарт и пилеене на време в съблазняване на дами с висок сан.

Докато обмисляше как да продължи деня, да напусне или да опита с още една среща, вълнението сред тълпата го извести, че е пристигнала друга известна особа. Тал изгледа с любопитство как влязоха половин дузина гвардейци на херцога, следвани от свита придворни, и накрая — самият херцог Вариен Родоски. За миг изпита лек смут. Обмислял бе възможността да се срещнат случайно, но никога в толкова подобна обстановка като сцената, когато бе унижил братовчедата на херцога принц Матю.

Херцогът беше млад мъж, не повече от тридесет и пет годишен, и притежаваше някак мрачен чар. Разправяше се, че бил много палав с дамите, преди да се ожени за една благородничка от Кеш преди седем години. Злополука при езда бе направила херцога вдовец преди две години и той искрено скърбеше за загубата на съпругата си. Сега, според клюките, единствените му пороци се изразявали в игра на хазарт понякога, в залагане на коне и гледане на Футболната лига. Иначе беше предан баща на двете си деца, дъщеря на шест и син на четири години. Беше облечен за фехтовка, с традиционния тежко подплатен жакет, впит клин и пантофи, и носеше рапира. Слуга до него държеше шлема за дуел: метална кошница, предпазваща лицето и врата от случайни порязвания.

Херцогът зърна Тал и му кимна, след това все едно че премисли нещо, тръгна към него и му протегна ръка за поздрав.

— Скуайър. Доста време мина.

Тал се оказа изненадан, но след миг колебание пое ръката на херцога с лек поклон.

— Ваша светлост. Доста, да.

Лицето на херцога поне външно не издаваше коварство или преструвка. Той се наведе и прошепна на Тал:

— Знаете ли, не всички във фамилията бяха разгневени от това как унизахте Матю. Единственото, което се чудя, е защо някой не го направи по-рано. Той може да е непоносим позъор в един момент и убийствен досадник в следващия. Досаден е като муха в пудинга. Само

добро му направихте, като го пернахте по задника. Майка му е трябвало да го прави преди години, и то често. — Замълча и се усмихна. — Сър, ще ме удостоите ли с една среща?

Тал отвърна също с усмивка:

— Сериозно ли го казвате, ваша светлост?

— Сериозен съм като ритник в задника, скуайър.

Тал кимна.

— За мен е чест, ваша светлост.

— Само не ме пердаши, както направи с Матю, и ще свършим прилично.

— Имате думата ми, ваша светлост — отвърна Тал.

Застанаха в партера и тълпата в галерията изведнъж забръмча тихо. Дватамата заеха позиции един срещу друг и старшият на салона обяви:

— Господа, до три тушета.

Двубоят беше почти предсказуем, тъй като Тал многократно превъзхождаше херцога. Все пак отказа да се възползва от няколко откривания и позволи на херцога да поработи над техниката си. Най-сетне срещата приключи и херцогът го поздрави с думите:

— Браво, скуайър. Оценявам високо щедростта ви.

Щом тръгнаха към слугите, които чакаха да поемат подплатените жакети и да им поднесат кърпи, Тал отвърна:

— За мен беше удоволствие, ваша светлост. Вие сте опитен фехтовач. Ако задълженията ви не ви отнемаха толкова време, подозирам, че щяхте да сте един от по-добрите противници, с които щях да се срещна в Двора на майсторите.

— Твърде любезен сте, сър. Влязох веднъж като млад и бях поставен на тридесет и второ място — каза херцогът, докато се бършеше с кърпата. — Боя се, че беше заради ранга ми, с което не ми направиха никаква услуга. Бях унижен набързо от следващия си противник. Мисля, че щеше да е по-добре, ако ме бяха оставили да се науча още малко.

— Винаги е по-добре да се учиш, отколкото да те отстранят бързо — съгласи се Тал и подаде кърпата си на Амафи.

— Ако не бързате много, може би ще ми направите компания на чаша вино от другата страна на улицата, скуайър, има нещо, което желая да обсъдя с вас.

Тал се обърна към Амафи и нареди:

— Донеси ми дрехите.

А на херцога отвърна:

— За мен е чест, ваша светлост.

— Да кажем, след половин час?

— Ще дойда.

Преоблече се, пресече улицата и влезе в странноприемница „Острието“. Беше любимо място за мнозина членове на Двора на мечовете. Разбра, че за херцога е резервирана самостоятелна стая в дъното и че идва само няколко минути след пристигането на херцог Вариен.

Херцогът поведе неангажиран разговор, докато сервираха виното, след което отпрати слугите си навън. Кимна към Амафи и Тал даде знак на личния си слуга също да напусне.

След като останаха сами, херцог Родоски заговори:

— И тъй, изпрати ли ви Каспар тук, за да ме убиете, скуайър?

Лицето на Тал за миг остана безизразно, след което той изигра стъписване.

— Ваша светлост, това някаква черна шега ли е?

— Едва ли — отвърна херцогът и отпи от чашата си. — Не бъдете толкова глупаво горд от себе си, Талвин. Вашият господар не е единственият със свои агенти, които пълзят из всяко по-значимо пристанище или град в района. Ролдем има уговорки с няколко други държави да споделя информация, когато е във взаимна изгода. Вашата визита при принц Янош някак прекалено точно съвпадна с кончината на принцеса Светлана. Не съм сигурен как го направихте, но... — Сви рамене. — Макар да нямах повод за вражда с нея, на мен тя също не ми липсва особено.

— Защо допускате, че мога да имам пръст в това?

— Защото е точно в стила на Каспар, скуайър. И защото знам какво всъщност крои Каспар, а подозирам, че вие не знаете.

Тал се отпусна в стола си, заинтригуван. Беше обмислял амбициите на Каспар, но повечето от действията му не изглеждаха особено логични в рамките на по-мощна картина. Убийството на принцеса Светлана бе логично от тактическа гледна точка, тъй като осигуряваше стабилна граница на Каспар, докато насочва вниманието

си другаде, но желанието на Каспар да бъде убит Вариен бе все още непонятно за Тал.

— Позволете да ви нарисувам карта — каза херцогът, топна пръст във виното си и нарисува на масата грубите очертания на Морето на кралствата, после — една линия от Ролдем до Аранор. След това — от Аранор до Опардум. — От Оласко до Ролдем са само шест къси стъпки. Вече разбирате ли?

В първия миг Тал не разбра. Какво искаше да каже херцогът с тези шест къси стъпки? Но след това го осени. Каза тихо:

— Каспар възнамерява да стане крал на Ролдем.

— Малко по-умен сте от повечето хора — каза херцогът. — Каспар е повече от компетентен пълководец и е изключително надарен администратор и харизматичен водач, който може да накара доста идиоти да умрат за него. От него би се получил великолепен крал на Ролдем, но за жалост аз твърде много обичам семейството си — дори и онзи идиот Матю, — а наред с желанието ми да се погрижа да останат живи, също така бих искал сам да доживея до старини. Поради което трябва да обезсиля плановите на Каспар.

Тал искаше да отклони вниманието от себе си за още малко, докато успее да скалъпи някаква версия, която да го предпази от бедата, стига да беше възможно.

— Ако това, което казвате, е вярно, защо е цялата тази военна дейност на север? Каспар помете оросините, съкруши Латагор и се придвижва срещу Фаринда.

— Каспар иска да постави армията си на границата на Кралството, там, където крал Риан няма да има никакъв избор, освен да реагира, като придвижи войска от Ран и Родез, за да го посрещне. За да защити Ран и Родез, ще му се наложи да изтегли войски от Долт; за да защити Долт, войници от Юпер, и така нататък, докато не се задвижи гарнизонът от Саладор. На Каспар няма да му трябва армия, за да вземе властта в Ролдем. Ще е изтръгнал отстъпки от своя братовчед принц Филип Аранорски и ще е ликвидирал другите шестима претенденти за трона преди него. Накратко, ще пристигне в Ролдем с малка опозиция и голяма поддръжка, не само от агентите му в двора на краля, които вече са му верни, но и от други, алчни да се облагодетелстват от промяната в управлението. Крал Риан бързо ще осъзнае колко окончателно е всичко и ще признае законните претенции

на Каспар за трона. Би могъл дори да се съгласи да се ожени за милата Наталия като част от сделката, а признаването на управлението на Каспар от Островите ще попречи на Кеш да се намеси.

— Планът всъщност е чудесен, ако изключим факта, че няма да бъде позволено да се осъществи — приключи херцогът.

Тал се отдръпна от масата. Нещо не се връзваше.

— Звучи чудесно, много сложно, хитро и прочие, но ми се струва, че ако бяхте сигурен за този заговор, нямаше сега да седите и да пиете вино с мен, ваша светлост. Щях вече да съм мъртъв.

Херцогът почука силно по масата. Вратата рязко се отвори и влязоха двама стрелци с арбалети, насочили оръжията си към Тал.

— Не се опитвайте да вадите сабята си, скуайър.

Зад раменете на двамата телохранители Тал успя да види Амафи, задържан от други двама мъже, единият с ръка на устата на слугата му, другият държеше кама, притисната в гърлото му. Тал се отпусна на стола и бавно вдигна ръце над масата.

— Прав сте, скуайър. Ако исках смъртта ви, щяхте да сте мъртъв. — И след пауза добави: — Вие сте жертвен козел.

— Сър?

— За да хванеш тигър, връзваш един козел за кол и чакаш. Не мислите ли, че е странно, че Каспар ви изпрати в този град, за този празник, толкова скоро след скандала ви с моя братовчед и след гостуването ви в двора на Салматер? Може ли да е по-очевидно?

— Все пак нямате доказателство — каза Тал. Херцогът се изсмя.

— Не ми и трябва. Ако пожелае, ще ви намерят удавен в залива на разсъмване и най-силната реакция, която ще последва от херцог Дънкан, ще е вероятно съболезнователно писмо до вашия братовчед барона. Но аз няма да ви убия. Ще ви върна на Каспар във вериги и ще го оставя той да реши какво да прави с вас. Защото го провалихте напълно, скуайър. Разбирате ли, от вас не се очакваше да ме убие. Очакваше се аз да ви убия, докато същинският убиец ме намери, след като се уверя, че съм в безопасност.

— Същинският убиец?

Херцогът щракна с пръсти и отвън внесоха някакъв мъж. Явно беше пребит до безсъзнание и висеше отпуснат в ръцете на стражите.

— Познавате ли този човек?

Тал се помъчи да го свърже с някое име, но не успя. Но му изглеждаше познат.

— Офицер от гарнизона на Каспар.

— Прохаска! — прошепна Тал.

— Значи го познавате.

Тал се отпусна.

— Бегло, но го познавам, да.

— Също като вас, той е човек с много маски. Докато беше в Саладор, се наричаше Кошенски, търговец от Портал Оласко. Много влиятелни приятели му осигуриха покана за галапразненството на херцога на празника на Средилетие. — Очевидно имате добри агенти в Оласко, щом сте знаели, че ще дойде.

— Да — съгласи се херцогът. — Но вие бяхте подарък.

— Какво искате да кажете? — попита Тал.

— Трябваше да ви разкрием и убием, Талвин — каза херцог Вариен. — Вие ни бяхте предаден, за да бъда изненадан, когато вашият съотечественик Прохаска дойде и ме убие на приема.

— Бил съм предаден? От кого?

Родоски се изсмя.

— Още ли не разбирате? От Каспар естествено. Той използва хората, както вие използвате кърпи след баня. Каспар позволи агентите ни да научат, че идвате, за да ме убиете. Каспар иска да ви премахне. Лейди Наталия е малко прекалено увлечена по вас, а и вече си създадохте врагове в двора ми с рязкото си издигане. Каспар може дори да вижда заплаха във вас, защото без наследници, ако нещо се случи с него и вие се ожените за сестра му, кой друг ще управлява в Опардум? Вие бяхте жертвеният козел. Разбирате ли?

Всичко вече изглеждаше съвсем логично.

— След като знаете всичко това, защо не действате пряко срещу Каспар?

— Не ми е нужно доказателство, за да ви удавя в залива — каза Вариен. — И не ми е нужно доказателство, за да заповядам на някого да се промъкне и да среже гърлото на Каспар в тъмна доба. Но не можем да се доближим толкова, по причини, които знаете твърде добре.

— Лесо Варен.

— Да. Този зъл чародей е прекалено опасен, затова оставяме Каспар да играе игрите си, стига да не стават прекалено губелни. И го блокираме, където можем. Но някой ден ще стигне твърде далече — а този опит за покушение над мен бе толкова близо до границата, колкото би позволил крал Карол — и когато дойде този ден, ще изпратим флотата си до Опардум, ще разтоварим войниците от Кеш и ще ги оставим да унищожат Каспар.

— Тогава защо ме оставяте жив?

— Защото трябва да изпратя послание на Каспар, което той не може да пренебрегне или да се престори, че не е разбрал. Ще заповядам да му отнесат трупа на Прохаска и вас окован, и заключението, което ще последва, би трябвало да е ясно. — Херцогът стана. — А вас ще ви оставя на милостта на Каспар. Може би ще дойде ден, в който ще съжалите, че не съм ви убил. Или, ако оцелеете, знайте, че ще бъдете убит само ако стъпите отново на територията на Ролдем. — Обърна се към стражите. — Отведете го.

Двама войници го хванаха, бързо го обезоръжиха и вързаха ръцете му отзад. Един пристъпи зад него. Изведнъж зад очите на Тал избухна непоносима болка и той потъна в безсъзнание.

Събуди се в пълен мрак и бързо разбра, че е окован във вериги в някакъв корабен трюм. Поклащането му подсказа, че трябва да са извън залива, в открито море. Амафи простена до него и Тал попита:

— Буден ли си?

След миг последва задавен хрип и Амафи отвърна:

— Да, господарю.

— Предадени сме — каза Тал.

— Така изглежда.

Тал се постара да се успокои и да се намести колкото може по-удобно, защото знаеше, че ги чака дълго студено и мокро пътуване. След няколко часа по стълбата слезе моряк с две купи с храна: смес от сварено жито, сухи плодове и осолено свинско, повечето тлъстина.

— Яжте — каза и им подаде купите. — Това е всичко, което ще получите до утре.

Тал погледна храната и започна да яде. Беше възсолена, но го засити, а знаеше, че ще му трябва колкото може повече сила.

Пътуването течеше бавно, безкраен низ от дни, прекарвани в клатушкане и мрак, прекъсвани единствено от посещенията на поредния моряк, който да им донесе от същата храна. На четиридесет и първия или втория ден Тал забеляза, че вече не им носят от осоленото свинско.

След още няколко дни корабът се разтърси рязко и той разбра, че най-сетне са стигнали в Опардум. След още ден ги домъкнаха пред Каспар.

Една мисъл непрекъснато пробягваше в ума му. Беше предаден. Лисичият крал бе показал, че наистина е скорпион, че е верен на нрава си. Беше ужил.

Тал бе свободен от задължението си. Вече можеше да убие Каспар, без да изневери на клетвата си.

Стига да оцелееше.

Отведоха ги направо в замъка. Тал се беше надявал, че може би ще свалят веригите му и ще му позволят да се почисти, преди да го доведат пред Каспар, ала тази надежда се оказа напразна.

Отведоха го пред Каспар, който седеше в голямата си зала, обкръжен само от войници. Без лейди Наталия, без придворни.

— Е, барон Талвин — започна без предисловия Каспар. — Вие се провалихте.

Тал реши, че няма никаква полза да се преструва на невежа за случилото се.

— Както явно е било предопределено, ваша светлост.

Каспар се засмя.

— Е, явно не са те убили, тъй че предполагам, че херцог Родоски е имал други планове, например да ми натрие носа в собствения ми провал.

— Нещо такова. Той наистина каза, че вече сте се доближили толкова до границата на допустимото, колкото ще позволи крал Карол. Още едно нарушение и родемската флота ще докара войници в Опардум. Войните-псета на Кеш.

— О, казал го е, нали? — Каспар се изсмя. — Игри в игрите, бароне. Предстои още едно ниво на игра, за което дори толкова високопоставена особа като херцог Вариен не знае.

— Все пак — добави той, като махна с ръка, — този въпрос вече едва ли ви интересува. Вие ме провалихте, бароне. Вие не само не убихте Родоски, както ви заповядах, вие дори нямахте благоприличието да се самоубиете. Така че, в известен смисъл, ме провалихте двойно, твърде голям провал, за да го позволя. Все пак бяхте един искрен младеж и ме позабавлявахте добре. Заради това ще повеля смъртта ви да бърза и безболезнена. — Обърна се към стражите. — Отведете го.

Когато стражите сграбчиха Тал за ръцете, той извика:

— Вие ми дължите живота си!

Каспар се отпусна на трона си и даде знак на стражите да спрат.

— Проклет да съм, прав си. — Поклати глава. — Е, добре, няма да бъда обвързан за цял живот с неизплатен дълг. Ще ти дам живота, скуайър — отнемам титлата ти барон, — но ще съжалиш, че съм го направил. — Погледна Амафи и рече: — А с тебе какво да правя?

— Като начало бихте могли да махнете веригите ми, ваша светлост — отвърна Амафи.

Херцогът махна с ръка и стражите освободиха Амафи. И той се поклони и каза:

— Надявам се, че провалът на скуайъра не опетни службата ми, ваша светлост.

— Ни най-малко, Амафи. Ти се оказа съвършеният инструмент. Направи точно това, което ти заповядах, ни повече, ни по-малко.

Тал погледна слугата си.

— Ти?

— Някой трябваше да извести агентите на херцога в Саладор, че сте изпратен, за да го убиете, скуайър — каза Каспар. — Определено не можех да разчитам на родемските агенти тук, за да известят херцога навреме. Подкупването на твоя човек, за да те предаде, бе много по-елегантно решение. Казах му да се свърже с един от моите агенти в Саладор, който на свой ред го свърза с член от персонала на херцог Дънкан, а оттам оставаше само една стъпка до херцог Родоски. Амафи се обърна с поклон към Тал.

— Както сам отбелязахте първия път, когато се срещнахме, ваше великолепие, „докато не дойде моментът успешно да ми измениш, без риск“. Това беше моментът.

— Ти ще бъдеш възнаграден, Амафи — каза Каспар. — Хайде, иди да се почистиш.

Бившият убиец отвърна:

— Да, ваша светлост, но може ли да ви предупредя за едно нещо?

— Какво?

— Служих достатъчно дълго на Талвин Хокинс, за да разбера, че въпреки младостта си той е изключително опасен човек. Би било добре за вас да забравите за дълга си и да заповядате да го убият.

— Не — заяви твърдо Каспар. — Разбирам предупреждението ти, но все пак си имам чувство за чест, колкото и да е особено. Той спаси живота ми, тъй че не мога да пренебрегна този дълг. — Помълча и добави: — Но ще запомня предупреждението ти. Хайде, остави ни.

Амафи се поклони на херцога и напусна. Каспар отново се обърна към Тал.

— Ще ти дам живота, но ще го преживееш в място, където никой човек не би трябвало да издържи и малцина са оцелявали задълго. Ще преживееш остатъка от живота си в Крепостта на отчаянието. Ако боговете са милостиви, ще умреш бързо там. Но според моя опит боговете рядко са милостиви.

После се обърна към капитана на стражата.

— Когато пристигне, уведомете командира на крепостта, че този човек трябва да бъде хранен добре и да не бъде изтезаван. Е, да не бъде изтезаван, след като му отсекал дясната ръка.

Тал се вцепени. Войниците го повлякоха навън. Херцогът седеше на трона си, задоволен, смесено със съжаление, се бе изписало на лицето му.

ВТОРА ЧАСТ ВОЙНИК

Но мойта мът ще дойде

Уилям Шекспир,
„Хамлет“,
IV действие, Седма
сцена^[1]

ГЛАВА 13

ЗАТВОР

Тал стоеше на палубата.

Бяха го довели до пристанището на Опардум. След кораба от Саладор бе стоял на суша по-малко от половин ден, преди отново да го оковат в трюма на поредния кораб.

Вместо повече от четиридесет дни това пътуване отне едва седмица. През ума му бяха пробягвали мисли за бягство и неведнъж бе опитвал да скъса веригите си — те бяха прокарани през голяма желязна халка, затегната за една греда. След първия ден изпадна в отчаяние. След седмица грубо го извлякоха на палубата, където чакаше капитанът.

— Ето го новия ти дом, скуайър — каза той със странно весел тон и посочи един остров.

Тал погледна нагам и се почувства още по-безнадеждно. Крепостта на отчаянието бе стара цитадела с изглед към тесния проток между острова и континента, едва на три мили разстояние. Издигаше се гола и мрачна на фона на сивото зимно небе. Вятърът бе мразовит.

— Построил го е един от предците на херцога — продължи капитанът. — След това са го нарекли Крепостен страж. Когато построили Града на Бранителя, това място станало донякъде безполезно, докато един от старите херцози не решил да го превърне в затвор.

Спуснаха лодка и двама яки моряци смъкнаха Тал по въжената стълба в нея. Щом лодката пое към острова, капитанът махна весело с ръка и викна:

— Приятно прекарване, скуайър!

Тал седна. Зимното небе бе зло и мрачно като настроението му. Солените пръски пяна го биеха в лицето, понесени от ледения вятър. Четиримата моряци гребяха с всички сили, за да стигнат до кея колкото може по-бързо. Колкото по-бързо приключе, толкова по-скоро можеха да се върнат на кораба.

Три души чакаха на кея, бяха с тежки наметала. Моряците дори не си направиха труда да завържат лодката: двама се изправиха и хванаха стълбовете на кея, третият махна на Тал да се качи по късата стълба. Четвъртият го последва и когато стъпиха на пристана, каза:

— Ето заповедта, управителю.

Без да каже нищо, единият от тримата чакащи взе документа, а морякът слезе по стълбата и лодката потегли. Мъжът, който бе взел свитъка, погледна Тал и каза само:

— Ела.

Другите двама бяха въоръжени стражи, и двамата на външност не напомняха за нещо друго освен за улични катили. Не носеха униформи, но пък носеха дебели криваци вместо саби. Тал не се съмняваше, че веднага ще му счупят и ръцете, и краката, ако се опита да избяга. Докато крачеше към Крепостта, се оглеждаше и си мислеше: „Всъщност къде бих могъл да избягам?“ Сякаш прочел мислите му, управителят каза:

— Може да се опиташ да избягаш. Изглеждаш пъргаво момче, тъй че може и да надбягаш Кайли и Анатоли, но с тия вериги може и да не успееш. Избягаш ли им, може и да се добереш до брега на северната страна на острова, но после къде ще ходиш? Изглежда близо, нали? Континентът, имам предвид. Три мили, може би малко повече или по-малко. Но има течение, което ще те повлече на север, има акули и разни други твари. В смисъл, ако веригите не те задърпат надолу и не те удавят. Но да речем, че си добър плувец. Ако се добереш до брега, ще си на много мили от всякаква храна.

Стигнаха до стар подвижен мост: изглеждаше, че не е вдиган от много време. Докато минаваха по него, Тал погледна надолу и видя дълбок дваисет и пет стъпки овраг, с дъно, отрупано с натрошени камъни.

— Да речем, че си добър ловец — продължи управителят. — Да речем, че се справиш дори и през зимата. Палиш огън и успяваш някак да не замръзнеш до смърт.

— Сещаш ли се? — продължи той, обърна се и Тал едва сега успя да види добре лицето му. Началникът на затвора беше без едно око, само затворен клепач, и с белег на носа, сякаш някой го беше срязал с нож. Зъбите му бяха избити и на тяхно място носеше някакво странно приспособление, с което да може да яде, направено от дърво и

с набити зъби, човешки или животински. Ухили му се и рече: — Единствената цивилизация на стотици мили околоръст е Градът на Бранителя, а той е пограничен град, тъй че стражите гледат нащрек всеки, който влиза.

Стигнаха до входа на старото укрепление и управителят спря.

— Огледай добре, момче. Погледни нагоре. Тал го направи.

— Мисля, че това е последният път в живота ти, в който виждаш открито небе.

Началникът даде знак на двамата стражи и те поведоха Тал нагоре по стъпалата.

Някогашното преддверие сега беше голо — огромно помещение с редици врати по двете стени. Закрачиха по каменния под, огладен през столетията от тътрещите се по него крака.

— Това е било голямата зала — каза управителят. — Сега я използваме само за пирове.

Двамата стражи се засмяха.

— Хайде — подкани ги началникът.

Вкараха го в нещо, което някога трябваше да е било жилището на командира на крепостта. Сега беше по-скоро кабинет, с голяма маса, затрупана с огризки, празни винени чаши и хартии. По масата пробяга плъх и управителят го замече с ръка. После смъкна дебелото наметало и го хвърли на един стол.

— Да видим сега какво имаме тук — измърмори той и разви свитъка. — Скуайър Талвин значи?

Тал не отвърна.

— Аз съм управителят Зирга. Бях сержант някога, в гвардията на бащата на херцога. Това го получих — той посочи лицето си — в битката за Калеш'каар, когато бях не много по-голям от тебе. Тъй че за награда ми дадоха тази работа. Веднъж в годината ми дават отпуск, колкото да прескоча до Бранителя и да похарча малко злато по курви и пиене. Останалото време се грижа за вас, затворниците.

— Значи, разбираме се така — продължи той. — Не ми създаваш неприятности и се оправяме чудесно. Дошъл си тука, за да умреш, тъй или иначе, тъй че от тебе зависи как ще я караш отсега до деня, в който ще хвърлим прахта ти от скалите. — Размаха заповедта пред Тал и добави: — Тук пише, че трябва да се държим добре с тебе, което значи малко повече храна и ще те сложим горе в цитаделата, вместо долу в

тъмниците. Ония долу умират много бързо. Повечето опъват петалата няма и за две години. Виж, горе имаш малко слънчева светлина и малко по-хубав въздух — макар че става студеничко зимата, — но през лятото ще се радваш на бриза. Горе имам едно-две момчета, дето я карат с нас вече от петнайсет-двайсет години.

— Тъй че те водим горе веднага... след като ти отрежем дясната ръка — приключи той.

Махна на двамата стражи и те хванаха Тал за ръцете, вдигнаха го от пода, за да не може да се запъне с крака в камъка, и го повлякоха навън и през друга врата, а после по дълго стълбище надолу, къде с носене, къде с влачене.

— Нямаме си добро хирургично тук, тъй че се налага да прибъгваме до тъмницата, щом се стигне до рязане и други такива — поясни началникът. — Случва се по някое от момчетата да се пореже или одраска, раната вземе та забере и трябва да режа.

Минаха покрай трети тъмничар, който седеше на трикрако столче до една маса, и началникът му нареди:

— Донеси бренди.

Двамата стражи, които държаха Тал, го вкараха в голяма килия, явно в миналото използвана за изтезания.

— От време на време херцогът ни праща по някой, дето иска наистина да бъде наказан, тъй че го водим тук. По-рано разполагахме с много неща, останали от едно време, но както виждаш... — посочи купчината ръждясали сечива, оставени на мръсната слама, разхвърляна по пода, — днес времената са трудни. Нямаме вече добри сечива. Само няколко клещи, ножове и брадви. — Посочи една желязна халка на тавана. — Една хубава кука висеше там. Можех да си окача човека на нея, както си му е редът, и да ми пищи ден-два. Последния път, когато я използвах, се счупи проклетията. Пратих искане да я подменят, но ония в Опардум изобщо не ги интересува.

Стражът с брендито се появи и управителят му нареди:

— Разпали огъня.

Имаше един голям мангал, очевидно навремето използван за нажежаване на уредите за изтезание, и стражът бързо запали стиска слама. Натрупа и дърва, докато пламъците не се разгоряха ярко.

— Нажежи ми едно желязо — каза управителят.

Тал стоеше неподвижен. Искаше му се да скочи, да започне да се бори, да избяга, но знаеше, че положението е безнадеждно. Разбираше, че ако изобщо има някакъв шанс за оцеляване, не трябва да се бори. Трябваше просто да издържи. Началникът на затвора смъкна жакета си и остана по мръсна риза. Отиде до стената и взе нещо, което приличаше на касапски сатър. Сложи го в огъня.

— Едно време имахме въглища. Можех да нажежа сабя толкова силно, че да се разкали стоманата, ако не внимавам. Номерът е да обгориш раната. Едно време, с въглищата, можех да ти срежа ръката и металът да е толкова горещ, че чукант, дето ще остане, почти да не кърви. Сега се оправям по-трудно. Ако горещото острие не го свърши, ще обгорим където кърви с желязото.

След няколко минути сатърът се нажежи.

Умът на Тал работеше трескаво. До този момент си беше мислил, че все ще измисли някакъв начин да избяга. Както бе казал управителят, можеше и да надбяга тези двамата и да се добере до северния бряг, да преплува до сушата...

Изведнъж дръпнаха рязко веригата му, той залитна, загуби равновесие и усети как две яки ръце го стегнаха през кръста. Единият тъмничар го държеше, а другият изпъна ръката му върху дървената маса. С бързо движение управителят сграбчи широкия сатър и с единствен замах отсече дясната ръка на Тал над китката.

Тал изрева от болка. Управителят погледна раната, вдигна нажеженото желязо и обгори кървящата артерия. После хвърли желязото в огъня, надигна бутилката бренди и удари дълга глътка.

— Изнервя ме тая работа, скуайър.

Тал едва можеше да стои на краката си: болката беше непоносима. Прилоша му. Управителят каза:

— Бих ти предложил пиене, но не можем да даваме силна пиячка на затворници. Правилата са си правила. — После изля бренди върху овъгления чукант и обясни: — Но съм открил, съвсем случайно стана веднъж, че ако сипеш малко бренди върху срязаното, е по-малко вероятно да забере. — Кимна на двамата стражи. — Отведете го. Северната стая, трети етаж.

Двамата стражи го повлякоха. Тал припадна още преди да стигнат първото стълбище.

Лежеше, изтерзан от болка, и гореше от треска. Дясната му ръка пулсираше. Съзнанието му ту се връщаше, ту се губеше; измъчваха го сънища и видения.

Понякога се давеше в спомени, мислеше си, че отново е в треска във фургона на път за хана на Кендрик, след като го бяха намерили Робърт и Паско. Друг път сънуваше, че е в леглото си в Ролдем или Саладор и се опитва да се събуди от кошмар, убеден, че щом отвори очи, всичко ще е наред.

Събуждаше се изведнъж, с разтуптяно сърце, а след това оглеждаше студената сива стая и усещаше ледения вятър, който нахлуваше през високия прозорец. После отново губеше съзнание.

След известно време се събуди, плувнал в пот, но с бистра глава. Дясната му ръка пулсираше и за миг сякаш усети пръстите. Опита се да ги изпъне и раздвижи, но после видя, че е останал само кръвясал чукан, увит в парцали и намазан с някакъв мехлем.

Огледа се отново, мъчеше се да придаде някакъв смисъл на това, което го заобикаляше. Беше виждал тази стая преди, много пъти, но сега все едно я виждаше за първи път.

Килията бе от камък, без никакви мебели. Единствените неща бяха дебелият сламеник и двете тежки одеяла, с които беше завит. Постелята му беше вкиснала от миризмата на пот и урина. Вратата бе с малка дупка за надничане; сто на сто заключена отвън. Срещу вратата, малко по-високо от ръста му, имаше прозорец с желязна решетка, през който се цедеше дневна светлина. В отсрещния ъгъл в пода имаше дупка със зацапани от мръсотия ръбове — явно там трябваше да се облекчава.

Тал се надигна бавно, коленете му заплашиха да се огънат. Изпъна инстинктивно дясната си ръка, за да се подпре, забравил, че дланта я няма. Залитна и падна, чукант се удари стената и той изрева, после рухна на сламеника.

Лежеше запъхтян, сълзите се стичаха по лицето му, цялото му тяло откликваше на смъртната болка в отсечената ръка. Цялата му дясна страна сякаш гореше.

Задиша бавно и приложи медитацията, на която го бяха научили на Острова на чародея и която трябваше да му помогне да овладее болката. Болката бавно се отдалечи и намаля; обзе го чувството, че е

успял някак да я побере в кутия, която може да задържи далече от себе си.

Отвори очи и се надигна, като се подпираше с лявата ръка. Огледа се. Нямахше нищо за гледане.

Добра се със залитане до прозореца. Опита двете железни пръчки на решетката и се увери, че са набити дълбоко в зида. Лявата можеше леко да извие в дупката, изровена в камъка. Стисна я здраво с лявата ръка и се опита да се издърпа, за да може да погледне навън, но от усилието цялото тяло го заболя, затова реши, че външният оглед трябва да почака.

Час след като се беше събудил, вратата се отвори и влезе някакъв много мръсен мъж с чорлава, дълга до раменете коса и рошава брада. Носеше ведро. Видя Тал и се усмихна.

— Е, жив си. Това донякъде е добре, нали? Тия, дето ги секат, обикновено не оцеляват, знаеш ли.

Тал не отвърна нищо, само го гледаше. Почти не можеше да види лицето му под мръсотията и косата.

— Знам как е — продължи мъжът и протегна лявата си ръка, която също свършваше с чукан. — Зирга я отсече, когато ме докараха тук, щото беше забрала.

— Кой си ти?

— Викат ми Уил. Търговец по занаят, така да се каже, докато не ме хванаха. — Мъжът остави ведрото на пода.

— Пускат те да влизаш и излизаш?

— О, пускат някои от нас, дето сме тук от повечко време. Напролет ще направя десет години. Много са мързеливи, затуй дават на някои от нас да им вършим работа, ако решат, че могат да разчитат на тебе, че няма да им срежеш гърлата, като се напият. А и то няма много какво да се прави тука, тъй че да носиш това-онова насам-натам си е добре. Освен това получавам малко храна отгоре и ако не внимават, мога да свия някоя бутилка вино или бренди веднъж на година-две.

— И ме карат да изнасям мъртвите, което си е чудесно — добави.

— Да изнасяш мъртвите е чудесно? — повтори Тал. Не можеше да повярва на ушите си.

— Добре си прекарваш тогаз. Навън си цял следобед. Първо изгаряш трупа, събереш пепелта, после я отнасяш при ония скали там,

над северния бряг, и я пръскаш на вятъра с молитва. Хубаво е да разнообразиш малко ежедневието, нали?

Тал поклати глава.

— Какво има във ведрото?

— Това са ти нещата. — Уил бръкна и извади метална чиния и дървена лъжица. — Аз или някое от другите момчета ще наминаваме два пъти на ден. Получавах каша сутринта и хубава яхния вечер. Не е кой знае какво разнообразие, но ще те държи жив. Зирга каза, че си от специалните, тъй че ще ти носим повече.

— Специалните?

— Малко на шега е всъщност — отвърна с усмивка Уил, колкото да може Тал да види, че все пак има лице под мръсотията. — Херцог Каспар заръчва за някои допълнителна храна и одеяло, може и по някое палто даже, та затворникът по-задълго „да си прекара приятно“, дето вика Зирга. Но повечето от нас сме по средата. Прости хорица, и ако се държим кротко, ни хранят и не ни бият много. Имахме тука един пазач, Джаспър се казваше, много зъл ставаше, като се напие, и биеше просто ей така. Напи се една нощ и падна от една скала. Счупи си врата. Не липсва на никого.

— Ония, дето херцогът наистина ги мрази, са долу в тъмницата. Там не изтрайват дълго, най-много година-две. — Помисли малко и добави: — Виж, на вас ви дават и малко хляб с храната, а по специални поводи може и още нещо отгоре. Никога не знаеш. Зависи от настроението на Зирга.

— Някой напуска ли изобщо?

— Искаш да кажеш, като да го освободят или да си излежи присъдата?

— Да.

— Не — отвърна Уил и поклати глава. — Всички сме дошли тука, за да умрем. — Седна на пода и добави: — Е, казано точно, ако изтрая още двайсет години, тогава уж трябва да ме освободят. Разбира се, дотогаз трябва да им напомня, че присъдата ми е за трийсет, а после да се надявам, че някой ще се погрижи да прати писмо до Опардум и че някой там ще намери делото ми. После друг някой трябва да прегледа съдебното дело и да намери съдия, който да подпише заповед да ме освободят и да си направи труда да я прати на Зирга или на който управител ще е след двайсет години. Тъй че, както

разбираш, не го вярвам много това. Най-вече щото никой не е преживял трийсет години в Крепостта на отчаянието.

— Изглеждаш необичайно бодър за човек, осъден да изкара живота си на тази скала.

— Ами, както аз го виждам, човек има два избора тука: можеш да се свреш в ъгъла и да страдаш, или да се опиташ се докопаш до най-доброто. Колкото до мен, късмет извадих, че не ме пратиха на бесилото. Нареккоха ме непоправим крадец. Три пъти са ме хващали. Първия път ме пратиха на поправителен труд за година, щото бях младок още. Втория път ми дадоха трийсет удара с камшик и пет години каторга. Тоя път можеха да ме обесят, но не знам защо ме пратиха тук. Мисля, че е, щото последния път влязох с взлом в къщата на съдията и той е решил, че бесилото ще е прекалено добре за мен. — Мъжът се засмя. — Освен това никога не знаеш какво може да се случи. Някой ден може просто да сляза до кея и да намеря някоя лодка там, или да речем ония убийци от Стегата на Бердак да решат да нападнат и да избият всички пазачи, а нас затворниците да вземат с тях за пирати.

Въпреки болката Тал неволно се засмя.

— Голям оптимист си, а?

— Аз ли? Може би. Но какво друго може да направи човек? — Уил стана. — Разправят, че името ти е Талвин Хокинс. Вярно ли е?

— Наричай ме Тал.

— Тал да бъде. — Уил се озърна. — Е, аз трябва да се връщам в кухнята, да приготвя храната. Сигурно си огладнял вече?

— Не бих отказал. Колко време мина?

— Отрязаха ти ръката преди три дни. Не знаех дали ще се оправиш. Като ти донеса храната, дай ми да ти погледна раната. — Изпъна своя чукан. — Вече съм нещо като експерт.

Тал кимна. Уил си излезе. Тал опря гръб на камъните и усети как студът изсмуква топлината от тялото му. Придърпа одеялото около раменете си с лявата си ръка и се отпусна. Нищо друго нямаше за правене, освен да чака храната.

Уил огледа раната и каза:

— Хубаво зараства. — Затегна отново парцалената превръзка. — Не знам каква е тая гадост, дето Зирга я слага на парцалите, но върши

работа. Вони като умряло преди месец под къщата прасе, но пази раната да не забере, а все пак е затова, нали?

Тал беше изял „яхнията“, която се оказа воднист бульон с малко зеленчук и много смътна миризма, намекваща, че в котела, в който сварена, някога е падала и по мръвка. Също така бе получил и половин самун много корав хляб — Уил му каза, че трябвало да му стигне за седмица. И че само „специалните“ получавали хляб всяка седмица.

— А как някой става като теб, от тия, на които пазачите се доверяват? — попита Тал.

— Ами, гледаме да не създаваме неприятности и правим каквото ни кажат. Понякога ни хвърлят на тежка работа, но рядко. Ако бурята е била много силна, може да идем да почистим нападалото и довлеченото, да възстановим кея или да запушим пукнатини в готварницата, когато вали дъжд. Ако си вършиш добре работата и пазачите те харесват, излизаш от килията. Ако има и нещо по-специално, което можеш да вършиш, това помага.

— Какво имаш предвид?

— Ами, Зирга разправя, че им се ще да осъдят някой ковач, да може да им оправи тука някои неща. Имахме един, дето твърдеше, че е ковач, но не беше и Зирга го прати долу в тъмницата. Проблемът беше, че Зирга забрави, че е долу, и човечецът си умря от глад, докато някой се сети.

— Друго какво?

— Не знам. Ще попитам. Но и да можеш да правиш нещо, което им трябва, специалните никога не излизат от килиите си.

— Защо не ми го каза от самото начало?

— Ами ти не ме попита дали можеш да излезеш от килията. Попита ме как би могъл някой като мен да излезе.

Тал се засмя.

— Прав си. Просто си помислих, че ми губиш времето, но пък какво друго ми е останало вече освен време.

Уил се обърна да си излезе.

— Виж, за това си прав, Тал. Но пък човек никога не знае. Зирга не винаги прави нещата по правилата. Твърде много обича да началства, а и никой не идва тук да го проверява. Тъй че ще му спомена за теб. Какво можеш да правиш?

Тал помисли за миг.

— Свирех на музикални инструменти. — Вдигна отсечената си ръка. — Но вече не мога. Мога и да готвя.

— Готвенето тук е доста проста работа.

— Това го забелязах. Но си мислех, че може би на Зирга и пазачите му може да им се прииска нещо по-вкусно.

— Би могло. Ще му спомена. Друго какво?

— Добре боравя с боите.

— На това не разчитай много. Поне доколкото съм забелязал. Не съм виждал да се боядисва нещо наоколо, откакто съм тук, освен един път, когато варосахме една ограда навън, където държат прасетата.

— Искам да кажа, че рисувам. Портрети и пейзажи. — Погледна отсечената си ръка. — Поне го правех, преди...

— О, като ония шарени картини, дето богатшите си ги кичат по стените ли? Виждал съм такива понякога, докато тарашех.

— Такива, да.

— Тука май няма да се търси повече и от варосването.

— Аз и музика свирех, но... — Тал махна многозначително с отсечената си ръка.

— Същата работа, нали? — усмихна се Уил. — Но виж, за готвенето ще кажа на Зирга.

— Благодаря.

Уил излезе, а Тал пак легна. Мъчеше се да овладее чувствата си. Чувстваше се като животно в клетка, а беше виждал много пленени животни да блъскат решетките, за да се освободят, докато не се наранят. Знаеше, че не може да избяга и че единствената му надежда да се махне от острова е първо да излезе от клетката. Нямахше да бърза. С време разполагаше в изобилие.

Тал се издърпа силно и надигна тялото си до прозореца. Видял беше гледката отвън вече десетина пъти през последния половин час, но не мразовитият зимен пейзаж го интересуваше, докато се повдигаше. Опитваше се да си възвърне отчасти силата. След цял месец лежане в килията и редките приказки с Уил скуката заплашваше да отнеме разсъдъка му. Първия път, когато се опита да се издърпа с лявата ръка, успя само да надникне за миг, преди да се наложи да се пусне.

От прозореца можеше да види северния двор на крепостта. Не можеше да види къде държат животните, но чуваше грухтене на прасета, блеене на овце и кудкудякане на кокошки. Понякога излайваше псе. Виждаше нещо, което бе може би старият казармен плац, покрит сега от пелена бял сняг, накъсана от сиви и кафяви петна.

През последния месец бе започнал да цени малката гледка от своя свят, крѝпка покрита със сняг земя, част от стена и скална урва зад нея. В далечината можеше да се види морето, когато облаците се вдигнеха достатъчно. Иначе зад скалите беше само една сива пелена.

Храната беше лоша и малко. Знаеше, че е изгубил тегло заради раната и оскѝдното хранене, но все пак не гладуваше. Хлябът, колкото и груб да беше, засищаше. Готвеното не беше нещо повече от рядка супа с по някой и друг зеленчук, но както му каза Уил, от време на време хвърляха и по някое парче месо в нея. Кашата беше само засищаща.

Искаше му се да може да се окѝпе. Чак сега разбираше колко е хубаво винаги да си чист. Като дете на оросините, бе преживявал повечето зими, без да се кѝпе, и му беше все едно, но вече беше „цивилизован“ човек и обичаше горещите бани, масажите и мазилата.

Веднѝж попита Уил дали е възможно да му дадат чисти дрехи, а той му каза, че ако някой в Опардум или в Бранителя му купи дрехи и плати подкуп на капитана на следващия кораб, който ще докара затворници или продоволствие, може и да ги получи, стига да е включен подкуп и за Зирга.

Тал си даде сметка, че това едва ли е вероятно, и разбра, че ще трябва да се примири с каквото има, освен ако някой не умре. Тогава, каза му Уил, можело да получи дрехите на нещастника, стига да не ставали на някой, когото пазачите харесвали повече.

Всеки ден Тал се бореше да държи отчаянието настрана: не искаше да се предаде и да се остави смъртта да го вземе без борба. Виждаше ранени и пленени животни, които преставаха да се борят и просто лягаха и се оставяха ловецът да вземе живота им. Нямахше да е такова животно.

Стига да оцелееше.

[1] Превод: В. Петров — Б. ред ↑

ГЛАВА 14

ГОТВАЧ

Тал се събуди.

На прозореца беше кацнала птица. Той бавно пристъпи към нея, за да не я стресне. Опита се да различи вида ѝ, но не успя. Приличаше донякъде на планинската сипка от родния му край, но клюнът беше различен, по-дълъг и по-тесен, а перцата бяха с малко бяла шарка по крилата, каквато планинската сипка нямаше. Постара се да се приближи колкото може повече, но щом пристъпи до стената, птицата отлетя.

Той скочи, хвана се за желязната пръчка и се издърпа нагоре. Надникна през прозореца и видя, че последният лед и сняг са се стопили. Вятърът беше хладен, но не и хаплив. Тал се пусна долу.

Настъпила бе поредната пролет.

Вече беше в Крепостта на отчаянието от повече от година. Започнал бе да приема, че за неизвестно колко още време ще трябва да търпи да е тук.

Беше си създал рутина, с чиято помощ да опази разсъдъка си. Основаваше се на три принципа: че отчаянието е първият убиец; че мисията му в живота да отмъсти за своя народ ще се провали, ако умре; и че умът му трябва да остане буден, за да не остане незабелязана нито една възможност за бягство.

За да запълва времето си, правеше умствените упражнения, на които го бяха научили на Острова на чародея: да си спомня в най-големи подробности неща — прочетени книги, изиграни партии шах, разговори с други ученици и с учители. Понякога потъваше в спомени за часове наред, сякаш наново изживяваше преживени някога неща.

Избягваше обаче капана да се изгуби в тези спомени и предпочиташе да не си припомня любящи женски прегръдки, възбудата на лова, удоволствието от печеленето на карти. Такива спомени бяха клопка, избягване на страданието, което понасяше в Крепостта, и с нищо нямаше да му помогнат да се подготви да сложи край на своя плен.

И за да избегне още повече съблазънта на безсмислените спомени, поне веднъж на ден се отдаваше на голо наблюдение, било на зидарията на стените и пода в килията, било през прозореца.

Доколкото бе по силите му, се стараяше да не мисли за мръсотията. Беше убедил Уил когато може да му носи малко повече вода и с нейна помощ се опитваше да се опази чист. Жалка утеха, но все пак беше някаква утеха, а и той правеше всичко, което можеше, за да облекчи донякъде неумолимата безизходност на положението си. Накор веднъж му беше казал, че радостта в живота често идва от малките победи, нищожните триумфи, и макар извличането на удоволствие от влажна кърпа и студена вода да беше невероятно, той все пак се домогваше до него.

Полагаше всички усилия да се поддържа във форма. Беше трудно при тази жалка храна и постоянния студ. Знаеше, че е загубил много тегло, ала сега, когато времето се затопляше, се чувстваше обновен. Упражняваше се в тясното пространство на килията си, тичаше на място, издърпваше се с лявата ръка на железните пръчки на прозореца. Измисляше начини да приспособи към средата си упражненията, които бе научил от Накор на Острова на чародея. Не беше в пълна форма и трудно можеше да се каже, че е силен, но поне се поддържаше толкова здрав, колкото позволяваха обстоятелствата.

Поддържаше дневния си режим и държеше ума си ясен и остър. Знаеше, че рано или късно — след месец, година, десет години — все ще се случи нещо. Все нещо ще се промени. И когато тази промяна дойдеше, той щеше да е готов.

В края на втората си година в Крепостта Тал се беше научил да използва максимално осакатената си ръка. Можеше да я използва не само за да пази равновесие по време на упражненията си. Беше измислил начини да дърпа, да бута и да носи с нея. Един следобед, докато седеше на сламеника, вратата се отвори и влезе Уил.

Този път беше с празни ръце и Тал попита:

— Не е време за вечеря и не носиш нищо. Приятелска визита ли е това?

— Дойдох да ти кажа, че вечерята ще закъснее.

— Защо?

— Умря Чарлз, готвачът.

— Какво се е случило? — попита Тал, винаги любопитен за всичко, което можеше да наруши монотонността на дните му. Почеса се по брадата, която вече бе израсла до гърдите му.

— Не знам точно — отвърна Уил и седна на пода. — Изнасях както обикновено кашата тази сутрин, а като се върнах, го заварих да лежи по очи на пода. Обърнах го, а очите му бяха широко отворени, сякаш нещо го беше стъписало. Лицето му беше преbledняло, а устните посинели. Много смущаващо, ако нямаш нищо против, че го казвам.

— И кой ще го замести?

— Не знам. Но предположих, че докато Зирга реши кой да готви, ще мине доста време, докато се приготви вечерята. Ако не и много по-дълго, ако новият готвач трябва да помогне да изгорим Чарлз.

— Благодаря, че ми каза.

— Няма нищо.

Когато Уил се обърна да излезе, Тал го спря:

— Уил?

— Да? — отвърна Уил през рамо.

— Ако стане дума, напомни на Зирга, че умея да готвя.

Уил кимна.

— Ако стане дума, да. — И излезе.

Тал отпусна гръб на стената. Зачуди се дали това няма да се окаже възможността, която бе очаквал. Постара се да сведе до минимум надеждата си и се върна към медитацията си. Но за всеки случай започна да си припомня готварските уроци с Лео в хана на Кендрик.

Вечерята така и не дойде.

В крепостта явно нямаше много затворници, защото на другата сутрин, след като не се появи и закуската, Тал чу само няколко гласа от съседните килии да се оплакват. Седеше и чакаше.

Някъде преди обед резето на вратата изстърга и влезе Уил, последван от Анатоли, един от двамата пазачи, които го бяха посрещнали на кея, а след него — и Зирга.

Тал стана.

— Бил си готвач? — попита Зирга.

— Да.

— Ела с нас тогава — рече Зирга.

И така, за първи път от почти две години, Тал излезе от килията. Заслиза по дългото стълбище и последва Зирга и другите през стария главен коридор към кухнята.

Вътре беше пълен погром. Някой се беше опитал да свари каша и я беше загорил. Зирга се обърна към него.

— Имаме проблем.

— Очевидно. Нямате готвач.

— Да, а трябва да храня четиринайсет затворници, трима пазачи и себе си.

— Готвенето за осемнайсет души не е проблем — каза Тал.

— За тебе — може би, ако това, което твърдиш, е вярно. Но за Анатоли е проблем.

Едрият пазач наведе глава смутено.

— Твърдеше, че помнел как майка му правела каша, и ето го резултата. Тъй че, излишно е да го казвам, нямам желание да го видя повече да готви за затворниците или да прави вечерята за пазачите. Ти можеш ли това?

— Мога, но ще ми трябва помощ — отвърна Тал.

— Защо?

Тал вдигна отсечената си ръка.

— В кухненската работа има неща, с които бих могъл да се оправя с една ръка, ако трябваше да готвя само за себе си. Но готвене за осемнайсет души? Ще ми трябва помощ.

Зирга помисли малко, след което отвърна:

— Нарушавам правилата, като позволявам да излезеш от килията си. Специалните никога не излизат от килиите си.

— Но трябва да се яде, нали? А кой друг умее да готви?

— Да, прав си. Е добре. Можеш да използваш тези двамата за помощници. — Махна към Уил и Анатоли. — Какво можеш да приготвиш?

— Дай ми малко време — отвърна Тал, отиде до килера, огледа набързо инвентара и рече: — Мога да направя яхния. Има ли някакво месо?

— В зимника — отвърна Зирга. — Уил ще ти го покаже.

Когато управителят се обърна да напусне, Тал каза след него:

— Но първо ще трябва да се изкъпя.

Зирга се обърна.

— Защо?

Тал вдигна лявата си ръка и разпери пръстите си с израснали дълги нокти с мръсотия под тях под носа му.

— Не искаш това да падне в яхнията, нали?

Зирга помълча и го изгледа съсредоточено — за първи път. След това погледна Уил и Анатоли и каза:

— И тримата, първо се окъпете.

— Ще ни трябва и чисти дрехи — каза Тал.

— Дрехи има в оръжейната. Анатоли ще ви заведе.

След по-малко от два часа напълно съживеният Тал вече стоеше над два големи къкрещи котела. С другите двама се наложи да изтърпи студена баня, тъй като нямаха време да подгряват водата, но Тал нямаше нищо против. Като дете се беше къпал в потоците на Оросинските планини в ранна пролет, когато водата беше все още полуразтопен лед. Уил изглеждаше не толкова въодушевен от това, че ще е чист, колкото него, но след банята и с чистите дрехи заприлича на друг човек. Все пак имаше лице под мръсотията и косата. Беше тясно и ухилено, с живи очи, които непрекъснато шареха.

Анатоли приличаше на огромно кръгло яйце с глава, ръце и крака. Мускулите му отдавна се бяха превърнали в тлъстини и Тал разбра, че лесно би могъл да го надвие в бой със саби дори само с лявата ръка. Подозираше, че бойните дарби на другите двама пазачи, Кайл и Бенсън, са също така ограничени. Едри и силни бяха, да, но не и бързи. А след пет минути разговор с Анатоли Тал си добави наум: не и особено умни също.

Беше огледал набързо съдържанието на зимника, изкопано в земята зад цитаделата помещение, където държаха месо и сирене. Вътре все още беше мразовито, тъй като пръстта под повърхността запазваше добре зимния студ чак до лятото. Към края на лятото, щом запасите привършеха, щяха да заколят някое и друго животно, колкото се налага. Добитъкът пасеше на малка ливада в източния край на острова. Имаше и свине, държаха ги откъм подветрената страна на цитаделата.

С Анатоли и Уил за помощници Тал се чувстваше почти все едно отново си има две ръце. Установи, че крадецът е сръчен, и двамата бързо се приспособиха като дясната и лявата му ръка. Анатоли се оказа годен за по-прости задачи, като миенето на зеленчуците и чистенето на котлите.

В килера Тал намери буркани с подправки, стари, но все още годни. Знаеше, че откакто бе дошъл в Крепостта, никой не ги беше използвал, за да придаде малко вкус на храната, тъй че и поовехтелите подправки щяха да са добре дошла промяна.

Сложи водата да кипне, после хвърли вътре за вкус няколко телешки кокала и добави зеленчуците и нарязаното на кубчета телешко. Сложи също така да заврят няколко репи, които не бяха съвсем спаружени, приготви и малко сирене и сушени плодове. Показа на Уил и Анатоли как иска да се подредят нещата на масата на Зирга, който се хранеше с тримата пазачи, и започна да подготвя храната за четиринадесетте затворници.

Яденето бе приготвено припряно, но Тал бе готов да се обзаложи, че ще се окаже най-добрата храна в укреплението от години. Докато Зирга и тримата пазачи се хранеха, Тал тръгна с Уил да разнесат храната на затворниците. Грижеше се във всяка чиния да има хубаво парче месо и здравословно количество картофи, лук, моркови и ряпа. Отне им близо час да разнесат храната на останалите дванадесет затворници и когато приключиха, Тал беше видял всяка заета килия в крепостта.

Вече имаше представа за големината на сградата, как да се обикаля из нея и къде може да намери неща, нужни за бягството му.

После, докато Тал и Уил ядяха вечерята си на една масичка, в кухнята влезе Зирга.

— Бива те — рече управителят. — Ще ни готвиш, докато не пратят някой да замести Чарлз. Сега спри да ядеш и се прибирай в килията си.

Анатоли пристъпи към Тал, за да го отведе, но той отвърна:

— Не мога.

— Защо? — попита Зирга и го изгледа подозрително. — Ще се върнеш тук на заранта.

— Но нали трябва да замеся хляб. Това отнема почти цяла нощ. — Посочи едно място на пода до пещите. — Мога да спя там, докато

тестото втаса, след това да го сложа в пещите, за да е готов за сутринта.

Зирга помисли малко и сви рамене.

— Какво пък, не че имаш къде де отидеш, нали така?

Тал кимна с безизразна физиономия. Зирга се обърна към вратата, но Тал каза:

— Ще ми трябва и Уил за помощ.

Зирга го погледна през рамо.

— Добре. Задръж го.

— И Анатоли, още щом се съмне.

— Добре, можеш да разчиташ и на него.

Пазачът, дори и да се беше изненадал, не реагира. Зирга и Анатоли излязоха, а Уил попита:

— Как го направи това?

Тал сви рамене и посочи котлите, които трябваше да почистят, преди да приготвят хляба.

— Просто Зирга е забравил вкуса на добрата храна.

— И аз — отвърна Уил. — Тая яхния беше най-вкусната, която съм опитвал.

Тал се усмихна.

— Мисля, че и ти просто си забравил. Ако успея да убедя Зирга да поръча малко пресни подправки и други неща, мога да ни задържа двамата в тази кухня толкова дълго, колкото ни се наложи.

— Наложил? — Уил сниши глас. — Какво имаш предвид?

— Много неща, приятелю. Много неща.

Започнаха да мият котлите. След това Тал му показва как да му помогне с приготвянето на тестото. Месенето беше най-трудната част, но все пак влязоха в ритъм и го свършиха.

Тал разпали огньовете под пещите, остави ги да догорят и подравни жаравата. После разви дрипавата постелка, достатъчна, за да се съберат двамата.

— Сега спим — каза — и оставяме тестото да втаса. На разсъмване го слагаме в пещите и се захващаме с кашата. — След като легнаха, добави: — Разкажи ми за другите затворници.

— Какво искаш да знаеш?

— Кой са. Какви престъпления са извършили. Какви умения могат да имат.

- Ти подготвяш бягство! — прошепна Уил.
- Нещо повече — тихо отвърна Тал.
- Какво?
- Градя армия.

Изминаха седмици и когато докараха нов затворник, Зирга отпрати лодката към кораба със списък от провизии, който беше съставил Тал, и с молба за нов готвач. Тал се надяваше да получат провизиите, но се надяваше и молбата за готвач да бъде пренебрегната. В края на краищата Зирга беше помолил да му зачислят нов пазач, след като онзи, за когото му бе споменал Уил, Джаспър, беше умрял, но ето, че след четири години на негово място не бе дошъл никой.

За Тал кухнята се оказа блажен приют. Той бързо организира Уил и Анатоли така, че приготвянето на храната да става лесно. След това започна да внася разнообразие, дори една сутрин смая Зирга с куп палачинки, мед и резенчета пушен бут вместо кашата. Яхниите бяха с парчета телешко, свинско или печено пилешко, а и тях също разнообразяваше, включително с рибена яхния, след като убеди Зирга и пазачите да изкарат цял ден в риболов при кея.

Тайно и полека завземаше властта в Крепостта, като оставяше тихомълком вродените му качества на водач да се утвърдят, докато Зирга неволно изпадаше в ролята на сержант, човек, който се чувства удобно в ролята си да раздава указания, след като задачите бъдат посочени. Често идеята възникваше под формата на въпрос, изразен с думи, които правеха отговора подразбиращ се, но Тал не позволяваше на бившия войник да заподозре и за миг, че изпълнява чужди заповеди. Зирга с радост си приписваше заслугите за всяко подобрене в ежедневието им все едно, че идеите са негови собствени, а Тал с удоволствие го оставяше да си ги приписва.

Тал успя да премести и двама затворници в по-добри килии. Единият беше убиец, много силен мъж, който можеше да вдигне Анатоли и да го запокити през двора, стига да му хрумнеше. Казваше се Мастерсън. Тал се беше промъкнал долу да го посети и реши, че е с леко разстроен ум, катил, склонен към насилие. Но след като му обеща по-добра килия и храна, Мастерсън се съгласи да прави каквото му се каже.

Другият беше политически затворник, бившият баронет Висня, който бързо се съгласи на всякакви условия, които Тал можеше да му наложи срещу шанса да получи свобода и да отмъсти на херцог Каспар.

Тал не хранеше голяма надежда, че тези хора в края на краищата ще се окажат благонадеждни, но засега искаше всички, които не работят за Каспар, да са на негова страна, когато дойде моментът да направи хода си. Имаше план, но го пазеше за себе си, не споделяше подробностите дори с Уил.

Бившият крадец му беше станал верен като паленце. Освен вечните му благодарности, че Тал бе подобрил участието му, вече бе убеден, че Тал е способен на всичко, стига наистина да го поиска. Но Тал неизменно му отговаряше с усмивка:

— Мисли само за текущата си работа, Уил.

Минаха още седмици, след това пристигна друг кораб, този път с провизии и нов готвач. Зирга отиде на кея и когато разбра, че Тал вече няма да е нужен в кухнята, видимо посърна.

Новият готвач влезе в кухнята, огледа я и заяви:

— Бива я.

Тал погледна Уил и тръгна към вратата. Зирга го спря:

— Ти къде?

— Връщам се в килията си, началник.

— Чакай малко. — Зирга се обърна към готвача. — Как се казваш?

— Ройс. — Беше набит мъж на средна възраст и имаше вид на заклет пияница. Лицето му беше подпухнало и челюстта му висеше отпусната, под очите му имаше тъмни кръгове.

— Защо си тука?

Готвачът примига като бухал на светлината на фенер.

— Какво?

— Защо си тука? Какво направи, че да те махнат от последната ти работа?

Ройс се поколеба.

— Ами...

— Недей да ме лъжеш! — изрева Зирга. — Напил си се на работа, нали?

Мъжът наведе очи и кимна.

— Да, сър. Работех в един хан, „Рошавата девица“, и заспах, докато печех едно агне на шиш. Лойта се подпали и... ханът изгоря до основи.

— Ха! Така си и мислех. — Зирга бутна Ройс в гърдите с показалец. — Помолих да ми пратят пазач, преди четири години! Тъй че сега ти си пазач. — После посочи Тал. — Ти продължаваш да си готвачът, докато не ми пратят някой, който няма да подпали крепостта.

Ройс сякаш се канеше да възрази, но набързо премисли. Сви рамене и погледна Зирга.

— Какво трябва да правя?

— Засега ще помагаш в кухнята. Анатоли, ти ела с мен.

Тал се усмихна на Ройс и каза:

— Ще спиш ей там. — Посочи му стаичката, където беше живял Чарлз, предишният готвач. — Остави си там нещата. После ела да измиеш зеленчуците.

— Това го мога — отвърна Ройс, надигна торбата си и тръгна към вратата.

— Какво пък, не може да е по-зле от Анатоли в помощта тука — измърмори Уил.

Тал потръпна.

— Не говори така. Рутия слуша.

Уил кимна и направи знака против уроки при споменаването на Богинята на късмета.

Включването на Ройс се оказа сполучлив ход. Въпреки че беше пияница, той имаше опит в кухненската работа и бързо се нагоди към ежедневието, което освободи много от времето на Тал.

Тал използваше свободното си време, за да обикаля острова. Правеше го стъпка по стъпка, оставяше се Зирга да го види навън на стария параден плац как оглежда кокошките или прасетата. След това, месец по-късно, когато Зирга се натъкна на него в малката ливада на подветрената страна на острова да наглежда добитъка и овцете, управителят не възрази.

Към края на третата зима Тал вече познаваше острова толкова добре, колкото беше познавал родните си планини. Знаеше кой е най-бързият път до северния бряг, където имаше малка горичка с кошер

пчели. Опушваше пчелите и прибираше меда им, както го беше учил дядо му, а Зирга проявяваше склонност да не споменава нищо за обиколките му, след като храната продължаваше да е чудесна.

Като че ли никой от пазачите не забеляза, че Тал е преместил двамата затворници от тъмницата. Всички предполагаха, че Зирга го е разпоредил, а Зирга така и не си направи труда да нагледа килиите. За Зирга всичко си беше наред, поне засега.

Междувременно Тал беше опознал добре всички затворници — често им носеше храната лично. С информацията, която Уил му даваше с готовност, и с личните си разговори с хората Тал си беше съставил добра представа за какво е годен всеки от тях.

Бяха интересна смесница, повечето политически затворници, което му осигури ядро от петима бивши благородници като Висня, хора, които познаваха добре двора на Каспар и администрацията на Оласко. Тал бе решил да се погрижи тези хора на всяка цена да стигнат невредими до дома си. Те щяха да му осигурят съюзници, когато се върнеше в Опардум, защото всички имаха приятели и семейства.

Другите тринадесет мъже бяха обикновени убийци, изнасилвачи, обирджии и дребни крадци, хора, осъдени да отидат в Крепостта на отчаянието заради някаква особеност в делото им или защото съдията бе пожелал да изпитат повече страдание, отколкото можеше да им донесе кроткото увисване на бесилката. От тези хора можеше да се лиши, но в началото щяха да му трябват силни и безскрупулни мъже, ако искаше да оцелее.

Тъй че Тал правеше всичко, което бе по силите му, за да опази всички живи. Създаваше поводи затворниците да излизат от килиите си — например за да му помагат с пчелите или да почистят нападалите клони около ливадата, на която пасеше добитъкът, или да наскат дърва за предстоящата зима. Всеки получаваше някакво физическо натоварване и толкова нужната слънчева светлина и свеж въздух. Тал успя дори да убеди Зирга да разреши хората да се съберат в двора за малко отпразнуване на Деня на Средилетие, Банапис. Няколко души открито се разплакаха през деня, прекаран навън и с храна на масата.

Никой от тези мъже нямаше да е годен да се бие, когато дойдеше денят на бягството, и някои от тях щяха да умрат по пътя. Но Тал щеше да се погрижи всеки да може да оцелее колкото може по-дълго.

Една нощ, вече наближаваше есента, Уил — седеше на масичката в кухнята с Тал — каза:

— Говорих днес с Донал.

— Как е той?

— Кашлицата му престана. Благодарни ти за чая, който ми прати.

— Стара семейна рецепта — каза сдържано Тал.

— Знаеш ли, тези хора са готови да умрат за теб, Тал.

Тал кимна.

— Ти им даде надежда.

Тал помълча, после каза:

— Моля се да не се окаже жестокост.

— Аз също. — Уил сдъвка мълчаливо парче месо, преглътна и рече: — Помниш ли когато се срещнахме за първи път?

Тал кимна.

— Каза, че съм бил необичайно бодър за човек, осъден да преживее живота си на тази скала. Помниш ли?

Тал отново кимна.

— Тогава нямах какво да губя. Сега откривам, че не съм толкова щастлив, ако ме разбираш.

— Разбирам те. Сега чувстваш, че имаш нещо, което можеш да загубиш. Надеждата.

— Надеждата — съгласи се Уил. — Тъй че дай да си го кажем направо. Кога ще бягаме?

Тал помълча за миг, после отвърна:

— Другата пролет. Не знам точно кога, но ще е в деня след като спре следващият кораб.

— Ще завземем кораб?

— Не. Мъжете тук са по-здрави, отколкото когато дойдох, но не могат да се мерят с четиримата пазачи на Зирга и с кораб, пълен със здрави моряци. Но има една причина да искам да тръгна в деня след като следващият кораб спре, и ще ти кажа за това, като ми дойде времето.

— И това ще е?

Тал се ухили.

— В деня, в който спре първият кораб, следващата пролет.

Уил въздъхна и се примири да чака още половин година. В края на краищата вече бе чакал дванадесет. Какво значеше още половин

година?

ГЛАВА 15

БЯГСТВО

Тал гледаше.

Корабът стоеше на рейд недалече от носа, а Зирга и двамата пазачи, Анатоли и Кайли, както винаги чакаха да видят дали са докарали нов затворник. Тал наблюдаваше от входа на цитаделата, скрит в сенките. Уил стоеше зад него и също гледаше.

Лодката се приближи до пристана и Тал видя затворник, седнал на средната седалка. Също както при неговото пристигане, моряците нещо качиха затворника от лодката на стълбата. Също както при неговото пристигане, Зирга не си направи труда да прочете заповедта на кея, а накара затворника да го последва нагоре по хълма към крепостта. Тал настръхна. Имаше нещо много познато у този затворник, в походката и в стойката му. И още преди да е видял лицето му, Тал отстъпи от входа и каза на Уил:

— Ела.

Уил забърза до него към кухнята. Завариха Ройс заспал на един стол с глава на масата и празна бутилка бренди до лакътя му. Едно от откритията на Тал бе, че старата изба на благородника, построил крепостта, е почти недокосната, и макар повечето вино, което все още се съхраняваше долу, да беше станало негодно за пиене, имаше достатъчно бренди, което си беше наред. Тал откри и че Ройс е много сговорчив, когато му позволи да се напие веднъж-дваж седмично.

— Какво има? — попита тихо Уил.

— Новият затворник. Познавам го.

— Кой е той?

Тал го изгледа умислено.

— Човек, когото изобщо не очаквах да видя отново, освен ако не му налетя да го прониза със сабята си. Куентин Хавревулен, капитанът със специални пълномощия на херцог Каспар.

— Искаш да кажеш бившият капитан със специални пълномощия на херцог Каспар.

— Очевидно. — Тал помисли. — Не приказвай с него, когато му занесеш първата храна. Просто му я занеси и гледай как ще реагира. Трябва да разбере дали наистина е затворник, или това е поредната схема на Каспар.

— Защо херцогът ще праща в изгнание старшия си капитан?

— Точно това смятам да разбере — отвърна Тал. — Но само когато съм готов.

— Все пак тръгваме утре?

Тал трябваше да реши бързо.

— Да. Тръгваме утре, но не казвай на никого. Знам какво точно трябва да направя и не искам някой да ни отреже и другите ръце, преди да е дошъл моментът.

Уил кимна.

— Ще направя точно каквото кажеш, Тал.

— Тогава да се залавяме с правенето на вечерята — каза Тал.

— С малко късмет — последната ни вечеря на този остров — отвърна Уил.

Ройс довърши яденето си и се прозя.

— Мисля да си лягам.

Тал не отвърна нищо, само кимна. Когато вратата на Ройс се затвори, Тал взе чашата му с вода и дървената лъжица, постави ги в чинията и ги понесе към големия умивалник. Уил го последва. След като се отдалечиха достатъчно от вратата на Ройс, Тал каза тихо:

— Какво мислиш за новия затворник?

— Ако работи за Каспар, сбъркал си е призиванието, Тал. Трябвало е да стане актьор. Никакъв агент не е. Готов съм живота си да заложа. Личи му по физиономията.

Тал го разбра. Ставаше дума за изражението на изненада и неверие, за чувството, че е станала някаква ужасна грешка. Само най-коравите престъпници го нямаха. Седем затворници бяха пристигнали тук след него — четирима от тях бяха умрели въпреки усилията му да им помогне. Трима просто не притежаваха волята да оцелеят, а четвъртият бе пострадал от рана в бедрото, която беше забрала фатално, преди да могат да я изцерят.

На Зирга му беше все едно, но за Тал всяка загуба смаляваше шанса му за оцеляване. Все пак беше спечелил още трима души, откакто бе оформил плана си.

В момента Тал се торможеше от мисълта какво да прави с Хавревулен. Рано или късно трябваше да го види мъртъв, а нищо нямаше да го удовлетвори повече от това да го остави тук със Зирга и пазачите, освен риска, че Куинт можеше да превърне това в свое предимство и да намери начин да си спечели прошката на Каспар.

Дори най-малката възможност Хавревулен да оцелее по някакъв начин тласкаше Тал към един от двата избора: или да го убие на място, преди да избягат от острова, или да го вземе с останалите. При всички случаи трябваше първо да поговори с него.

Изчака Зирга и пазачите да заспят, след което събуди Уил.

— Един по един, накарай затворниците да дойдат в оръжейната. Кажи им да пазят тишина, докато не дойда.

— Ти къде отиваш?

— Да поговоря с най-новия ни гост.

Разделиха се на първата стълбищна площадка и Уил продължи нагоре, а Тал намери килията на Куинт. Носеше под туниката си кухненски нож и преди да отвори вратата, го нагласи така, че да може бързо да го извади.

Куинт се събуди и попита:

— Кой е?

Тал остана в сумрака на прага, лицето му тънеше в сянка.

— Тал Хокинс — каза тихо.

Куинт се превъртя и се надигна на сламеника, опрял гръб на стената.

— Как ме намери?

— Редът тук е доста хлабав и ако знае как, човек може да си уреди някои привилегии.

— Хм — отвърна Куинт.

— Какво стана с тебе?

Куинт отвърна с нещо средно между сумтене и смях:

— Провал, какво. Знаеш го какъв е Каспар, стигне ли се до провал.

Тал коленичи до него, с ръка на дръжката на ножа.

— Разкажи ми.

— Защо?

— Защото съм любопитен и защото мога да ти помогна.

— Да ми помогнеш ли? Как?

— Поддържам кухнята. Ако не друго, мога да се погрижа да получаваш достатъчно храна.

Трудно беше да се види изражението на Куинт в тъмното, но Тал долови, че премисля.

— Какво имам за губене? — най-сетне каза той. — Тук съм до живот. Добре, ще ти разкажа... Знаеш, че Каспар не е от търпеливите. След като ти не успя да убиеш херцог Родоски, изпрати мен и аз се провалих. Каспар не го интересуваха оправданията ми и ето ме тук.

Тал помълча за миг замислено, след което рече:

— Ти беше неговият старши офицер, неговият капитан със специални пълномощия, Куинт. Командваше цялата му армия. Мисията трябва да е била много критична.

— Беше. Взех отряд войници, облечени като разбойници в планините на Аранор. Разузнаването ни донесе, че принцът и семейството му са на път към резиденцията си при езерото Шенън, да се порадват на пролетта в планините. Трябваше да нападнем лагера, да надвием охраната и да избием всички.

— Защо? — попита изненадано Тал. — Филип винаги е бил галеното кученце на Каспар и херцогът го държи изкъсо. Той не е заплаха. Защо е трябвало да го убивате?

Куинт сви рамене, жест, който почти се изгуби в сумрака.

— Не знам. Откакто съм на служба при него, Каспар прави непредсказуеми неща, но напоследък... граничат с безумието. Прекарва повечето си време с магьосника и... не знам. Както и да е, в Аранор разбрали някак, че идваме, или просто са решили в последния момент да пратят много по-голям отряд охрана, но каквато и да е била причината, макар че Филип беше убит, принцеса Алина успя да се спаси, избяга в Опаст, а след това на Островите. Сега тя със синовете си е в Риланон и Островите и Ролдем заплашват Каспар.

— Сред хората на Каспар трябва да има предател.

— И аз така мисля. Твоят човек, Амафи, бързо се издигна, след като те предаде. Каспар го пращаше по различни задачи. В началото мислех, че е само полезен инструмент, но той е нещо повече от това.

— Много повече. Той е професионален убиец.

— Планът на Каспар отначало беше прост: да се постави в редицата претенденти за трона на Ролдем, след това да устрои трагедия, която да отнеме живота на крал Карол заедно с цялото му семейство, наведнъж. Потъването на кораб, докато са на борда му, щеше да е идеално. Но нещата започнаха да се объркват, като се започне с твоя провал с убиването на херцог Родоски.

Тал се засмя.

— Това беше дело на самия Каспар, не го ли знаеше?

— Не — отвърна тихо Куинт. — Представа нямах.

Тал обясни как е трябвало да бъде принесен в жертва, докато Прохаска извърши същинското убийство. Когато приключи, Хавревулен каза:

— На нас ни казаха, че се било разкрило, че ти си предал Прохаска и че Каспар затова те е пратил тук. — Добави тихо: — Прохаска ми беше приятел. Готов бях с радост да те убия лично, когато чух, че си го предал. — Поклати глава в тъмното. — Да разбере, че е бил Каспар...

— Може и да не е. Във всичко това играе нечия друга ръка.

— Вече го разбирам. През последните две години Каспар искаше от мен да му съставя планове по няколко повода. И всеки път, след като ги прегледаше, ги отхвърляше и залагаше на други, които можеше да се нарекат само... странни.

Тал се замисли над избора си. Не изпитваше никакво желание да остави Куинт жив и миг повече от необходимото, но също така виждаше в него възможен съюзник, макар и за кратко. Току-що беше дошъл, не беше имал време все още да изгуби сили от затворничеството, а Тал знаеше, че е добър в боравенето с оръжие, опитен офицер и един от най-хладнокръвните мъже, които бе познавал. Щеше да е ценна придобивка по време на бягството. Стига да можеше да му се довери.

Реши да проучи още малко.

— Подозирам, че тук е замесен Лесо Варен.

— Вероятно. Каспар напоследък става все по-зависим от него, все повече време прекарва в онази кланица, която Варен нарича свой дом. — Куинт помълча малко, преди да продължи: — Аз съм войник, Тал. Не претендирам, че съм... голям мислител. Аз съм много добър

войник и заради това се издигнах толкова високо, но това надминава всичко, което съм виждал... извън въображението ми е.

— Знам, че така и не бяхме... приятели. Усетих, че има нещо между нас, още когато се появи. Дори се чудех дали смъртта на Кемпънийл по време на турнира на шампионите беше нещастен случай, или си искал да загине. И изобщо не ми харесваше отношението на Наталия към теб... Искам да кажа, че съдбата ни събра тук, тъй че не виждам никаква причина да сме в неразбирателство. В края на краищата ще сме тук много дълго и на никой от двамата ни не му трябват още врагове.

Тал стана.

— Не толкова дълго.

— Какво имаш предвид?

— Ела с мен — каза Тал и бутна вратата.

Куинт го последва. Тръгнаха тихо през цитаделата, покрай стаята на пазачите. Кайли се беше проснал на пода и спеше, вместо да стои на пост. Когато го отминаха, Тал промълви:

— Зирга смята, че самият остров пречи на всякакво бягство.

— Замислил си бягство?

— Да. Всъщност вече бягаме.

Всички затворници освен трима бяха в оръжейната, а много скоро се появиха и те: Уил, Мастерсън и още един, Дженкинс. Тал заговори шепнешком:

— Съмнявам се, че някой може да ни чуе, но нека все пак да сме предпазливи.

— Какво правим? — попита някой.

— Бягаме. Ще ви кажа плана си. Обсъждания няма да има. Ако идвате с мен, изпълнявате заповедите ми без въпроси. Ако не, оставате със Зирга и пазачите. Ясно?

Всички кимнаха и замърмориха в съгласие. Тал продължи:

— Облечете си толкова дрехи, колкото можете. Докато се измъкнем, ще сте мокри и премръзнали. — Завъртя фитила на фенера и в стаята стана по-светло. Посочи им купчината дрехи в ъгъла.

Повечето хвърлиха мръсните си дрипи и навлякоха по два-три чифта панталони и ризи.

— В онези скринове има ботуши. Пробвайте който чифт ви стане.

След по-малко от десет минути мъжете стояха облечени и всички — обути в груби ботуши. Тал каза:

— Оръжия. — И посочи рафтовете зад тях.

Всички политически затворници, както и капитан Куинт, си избраха саби. Другите предпочетоха секири, ятагани и къси мечове. Мастерсън, грамадният убиец, си избра голяма брадва: Тал прецени, че сигурно може да разсече с нея цял вол.

Уил намери два раменни колана с халки за ками и ги запълни с шест-седем ножа. Тал избра рапира, с оръжеен колан и ножница, която можеше да намести на дясното си бедро. После каза на Куинт:

— Съжалявам, че не упражнявах повече лявата си ръка в Двора на майсторите.

— Въръжени сме и снаряжени добре, но как ще се махнем от тази скала? — изсумтя Куинт.

Тал даде знак на всички да го последват и тръгнаха тихо към килера. Той посочи една купчина вързопи и нареди:

— Всеки взима по един.

Мъжете се подчиниха и той ги поведе обратно към кухнята.

— Отворете ги — каза тихо.

Във всеки вързоп имаше кремък, прахан, огниво и други полезни неща, както и сушено телешко и сухар. Тал отиде до една каца с ябълки, бързо хвърли по две на всеки от мъжете и нареди:

— Уил, донеси меховете. — После мина набързо покрай рафтовете и добави още хранителни припаси към всеки вързоп.

— Защо е цялото това спотайване? — изръмжа Мастерсън. — Защо просто не убием Зирга и другите?

— И да рискуваме някой да пострада? Иска ли някой да остане тук с четири трупа и счупена ръка? — Никой не отвърна. — Куинт е единственият напълно здрав тук. Ще ни трябва всеки, ако се надяваме на някакъв шанс.

— Не трябва ли да вземем повече храна? — попита барон Висня.

— Колко далече отиваме? — бързо попита друг.

— Тишина! — скастри ги Тал и когато всички млъкнаха, каза тихо: — Или изпълнявате заповедите, или се връщате в килиите. Край на въпросите.

Никой не се обади повече и Тал даде знак на един от затворниците да помогне на Уил да раздаде меховете.

— Напълнете ги отвън от кладенеца.

Последваха го навън и след като меховете бяха напълнени, Тал ги поведе към северния бряг. Заслизаха по една стръмна пътека и когато стигнаха до пясъка, Тал им даде знак да стоят плътно един до друг, за да не се изгуби някой в тъмното. И трите луни бяха залезли, но той добре знаеше къде е малката пещера, която бе открил преди две години, и каза:

— Махнете тези камънаци.

Пещерата беше плитка и ниска и двама от мъжете трябваше да коленичат, за да влязат. Вътре намериха дълги колове и по-къси дървени трупи, намотки въжета, сандъче пирони и чук.

— Сега какво? — попита Хавревулен.

— Сега правим сал — отвърна Тал. — И то бързо. Разполагаме с по-малко от четири часа.

Мъжете веднага се заловиха да сковат дърветата, които Тал старателно бе насякъл и довякъл до брега. Беше се драскал, изтървавал ги беше върху краката си, падал беше по пътеката и си беше печелил отоци, разтягания на мускули и забили се в кожата трески, но за две години бе успял да отреже осем дървета, да ги почисти от клоните и да ги домъкне по пътеката от гората горе. Прътите се бяха оказали много по-лесна работа, тъй като ги беше открил струпани в един изоставен склад близо до външната стена. Дървото беше старо, но добре изсъхнало и годно за употреба. Тях ги беше донесъл до пещерата преди седмица.

Няколко мъже стегнаха прътите върху трупите и салът вече беше готов. Тал вдигна единствената мачта и я укрепил в центъра с помощта на четири застъпващи се дъски, заковани здраво за трупите. Платното беше от чаршаф, сгънат и съшит във форма на триъгълник, стегнато на върха на мачтата. Можеше да се разтвори отдолу и да се върже за задния прът.

— Не можем да се качим всички на това нещо — обади се някой.

— Няма всички — отвърна Тал и нареди на Уил: — Ей там има още една купчина плавей. — Посочи в тъмното. — Вземи няколко души и го разчистете.

Уил изпълни заповедта и скоро мъжете се върнаха с голямо сгънато промазано платно. Поставиха го от лявата страна на сала.

— Сложете си вързопите в платното, оръжията също — каза Тал.
— После го вържете здраво и го стегнете за прътите.

След като укрепиха големия вързоп, Тал продължи:

— Планът е следният. Остават месец и половина до три, преди да дойде следващият кораб. Това ни дава достатъчно време да се махнем от острова и да потърсим безопасност, преди Зирга да успее да извести в Оласко, че сме избягали. А ако корабът пътува направо за Опардум, това ни дава още две седмици.

— Има силно течение и ще го оставим то да свърши част от работата ни, като ни избуца на север — продължи високо. — Повечето от вас са твърде слаби, за да плуват повече от няколкостотин разтега, но можете да се държите, а останалите ще ритаме. Вятърът също ще ни свърши малко от работата. Ще се редуваме в тласкането на сала към брега. Някой като се изтощи много от висенето, може да се качи за малко на сала да си отдъхне. По мои сметки ще ни отнеме няколко часа, докато се доберем до континента, а междувременно течението ще ни отнесе на север. Би трябвало да стъпим на брега на пет или шест мили оттук.

— Къде отиваме? — попита Мастерсън.

— В Калеш'каар за начало. — Тал ги огледа и продължи: — В Стегата на Бердак ще сме отряд наемници. След като стигнем там, ще ви кажа какво следва. Но засега трябва да ви кажа едно: някои от вас няма да се справят. Някои от вас ще загинат по пътя, но вие все едно бяхте мъртви в килиите, тъй че поне ще умрете свободни. На тези, които стигнат до Калеш'каар, мога да обещаая следното: ако искате да се отделите и да продължите сами, няма да ви спра. Но ако останете с мен и ако боговете се окажат милостиви към нас, един ден ще стоим на бойниците на цитаделата на Опардум с главата на Каспар набучена на пика!

Мъжете зареваха възторжено, а Тал каза:

— Донесете греблата.

И посочи към пещерата.

Четирима мъже донесоха грубо издяланите парчета дърво, които можеха да минат за гребла само с много въображение. Но пък Тал ги беше одялал с кухненски нож.

— Не са кой знае какво, но разполагаме само с това. Хайде да избуцаме сала във водата. — Огледа хората си и продължи: — По

четирима души ще седят отстрани и ще се редуват да гребат. Останалите ще се държат отзад за сала и трябва да тласкате и ритате. Разполагаме с по-малко от час, преди да изгрее слънцето. Зирга и пазачите ще се събудят час след това и искам да сме достатъчно далече, за да не могат да ни видят от върха на цитаделата. — Назначи да гребат осемте най-силни мъже, включително Мастерсън и Куинт. После всички заедно избутаха сала във водата.

Скоро течението ги понесе на север. Освен Куинт и Мастерсън, повечето почти нямаха сили, тъй че Тал час по час се разпореждаше по двама да сменят местата си, да излизат от водата и да гребат, докато гребалите доскоро отдъхваха върху покритата с платно палуба. Надяваше се, че така, на смени, повече от хората му ще издържат до брега.

Напредваха мъчително бавно, но когато слънцето най-сетне се издигна, цитаделата се беше смалила до точица на югоизток. Тал притежаваше изключително остро зрение и бе убеден, че никой от пазачите няма да може да ги види от покрива.

Така поне се надяваше.

На излизане от стаята си Зирга се прозя и се почеса по гърба. Видя Кайли да стои на вратата на стаята на пазачите и моментално разбра, че нещо не е наред.

— Какво има? Да не е умрял някой нощеска?

Кайли поклати глава.

— Не. Затворниците.

— Какво затворниците?

— Няма ги.

— Как така ги няма?

— Няма ги в килиите.

— Това е невъзможно! — Зирга се втурна да погледне, сякаш не вярваше на думите на пазача. След няколко минути се върна и рече:

— Някой ми върти игра. Проверете всички килии. — Развика се и след минути се появиха Анатоли, Бенсън и Ройс, също толкова объркани. Зирга им нареди да претърсят цялата цитадела и когато те се върнаха и му докладваха, че няма никой, изрева: — Тогава претърсете острова!

Пръснаха се, а Зирга се запъти към покрива на крепостта. Примига на светлината на изгряващото слънце и заоглежда във всички посоки. За кратък миг му се стори, че вижда точица в морето на северозапад, но скоро след това виждаше вече само вода и небе. Разбрал какво ще чуе, след като хората му се върнат, слезе бавно и се запъти към кухнята.

Както подозираше, имаше ясни следи, че оръжейната и килерът са ограбени. Седна до малката маса, където Тал и Уил се хранеха всяка вечер, и зачака. След час хората му се върнаха и всички докладваха едно и също: никакви следи от затворниците, никъде.

— Кой гледа на северния плаж? — попита Зирга. Бенсън, дебел мъж с плувнала в тлъстини брадичка, отвърна:

— Аз, сър.

— Какво видя?

— Плаж, сър.

Зирга поклати глава.

— Идиот! Имам предвид видя ли следи от дърпане на лодка или нещо такова по пясъка?

— Не като да съм забелязал, но... аз и не гледах.

Зирга поклати глава невярващо.

— В смисъл, гледах за хората. Искате ли да се върна да погледна за следи?

— Няма нужда — рече Зирга. — Те не са на острова.

— Какво ще правим сега? — попита Анатоли. Зирга въздъхна и се обърна към Ройс:

— Сготви ни нещо да хапнем. — На другите каза: — Ще чакаме.

— Ще чакаме? Какво? — попита Кайли.

— Да дойде първият кораб и да ни откара.

— Да ни откара? Къде ще ходим? — попита Ройс откъм килера.

— Навсякъде другаде освен в Опардум. Когато херцогът разбере, че сме позволили седемнайсет затворници да си тръгнат от острова ей така, ще прати друг управител с четирима други пазачи и ние ще сме първите нови затворници тук.

— Лошо — каза Анатоли.

Зирга поклати глава и покри очи с ръка.

— Донеси ми бренди.

Анатоли се подчини, а Зирга огледа кухнята и каза:

— Заделил съм малко злато, тъй че може и да си намеря някоя работа в графство Конар. Имам братовчед в едно село близо до границата със Салматер. Може да има място за мен. Където и да свърша, момчета, ще е много далече оттук. — След което въздъхна със съжаление. — Но специалистите на тоя мръсник Тал наистина ще ми липсват.

Другите трима закимаха съгласни. Ройс се залови с готвенето.

Към обед Тал прецени, че са се отдалечили на север повече, отколкото беше предвиждал, и че е по-трудно да се доближат до континента. Като че ли изобщо не успяваха да се приближат към сушата, колкото и упорито да гребяха. Виждаше смъртно белите гребени на вълните, разбиващи се в брега, и знаеше, че са на не повече от две мили от него, но за последния час като че ли не се доближаваха изобщо.

Погледна мъжете във водата и видя, че някои проявяват признаци на изтощение и са готови да се предадат на студената вода. Заповяда на гребците да слязат във водата, махна на Уил да го последва и също скочи в морето. След това нареди на тези, които изглеждаха най-уморени, да излязат и да се изсушат колкото могат на слънцето. Духаше лек топъл вятър, който щеше да им помогне да изсъхнат, но за яд на Тал духаше на североизток, тъй че примитивното платно нямаше да им е от полза.

Загледа внимателно и видя, че двама от току-що излезлите от водата са в сериозна беда. Зъбите им тракаха неудържимо и те едва успяваха да се задържат върху трупите.

— Дръжте се здраво — подвикна им, после кресна на другите: — Ритай!

Всички удвоиха усилията си. След няколко минути Тал извика:

— Приближаваме ли се?

— Според мен, да — отвърна един от гребците.

— Още час! — извика окуражително Тал. — Още само час и сме на брега!

Това сякаш поободри всички и Тал реши, че късметът все още не му изневерява. Мислил беше, че ще загуби поне четирима или петима,

докато се доберат до континента, но засега изглеждаше, че всички ще успеят да стъпят на сушата.

И тогава видя първия плавник на акула да цепи през водата към сала.

ГЛАВА 16

ОЦЕЛЯВАНЕ

Тал зяпна.

Онемял от ужас, загледа как плавникът на акулата се завъртя и се насочи към сала. Преди да успее да извика, главата на един от мъжете изчезна под водата, все едно го беше сграбчила невидима ръка и го бе дръпнала надолу.

Миг след това мъжът отново се показва на повърхността, ококорил очи от изненада и без много да му е ясно какво е станало. После задиша задъхано и от гърлото му се изтръгна хриплив вик, който бързо се извиси в крясък.

— Акули! — изрева един от гребците и посочи надясно от сала. Още плавници пореха водата.

— Не се качвайте на сала! Всички ще потънем! — викна Тал.

Огледа се, видя, че хората около него са на ръба на паниката, и изрева:

— Ритай! Ритай колкото сила имаш!

Водата закипя от ритациите крака. Мъжът, когото бе атакувала акулата, погледна за миг Тал и устата му се задвижи, без да издаде звук. След това очите му се изцъклиха, главата му потъна, но тялото му изплува. Двата му крака бяха отхапани.

А след това Тал видя тъпата муцуна на акулата, докато тя се издигаше от дълбините; блъсна трупа, зейналата ѝ зъбата паст го сграбчи и го дръпна надолу.

— Ритайте, проклети да сте! — извика Уил.

Мъжете, които седяха между гребците, се наведоха и загребах с ръце, сякаш тази нищожна помощ щеше да ускори движението на сала. Тал заоглежда вълните и видя, че един плавник се приближава отдясно. Посочи и извика:

— Акула!

После викна на гребца, който беше най-близо до пътя на акулата:

— Удари я!

Мъжът погледна към акулата, която сякаш връхлиташе право срещу него, и инстинктивно се опита да се изправи. Изрева ужасено, и загуби равновесие и падна във водата право пред акулата.

— Излизай! — извика му Тал.

Зад първата акула идваше друга. Мъжът изчезна във водата, после подаде глава и понечи да изкрещи, но издаде само глухо гъргорене. Вълните завряха от кипнала вода и кръв.

Тал се засили и хвана греблото. Обърна се и изрита, за да се върне до сала. Задържа дъха си, изрита още два пъти и усети как две ръце го издърпаха от водата.

— Полудял ли си? — извика барон Висня.

— Греблото ни трябва! — отвърна Тал и изплю нагълтаната вода.

Висня го взе и замести падналия гребец.

— Ако се приближат, бийте ги с греблата — изрева Тал. — Ритайте ги, удряйте, правете всичко, за да ги разкараме!

Погледна към брега. Бяха се доближили малко, но напредването продължаваше да е мъчително бавно. Вкопчи се безпомощно в мачтата, надигна се и загледа кръжащите акули. Две-три се стрелнаха към мястото, където последните две бяха издърпали гребца, привлечени от петното кръв.

Изведнъж още един от тикащите сала бе дръпнат под водата и мъжете от двете му страни се развикаха, единият се опита да се покатери на сала. Капитан Куинт го избута обратно и изкрещя:

— Ритай, дявол те взел!

Един, седнал отпред, на лявата страна на сала, се хвърли във водата и заплува към брега. Тал беше виждал достатъчно плувци, за да разбере, че този е неопитен. Пляскаше и риташе панически, хабеше излишно енергия и бързо щеше да се изтощи. Подхвърли на Уил:

— Трябваше поне да си събуе ботушите.

Нито една акула не се доближи до плувеца — те като че ли засега бяха доволни да се хранят с вече убитите, но някъде по средата между сала и приборя главата на плувеца потъна под водата и не се показа повече.

Тал отново прецени напредването им и видя, че са много по-близо до брега. Издигането и пропадането на сала се усили от приборя.

— Ритай по-силно! — изрева той. — Вече почти стигнахме!

Салът изведнъж се разтърси, ударил се сякаш в подводна скала, и двама души паднаха във водата отдясно. Отдолу последва втори рязък удар и Тал извика:

— Има една под нас!

Двамата сред вълните се мъчеха отчаяно да се изкатерят на сала. Единият изчезна под водата пред очите на Тал. Другият стигна до сала и се покатери, беше изтървал греблото си. Първият така и не се появи, но водата потъмня от кръв.

Тал извика:

— Всички във водата!

Скочи във водата до мъжете, които тласкаха сала отзад, подпря със здравата си ръка и зарита.

С по-малко хора на палубата и повече бутащи мъже салът бързо набра скорост. След няколко минути напорът на вълните го тласна още по-близо до сушата. Тал извика:

— Плувай към брега!

Беше добър плувец като момче, но тогава плуваше с две ръце. Замъчи се да поддържа някакъв ритъм, риташе колкото му сили държат.

Изведнъж дясното му стъпало опря в нещо... Пясък! Вълните вече се разбиваха в брега пред него. Тал се изправи, загази напред и се огледа. Някои продължаваха да плуват зад него, други вече газеха към брега.

Видя зад тях капитан Куинт и му извика:

— Дръж сала!

Капитанът се обърна към сала, който подскачаше върху вълните, и извика на другите да му помогнат да го издърпа. Двамата най-близо все едно не го чува, толкова обезумели бяха, но третият се обърна и се подчини; скоро се присъединиха и други и задърпаха сала към брега.

А после се строполиха на пясъка и се разридаха. Изтощени, изнемощели и ужасени — ала свободни.

Тал ги огледа и започна да ги брои.

Когато приключи, осъзна ужасния факт: до брега се бяха добрали само единадесет души. Един се беше удавил, а акулите бяха изяли четирима пред очите му. Значи още един бе станал тяхна жертва или се беше удавил в усилието си да доплува до брега.

Барон Висня, Мастерсън, капитан Куинт, самият Тал и още седем мъже седяха подгизнали на пясъка. И изведнъж се сети: нямаше го Уил.

Погледна кипналите вълни, чуваше шума на прибоя и задъханото дишане на изтощените мъже. За един кратък миг очакваше да види Уил да се покаже от водата и да закрачи към тях, но след минута трябваше да си признае горчивата истина: Уил беше загинал.

Погледна към небето. Беше един час след пладне. Пътуването от острова им бе отнело седем часа и им струваше шест живота, а тепърва ги чакаха няколкостотин мили поход. Единствената му утеха засега бе само това, че е свободен и че преследвачите им няма да се появят още седмици, ако не и месеци. Можеше да се съсредоточи в бавно и стабилно придвижване напред, да пази хората си живи, за да стигнат някъде, където да започне реализирането на плана си.

Хвърли още един поглед към морето, обърна се и каза:

— Да вземем оръжията и провизиите от сала, а после трябва да си намерим място за лагер и да запалим огън.

Мъжете бавно се заизправяха и започнаха да изпълняват заповедта на своя водач.

Дженкинс лежеше неподвижно, със сгърчено от болка лица, докато Тал режеше крака му с ножа. Змията, която току-що беше убил, лежеше на няколко стъпки от тях и още се гърчеше: Тал бе отсякъл главата ѝ.

— Ще умре ли? — попита Куинт.

— Не. Но ще му се иска да не е жив, преди отровата да го съсипе съвсем.

Срязва над белезите от змийските зъби и изсмука с уста колкото можа повече от кръвта и отровата.

Намираха се сред скалиста равнина, на десет мили навътре в сушата.

Куинт погледна небето, после падналия и каза:

— Добре. За днес стига. Съберете дърва и да палим огъня.

Тал си замълча. Куинт бе оставил естествения си навик за лидерство да изплува на повърхността и вече си бе присвоил ролята на

помощник-командир. Тал не възразяваше. Редът бе нещо добре дошло в малкия им отряд.

Единадесет души бяха излезли от вълните, а сега, три седмици по-късно, в отряда бяха останали осем. Рафелсон беше издъхнал по пътя, докато се катереха по един съвсем безопасен хълм — спъна се и си удари главата в камък. Вилневски просто го бяха намерили мъртъв една заран под наметалото. Джакобо умря, след като го разпори глиган. Никой не може да спре кървенето.

Всички бяха отслабнали и изтощени и не се знаеше колко още могат да издържат. Тал имаше груба представа къде се намират и си даваше сметка, че при сегашната им скорост ще им трябва може би още месец, докато стигнат границата между Оласко и Стегата на Бердак. Смяташе, че Куинт и Мастерсън имат добър шанс да се справят, а и барон Висня се бе оказал неочаквано корав. Дженкинс можеше и да се справи, стига да оцелееше тази нощ със змийската отрова, но Тал не беше голям оптимист за това. Здрав човек можеше да преживее едно змийско ухапване, но Дженкинс изобщо не беше здрав. Преживели бяха с продоволствието си вече три седмици и то беше на изчерпване. Спането на открито също не помагаше, тъй като макар да беше пролет, нощите толкова далече на север не бяха никак милостиви. Тал махна на Куинт да се приближи и заговори тихо:

— Трябва ни подслон. Място, където да можем да отпочинем за седмица или повече, място, където да можем да ловуваме, да натрупаме запаси и мъжете да укрепнат.

Куинт кимна в съгласие.

— Най-малко на един месец път сме от Бердак. Дори да не беше настъпил тая змия, Дженкинс едва ли щеше да издържи. — Посочи трима от мъжете, които търсеха дърва, но се движеха много бавно. — Донска, Уислия и Столинко са мъртви до седмица, ако не отпочинем. — Огледа се. — Но къде?

— Някоя пещера може би — отвърна Тал. — Ти настани хората край огъня, а аз ще ида да потърся подслон. Ще се върна преди стъмване.

Върна се след два часа. Бе открил пещера в една от клисурите наоколо. Каза високо:

— Ще останем тук тази нощ, за да не местим Дженкинс. Утре отиваме.

След жалката храна от брани по пътя диви плодове и последните остатъци глиганско се струпаха край огъня и налягаха да спят. Дженкинс стенеше и дишаше тежко.

Тал отиде да го погледне. Дженкинс — потта се стичаше на вадички по челото му — изскимтя от болка.

Куинт също се доближи и попита тихо:

— Ще оживее ли?

— Може би. Ще разберем на заранта.

Куинт го хвана под мишницата и го отведе малко настрана.

— Тал, още не си казал какво ще правим, когато стигнем до границата.

— Разчитам на теб да ни прехвърлиш през нея, Куинт. Познаваш военщината на Оласко по-добре от всекиго. Все някога трябва да си чел донесение или да си чул за място, където можем да я прекосим, после да заобиколим и да влезем в Калеш'каар.

— Може би — отвърна Куинт. — Чувал съм за някаква блатиста земя на юг от реката, може би на четиридесет мили навътре в сушата, където не патрулира никой. Прекалено коварен е теренът. Но дори да успеем да я прехвърлим и да стигнем в Калеш'каар, след това какво?

— Ядем, почиваме. След това започваме да събираме хора.

— Мислех, че всички тези приказки за „изграждане на армия“ са само перчене.

— Говоря сериозно. Възнамерявам да завзема цитаделата на Опардум и да пленя Каспар.

Куинт се изсмя.

— Виждал ли си изобщо наемнически отряд, да не говорим да си бил в такъв отряд?

Тал отвърна с усмивка:

— Всъщност да. Честно казано, бях командир на такъв отряд.

— Нима? — учуди се Куинт. — Никога не си го споменавал.

— Не мислех, че на Каспар ще му хареса, ако го чуе.

— Защо?

— Защото аз бях човекът, който уби Гарвана и унищожи отряда му. Аз спрях атаката на Каспар в земята на ородоните.

Куинт мълча дълго. Накрая се засмя.

— Браво на теб! Веднъж бях с Гарвана. Беше най-злият кучи син, когото съм виждал. Аз съм войник, но не обичам войната. А той

изпитваше наслада от касапниците. Видях го да убива бебета.

Тал също помълча дълго, след което попита:

— Защо не го спря?

— Защото трябваше да го убия. А бях там като военна свръзка, просто да съм сигурен, че Гарвана е намерил верните цели, не като командир, който да му казва как да си върши работата.

— Видях го да коли жени, да заповядва на стрелците си да стрелят по старци, видях го да тъпче деца с коня си... — Куинт наведе поглед за миг, сякаш спомените го смущаваха. — Видях го как простреля едно момче, не можеше да е на повече от тринайсет-четиринайсет. Горкото хлапе, цялото беше плувнало в кръв, носеше един меч, прекалено голям за него, коленете му се огъваха, едва се тътреше, вече си беше полумъртво. Само предупредих Гарвана, да не би момчето все пак да успее да стигне до него, но вместо да го събори да падне или просто да се отдръпне с коня, кучият му син го простреля с арбалета си. — Помълча за миг и добави: — Радвам се, че ти си го убил, Тал. Кара ме да мисля, че може би има някаква надежда този твой безумен план да подейства. Но имам един въпрос.

— Какъв?

— За армия трябват пари. Как ще намерим пари?

— Ти ни заведи до Калеш'каар, аз ще ни намеря пари — отвърна Тал.

— Ще направя всичко по силите ми — рече Куинт. — Защо не легнеш да поспиш? Аз ще поема първия пост.

— Събуди ме след два часа — каза Тал.

Разви вързопа си и легна. Мислеше за казаното от Куинт. Спомни си деня, за който Куинт бе споменал, защото тъкмо той бе момчето, простреляно от Гарвана с арбалета. Можеше най-подробно да си спомни как капитанът се обърна към Гарвана, докато лейтенант Кемпънийл седеше на коня си от другата му страна, и как устата на Куинт се раздвижи, сякаш той предупреждаваше Гарвана за приближаването на Тал. И много добре помнеше как Гарвана небрежно вдигна арбалета и го простреля.

Тал въздъхна. Свръзка или не, Куинт все пак беше там, когато селото му бе унищожено. Неприязънта му към Гарвана не променяше нищо. Един ден Куинт трябваше да умре от неговата ръка.

Но малко преди да потъне в дрямка, Тал все пак се зачуди дали тъкмо Куинт не е човекът, спасил Око на синекрил примкар, и дали не е спасил и други.

Спа два часа, Куинт го събуди, а след още два часа той на свой ред събуди Висня и пак легна да спи. На заранта се пробуди, разкърши рамене и погледна над загасналия огън. Дженкинс беше издъхнал.

Пещерата остана техен дом за седмица. Всички бавно възвръщаха силите си. Тал заложи примки и налови достатъчно зайци, катерици и една тлъста пуйка, така че се хранеха сравнително добре. Намери и диви плодове и малка горичка с растения, познати му от родния край. Корените бяха ядливи и засищаха, стига да ги печеш бавно няколко часа. Тъй като нямаха котел, той измисли начин да ги сготвят. Уви грудките в листа и ги постави в една дупка, която напълни с горещи камъни, и ги свари, като сипа вода върху тях. Процесът бе досаден и трябваше да се повтори много пъти, но всички останаха доволни от добавката към храната.

Тал вече се чувстваше по-силен, отколкото след напускането на Крепостта, и знаеше, че след още няколко дни трябва да започнат следващия етап от пътуването си. Куинт дойде, седна до него и го попита:

— Смяташ ли, че Каспар ще се опита да ни намери?

— Ти го познаваш по-добре от мен. Какво мислиш?

— Зависи. — Куинт беше измършавял след напускането на Крепостта и вече имаше чорлава брада и мръсна дълга коса. — Може да е твърде зает с поредния си безумен план, за да праща войници след нас, но със сигурност ще има в района агенти, които ще си отворят очите за нас.

— Има агенти в Калеш'каар?

Куинт се усмихна.

— Той има агенти навсякъде. Някои работят пряко за него, както беше с теб, други просто са хора, които знаят, че Каспар плаща добре за определена информация. Има доста оласконци, които живеят в Стегата на Бердак, виждал съм донесенията им. Не знам кой точно ги пише, но Каспар разполага с очи навсякъде.

— И какво от това? Измъкнем ли се от Оласко, не може да ни задържи.

— Но може да ни убие — отвърна Куинт и се засмя. — Единственото ми удоволствие напоследък е да си представям как ще кипне, като чуе, че сме избягали. Ще се подразни безкрайно от това, че не знае къде сме, нали го познавам. Ще реши, че седим в някоя кръчма, прием, ядем и спим с курви, смеем му се и го наричаме глупак. Мрачните мисли са най-големият му провал.

Тал не се усмихна.

— Не ме утешава много, че Каспар ще се ядоса. — Вдигна отсечената си дясна ръка. — Той трябва да отговаря за това и за още много неща. Ти може да се примириш с това, че си се махнал от него, и ще си намериш служба другаде, Куинт, но аз съм твърдо решен да го видя как издъхва на острието на меча ми. — Погледът му стана студен. — Но не и преди да съм му отнел всичко. Първо ще унищожа властта му, после ще взема богатството му и тогава ще го убия.

— Мечтите са хубаво нещо, Тал — каза Куинт. — Но погледни къде сме.

Тал огледа голите каменисти хълмове, осяяни с малки горички и храсталаци. Следобедният вятър бе топъл, с обещанието за скорошно лято, птичи песни се носеха отвсякъде. Очите му се върнаха отново на Куинт.

— Е, не съм казал, че ще го направя днес.

Куинт се засмя.

— Добре.

Тал стана и заговори високо на другите:

— Мисля да половуваме още два-три дни и отново да тръгнем на север. Ще ми се да спя в легло, преди да е изтекъл още месец.

После се обърна към Куинт.

— Отивам да проверя примките.

Куинт кимна и се загледа след него. Тал вървеше бавно, понесъл копието, което си бе направил от здрава фиданка, с ножа на колана и сабята в ножницата на хълбока. Бившият капитан поклати глава. Тал вече изобщо не приличаше на някогашния шампион на Двора на майсторите, та дори и двете му ръце да бяха цели. Но пък, помисли си Куинт, той самият вече нямаше нищо общо с някогашния командир на

армията на Оласко. Реши да отиде до езерцето, край което бяха минали на път за пещерата, и да се опита да налови риба.

Петима дрипави мъже газеха през блатата. Мръсни локви, покрити със зелена слуз, се стичаха между тинести равнини. Криви дървета осейваха пейзажа, малки ориентири, по които преценяваха местоположението си, докато се движеха на север.

Тал, Куинт, Мастерсън, Висня и още един бивш благородник, Столинко, всички, които бяха останали след бягството от затвора, газеха през дълбоката до глезените вода. Нападаха ги рояци хапещи мухи и дневният зной изсмукваше силите им. Дори след краткия отдых в пещерата състоянието на Донска и Уислия също се бе влошило по време на мъчителния поход и те също бяха умрели.

— Човек би си помислил, че при тази адска жегата това проклето място ще изсъхне — измърмори Мастерсън, понесъл на рамо грамадната си брадва.

Куинт изсумтя нещо, което сигурно трябваше да мине за смях.

— На склона сме на голяма планинска верига — каза Тал. — Спря за миг, отри чело и продължи: — Горе вали много, а тази част от околността е като проклетата голяма купа, която не се отцежда така бързо, колкото се пълни, каквото и да е времето. — Посочи натам, накъдето вървяха. — Но все някъде там се оттича и когато намерим някой хубав поток с прилични размери да извира от тази каша, той ще ни отведе до реката.

Куинт кимна.

— Ако това, което помня от картите на района, е вярно, би трябвало да стигнем до реката след ден-два.

— А как ще я прехвърлим? — попита Висня.

— Има бродове — отвърна Куинт. — Доста са, не са добре познати, но в докладите ги описват. Щом стигнем реката, тръгваме надолу по течението. Би трябвало да намерим брод до два дни.

— Стига нас да не ни намери някой патрул — измърмори Столинко. Беше кисел човек и не говореше много. На Тал не му беше ясно какво точно е направил, за да оскърби Каспар, но се беше оказал корав мъж, на когото можеше да се разчита, и участваше във всяка тежка работа, без да се оплаква.

— Нашите патрули не влизат толкова навътре — каза Куинт. — Не е нужно. — Направи широк жест с ръка. — Виждате ли смисъл да

се пази това?

Бяха останали без храна, а наоколо не се виждаше нищо, което да става за ядене, така че се тътреха уморено напред с надеждата, че скоро ще се измъкнат от блатата. По едно време Тал каза:

— Струва ми се, че навлизаме в по-дълбока вода.

И наистина водата вече им беше до коленете. Тал се обърна към Куинт:

— Никога ли не си бил тук?

— Тук — не. Инспектирал съм гарнизона в Бранителя и съм яздил с патрул навътре в сушата, но никога толкова далеко.

— Почакайте малко тук — каза Тал.

Обикаля около тях близо половин час, след което се върна и заяви:

— Водата се оттича натам. — Посочи на изток.

— Какво означава това? — попита Висня.

— Означава, че реката е натам. — Тал тръгна в указаната посока.

След час започнаха да стъпват на по-сух терен, а към залез-слънце видяха сушата да се издига пред тях и надясно, докато блатото се оттичаше отляво, даже се виждаше, че водата се движи.

— Да спрем тук на лагер за нощта — каза Тал и посочи едно възвишение, което трябваше да е сухо. — Утре ще тръгнем по течението и ще видим докъде ще ни отведе.

Не запалиха огън, а нямаха и никаква храна, тъй че на заранта се събудиха уморени и окаяни, но продължиха отново. Както беше предсказал Тал, водата се превърна във все по-бързо течащ поток. След два часа излязоха на едно възвишение и видяха реката.

Тал огледа околността и каза:

— Не виждам никакви следи някой да е бил тук.

— За патрули е твърде много на изток — каза Куинт. — Това е ничия земя. Войската не патрулира, защото дори и контрабандистите я отбягват.

— Защо? — попита Столинко.

— Никой не знае — отвърна Куинт. — Разни слухове. За банди чудовищни същества или диваци, които ядат човешка плът. — Забеляза израженията на спътниците си и се засмя. — Това са само приказки. Живеят тук някакви хора, боговете само знаят с какво се препитават, но общо взето никой не идва насам, защото тази земя не става за нищо.

— Посочи реката. — От другата страна е Бердак. Ей натам има една хубава ивица морски бряг и хиляда квадратни мили суша, която няма да свърши работа и на свинар. Блата, по-лоши от това, от което излязохме, солена земя, борови пущинаци, тресавища, кой знае още какво? Всичко, което си струва да се вземе в Бердак, е до петдесет мили от брега. Единственото изключение е град Кулак, който пази прохода към Аранор. Има път от Калеш'каар дотам и също от Владичин връх на север по брега. И един път от Калеш'каар до Залива на предателя и оттам до Владичин връх. Тъй че това е — четири града, три пътя и стотина разбойнически главатарии, парвенюта, наричащи се барон този и граф онзи.

— Всеки път, когато някой се опита да построи нещо отсам реката, разбойниците от другия бряг слизат и му го ограбват. Затова всичко, за което си струва да говори човек в Оласко, е на юг — добави Куинт.

— Значи смяташ, че няма да е трудно де прехвърлим реката? — попита Тал.

— О, прехвърлянето може би ще е най-малкият ни проблем — отвърна Куинт и огледа спътниците си. — Ако бяхме седемнайсет души, може би щеше да е достатъчно, за да не ни скочат, но първата разбойническа банда или първият „благородник“, на когото се натъкнем... — Сви рамене. — Първо ще ни прережат гърлата, после ще разберат, че нямаме нищо за крадене. И няма дори да се извинят след това.

— Добре, хайде стига приказки, ами да слизаме долу — каза Мастерсън.

Тал кимна.

— Да вървим.

Заслизаха по брега на потока и откриха, че реката е доста подалече, отколкото изглеждаше. Стигнаха до нея чак по обяд, малко на запад от вливането на потока в нея. Тал се огледа и каза:

— Вижте цвета.

— Какво му е на цвета? — попита Мастерсън.

— Потокът трябва да влече нанос тука. Плитко е. Ще се опитам да мина.

Тал нагази. Течението беше бързо, но водата не бе прекалено дълбока. Той продължи напред, докато се озова на една третина до

другия бряг, а водата беше едва до средата на бедрото му. Спря и огледа за въртопи и течения, после махна на останалите да го последват.

Водата взе да става по-дълбока, а после изведнъж се вля в дълбок канал срещу мястото, където се вливаше потокът. Тал заплува. Всички бяха отслабнали от умора и липса на храна, но той прецени, че след като еднорък човек със сабя и копие може да премине, ще могат и те.

Мастерсън се прехвърли първи след него, другите също.

Куинт огледа околността.

— Е, приятели, добре сте дошли в Стегата на Бердак.

— Радвам се, че се отървахме — измърмори Висня.

— Не се радвай толкова — отвърна му Куинт. — Нещата тепърва ще стават по-трудни.

— Какво ще правим? — попита Столинко. Тал погледна Куинт и отвърна.

— Мисля да тръгнем на север. Намираме пътя и завиваме на изток към Калеш'каар.

— Това щеше да свърши работа, ако не беше фактът, че всеки разбойник в района използва този път. Мисля да го намерим и след това да продължим на запад покрай него, без да го изпускате от очи, но по възможност без да ни види някой. Всеки, който не носи униформата на някой местен благородник, е добра плячка за убийци, крадци и търговци на роби. Тук има закон, но доста суров, и спорът обикновено се решава според това кой има повече оръжия.

— Точното място за мен — заяви Мастерсън и надигна брадвата, а Столинко подхвърли сухо:

— Един от нас поне е щастлив.

— Е, хайде, денят няма да стане по-дълъг — каза Тал, изкачи се по стръмния речен бряг и пое на север.

— Богове, ще ме побърка тази миризма — изръмжа Мастерсън. Вятърът донасяше до ноздрите им миризмата на готвено. Слънцето залязваше.

— По-тихо — изшепна му Тал.

Лежаха по корем на билото на нисък хълм с изглед към пътя, водещ към Калеш'каар. Край пътя беше вдигнал лагер като че ли робски керван. Трийсетина млади мъже и жени седяха оковани край

пътя на дълга верига, вързана за два фургона. Пазеха ги шестима стражи, по трима при всеки фургон.

— Какво мислите, че има в тези фургони? — попита Висня.

— За друго не знам, но храна има — отвърна Тал и се обърна към Куинт. — Откъде са тези роби?

— Кой знае? Ако идват от планините, може да са от пограничен набег в Аранор. Или са нещастници, взети от собствеността на един „благородник“ от друг. Както стоят нещата тук, ако си на повече на един ден езда от замъка на господаря си, те смятат за честно придобита плячка. — Посочи предния фургон. — Виждате ли знамето? Холмалий, графство някакво, с доста голяма войска. От местните е, районът сигурно е негов, затова има само шестима стражи вместо шейсет. Толкова близо до замъка Холмалий никой няма да се меша с кервана му.

— Какво ще правим? — попита Столинко.

Тал огледа замислено четиримата си спътници. Бяха на ръба на пълния срыв. Според Куинт до град Калеш'каар им оставаше още ден-два път, но Тал се съмняваше, че ще издържат и още половин ден без нещо за ядене. Бяха минали три дни от последното им хранене, а и то не беше нищо повече от диви плодове.

— Изчакваме да се стъмни. После се промъкваме и убиваме охраната.

— Чудесно — каза Мастерсън.

— Не знам дали ще мога да се бия — рече Висня.

— Не се притеснявай — успокой го Тал. — Аз ще поема единия часови, а ако имат втори, Куинт ще го премахне. Ако не изплашим робите да се развикат, би трябвало да ги довършим, преди да са се разбудили.

Тръгна надолу по склона и им махна да го последват. В подножието на възвишението ги отведе до малка горичка.

— Крием се тук, да не би някой от постовете да се окаже толкова изтънчен, че да дойде до хълма да се изпикае.

Зачакаха да падне нощта.

Тал пълзеше. Часовоят седеше, опрял гръб на колелото на фургона, брадичката му се опираше в гърдите. Другите двама пазачи

хъркаха край огъня. Всички роби спяха на земята, а в другия край на синджира до другия фургон седеше вторият часовой. Двата му приятели изглеждаха потънали в дълбок сън.

Куинт пълзеше успоредно на Тал, задачата му бе да убие часовия най-далече от мястото, където се бяха спуснали. Другите трима бегълци щяха да изскочат от дърветата при първия намек за беда.

Тал се доближи още до своя човек, а той изведнъж се стресна и се събуди, усетил сякаш, че някой се приближава. Тал му преряза гърлото, преди да е успял да издаде вик, и той вдигна ръце, кръвта швирна на фонтан между пръстите му. Очите му се оцъклиха и мъжът падна на една страна.

Тал бързо довърши двамата спящи.

Часовият на Куинт издъхна безшумно, но един от спящите му другари се събуди и извика тревожно. Робите изведнъж се разбудиха, зареваха, завикаха и запищяха, сигурно мислеха, че новият нощен ужас ще им донесе само повече страдания.

Мастерсън и другите двама дотичаха от горичката, бързо надвиха стражите и изведнъж живи останаха само хората на Тал и робите. Колебания нямаше. Край огъня все още имаше храна и петимата настървено се нахвърлиха върху нея.

Тал, стиснал една пилешка кълка, се обърна и видя, че робите дърпат синджира, искаха да го изтръгнат от металната халка, стегнала го за фургона.

— Спрете! — извика им на родемски. — Ако искате да живеете, спрете!

Робите спряха. Тал сдъвка и преглътна; никога не беше ял толкова вкусно пиле. После отиде да огледа синджира и робите. Имаше поне двацет млади жени, всичките много хубави. Всички мъже също бяха млади, здрави и с широки рамене: като за роби изглеждаха изненадващо добре хранени.

Куинт се приближи, дъвчеше комат, от който капеше мед и масло.

— Кой си ти? — попита той младежа срещу Тал.

— Джеси.

— От Аранор?

— Да. От село Талабрия.

— Всички ли сте от Аранор?

— Не — рече една от младите жени. — Аз съм от едно село близо до Кулак. Баща ми ме продаде да си плати данъците.

Куинт огледа още няколко от робите и се засмя.

— Всички ги водят за бардаците, и момичетата, и момчетата.

— Откъде знаеш? — попита Тал.

— Погледни ги. Почисти ги, облечи ги добре, намажи косите им с балсам и богатите търговци от Кеш ще платят теглото им в злато. — Помълча, после запита най-близкото момиче: — Някои от тези... от пазачите ви... взеха ли си своето от вас?

Тя наведе свенливо очи и Тал се смая от хубостта ѝ.

— Не, сър. Пазачите не ни посегнаха.

— Е, това го доказва — каза Куинт. — Обзалагам се, че повечето от тези момичета са девици и ако някой пазач ги пипне, господарят им ще му откъсне главата. — Изгледа ги и извика високо: — Кой ви притежава?

Един от младежите се провикна:

— Мен никой не може да ме притежава!

Куинт се усмихна широко, приближи се до момчето, което беше на не повече от седемнайсет-осемнайсет, и го потупа по рамото.

— Добре казано, младеж. — Ръката му пробяга по лицето и по раменете му. — Някой богат кешийски търговец на вино ще даде мило и драго, за да види такава гладка и непорочна кожа. Иначе ще избият и най-малкия намек на непокорство у теб.

Едно от момичетата се обади:

— Тези мъже работеха за граф Холмалий. Той ни продава на един търговец на роби в града, Яноски. Чух пазачите да си го казват.

Тал — бе хапнал достатъчно, за да потисне спазмите на глад в стомаха си, — предложи:

— Да видим какво има във фургоните.

Както беше очаквал, караха продоволствие за робите, дори цял кафез пилета. Куинт огледа другия фургон и заяви:

— Извадихме късмет.

— С какво?

— Граф Холмалий и Яноски са искали да закарат тези хубавци на робския пазар в Калеш'каар. Тук има достатъчно храна за три пъти повече роби. Всеки от тях ще донесе на пазара четири пъти повече от

обикновен домашен слуга или полски ратай. — Почеса се по брадата. — Е, и какво предлагаш да правим с тях?

Тал се усмихна широко.

— Освобождаваме ги. Казах ти, започвам да градя войска. — Обърна се и изрева:

— Намерете ключа у пазачите и го махнете този синджир.

Робите се развикаха възбудено. Едно от момичетата изпищя и Тал видя, че Мастерсън посяга да я опипа.

— Мастерсън! Прибери си ръцете! Ако тя не те направи евнух, аз ще те направя.

— Тя е робиня! И проклета робиня за удоволствие при това.

— Не е. Тя е свободна.

При тези думи на Тал всички роби заговориха наведнъж.

— Млъкнете всички! — извика Тал.

И след като врявата утихна, продължи:

— Аз съм Тал Хокинс. Наемнически капитан. — Смъкна знамето на граф Холмалий и го хвърли в огъня. — Трябва ми войска, затова ме чуйте. Можете да си тръгнете веднага и да рискувате да се върнете по домовете си. Знаете как е на пътя, тъй че имате представа за рисковете. Или можете да останете с нас. Ще сте свободни войници, но ще се подчинявате на мен. Ще получавате равен дял от всяка плячка и ще ви се заплаща, когато не се бием. — Погледна едно особено красиво момиче с черни очи и къдрици, което направи стъпка напред. — Вие, жените. Войнишки курви в моята войска няма да има. Всеки, който е с нас, се бие. Включително жените. Ако не знаете да се биете, ще ви науча. Значи, имате време до разсъмване да решите. Оставете и воювате или напускате и се оправяте сами.

Обърна се и отиде при огъня да види какво още е останало за ядене. Спря се на парче кораво сирене и комат хляб. Висня беше намерил мях с вино и Тал удари дълга глътка, преди да го пусне по кръга. После каза с пълна уста:

— След като се наядем, трябва да разкараме труповете.

Куинт седна до него.

— Само едно ще ти кажа.

— Какво? — попита Тал.

— Може да не разполагаш с най-добрите войници, но проклет да съм, ако нямаш най-красивата армия на света.

Тал се засмя.

ГЛАВА 17

НАЕМНИЦИ

Стражът гледаше втрещен. Никога не беше виждал толкова странна войска да се приближава към портите на Калеш'каар. Тал беше прибрал оръжието и бронята от шестимата мъртви пазачи и ги беше раздал на тридесетимата роби. Някои носеха само шлем или железен нагръдник, само с по една кама на колана, други меч или сабя, без броня, но всеки си имаше нещо, което да му придава войнишки вид. Всяка сутрин, преди да вдигнат лагера, Тал караше хората си да ги учат на най-елементарните похвати в боя. Някои се учеха бавно, но с всеки ден увереността им крепнеше.

Сержантът на охраната на портата гледаше с присвити очи как двата фургона и тридесет и петимата наемници се изнизват през портата. Носеха всевъзможни дрипави облекла. Някои бяха с ботуши, други по сандали, а жените бяха с рокли вместо туники и панталони — едва ли нещо толкова уникално, — но най-странното от всичко бе, че всички бяха млади и приличаха на робини и роби за удоволствие. Още по-странното обаче бе водачът им, еднорък мъж, който изглеждаше така, сякаш не се е къпал от месеци.

На малкия пазарен площад Тал нареди на Куинт:

— Разпродай всичко, което можеш. — Във фургоните имаше предимно хранителни продукти, но също така и готварски съдове и един сандък със стоки за продан. — Ще намеря пари до ден-два, но ни трябва някое място, където да се пренощува. Намери най-евтиния хан, в който тези деца няма да ги изнасят, да им прережат гърлата или да ги направят отново роби, и ме извести къде сте.

— Ти къде ще си? — попита Куинт.

— В друг хан, „Наковалня и клещи“.

— Защо и ние не отидем там?

— Имам си съображения. Намери нещо наблизко и ме извести. — Тръгна, после го погледна през рамо и добави: — А, и вземи Мастерсън да стои зад тебе, докато се пазариш за цената на конете и фургоните. Би трябвало да помогне.

Куинт кимна, засмя се и се обърна да се заеме с подопечните си.

Тал пита няколко пъти за посоката и най-сетне зърна една стара олющена табела с клещи, стиснали наковалня. Влезе. Гостилницата беше празна. В този час на деня все трябваше да има някой и друг клиент, но това, че е сам, го зарадва още повече. Той отиде до тезгяха и зачака. След малко се появи млада жена и рече:

— Да ви донеса ли нещо?

— Трябва да изпратя съобщение — отвърна той. Момичето го погледна изненадано.

— Сър? Не ви разбирам.

— Тогава доведи някой, който ще ме разбере — рече той тихо. — Трябва да изпратя съобщение до скуайъра на Дълбоки лес.

Момичето кимна и излезе. След няколко минути се върна с друга жена, малко по-стара. Жената го погледа около минута и най-сетне каза:

— Маями ми каза нещо за съобщение, сър?

— Трябва да пратя съобщение до скуайъра на Дълбоки лес.

Втората обърна към момичето и каза:

— Аз ще се погрижа за това. Иди в кухнята и ме чакай там.

— Да, госпожо.

След като момичето излезе, жената попита:

— Имате ли го съобщението?

— Не. Дайте ми нещо за писане и ще го надраскам или можете просто да кажете на Магнус, на Накор или на Робърт да приложат изкуствата си и да се явят тук колкото може по-скоро, утре ако е възможно, макар че тази вечер ще е още по-добре.

Жената го изгледа съсредоточено.

— Не разбирам за какво говорите, сър.

Тал се засмя.

— Много добре знам за какво говоря. Знам, че съм различен от онова, което помниш. Станал съм кожа и кости, изглеждам ужасно, мириша на умряла котка и съм изгубил едната си ръка, но твърде много ноци си прекарала в леглото ми, за да не можеш да ме познаеш, Лела.

Очите ѝ се разшириха от изненада.

— Нокът?

Тал — сълзите заплашваха да затекат по страните му — отвърна:

— Хубаво е да видиш стар приятел, обич моя. Моля те, трябва да изпратиш вест до Острова на чародея колкото се може по-скоро, а после, ако нямаш нищо против, не бих отказал халба ейл.

Тя го зяпна, после хвана ръката му.

— Ще се погрижа и за двете.

Остави го само за няколко мига, след което се върна с голяма калаена халба. Той я опразни до половината с една дълга глътка и я остави на тезгяха.

— Последния път, когато те видях, обслужваше масите в „Адмирал Траск“ в Крондор, когато се отбихме с Калеб.

— Местят ни — отвърна Лела. — Не е добре хората да опознаят много нечие лице. Тук ме наричат Мариана, Нокът.

— А мен ме знаят като Тал. Видях Алисандра в Опардум.

— По-добре е да не зная за това.

Тал въздъхна.

— Знам. Каквото не знаеш, не можеш да го издадеш.

Довърши пиенето си и изведнъж усети, че настръхва. Магия.

Обърна се. От задната стая тъкмо излизаше човек — мършав мъж с пътна торба, метната през рамо. Накор погледна Тал и рече:

— В някаква беля си изпаднал, както чувам. Какво ти трябва?

Тал се усмихна.

— Злато. Много.

— Злато мога да ти донеса. Друго какво?

— Оръжия, коне, всичко, което ще ми трябва, за да изградя армия.

— Интересно звучи. — Накор се обърна към Мариана. — Дай един ейл, донеси и на него още един. — Махна с ръка на Тал да седнат. — Друго какво?

— Дрехи и продоволствие мога да закупя тук, но ако можеш, бих искал да намериш един мъж в Латагор, Джон Крийд, и да видиш дали може да ми събере войници и да ми ги доведе тук.

— И какво ще правиш с тази армия, като я събереш?

— Каня се да завзема Опардум.

Накор се ухили и удари яка глътка.

— Звучи забавно. И други са се опитвали, но какво пък — може да извадиш късмет.

— Ще извадя. Стига ти и приятелите ти да сте готови да помогнете.

— Какво ти трябва от нас? Освен златото, разбира се.

— Трябва ми някой да държи настрана Лесо Варен.

Накор сви рамене.

— Ще трябва да поговоря за това с другите.

Тал му разказа всичко, което му се беше случило след последната му среща с Магнус. Описа подробно убийството на принцеса Светлана и провала си в опита за покушение над херцог Родоски. Каза му за измяната на Амафи и за решението на Каспар да го принесе в жертва. Накор поклати глава.

— Едно не разбирам.

— Кое?

— Каспар изобщо не е глупак, но много от тези неща, за които ми разправяш, са... лудост. Отчуждил се е от всеки възможен съюзник и се е постарал да премахне всякаква възможност да се добере до някой от кралската фамилия на Ролдем. Въпреки че нищо не може да се докаже, те знаят. Дори да им дойде на държавна визита и всички да стоят наоколо с кривите си усмивки... Ще го следят непрекъснато. Никой повече няма да му се довери. Какви ги е намислил?

— Представа нямам — отвърна Тал. — Просто смятах, че е от суетата му.

— Каспар е арогантен, но не и суетен. Спечелил си е репутация на опасен човек. — Накор помълча. — Каквото и да си мислим, че прави, можем да сме почти сигурни, че прави нещо друго. Ако мамиш някого на карти, му отвличаш вниманието към нещо, за което нямаш нищо против да внимава, за да можеш да направиш каквото искаш там, където искаш.

— Звучи почти логично.

Накор се ухили.

— Каспар се опитва да убива хора наляво и надясно, защото иска да следим точно това. Какво тогава прави? Какво е онова, което не иска да гледаме?

Тал поклати глава.

— Той има действащи агенти навсякъде, Накор. Кара ги да се опитват да убият този и онзи. Привидно сякаш му е все едно, ако

предизвика война. Единственото място, което пази строго, е онази част от цитаделата, където пребивава Лесо Варен.

— Значи точно там трябва да наблюдаваме, момче.

— Добре, значи ще трябва да направите нещо с този магьосник. Бил съм в покоите му два пъти и двата пъти не бях убеден, че мога да го въвека в учтива беседа, още по-малко в дуел. Подозирам, че ще ме превърне в димяща пепел или в жаба, или в нещо друго, преди да съм успял да се доближа до него на сабя разстояние.

— Знаеш ли... — каза Накор. — Той е много могъщ чародей, но такива хора понякога се оказват уязвими за най-прости неща. Ще трябва да видя какво можем да направим.

Тал знаеше, че Накор трябва да обсъди проблема с Пъг, Миранда и другите старши членове на Конклава.

— Разбирам. Но мисля, че Каспар може да е въвлечен в много черни изкуства.

— О, знаем, че е въвлечен. Онова съобщение, дето ни го изпрати, се оказа изключително полезно. Потвърди някои неща, които вече подозирахме. — Накор отпусна гръб на облегалката на стола си. — Лесо Варен е много лош човек и напоследък изпробва особено зла магия. Пъг може и да ти разкаже за него, стига да оцелееш. Пътищата им са се пресичали и преди. Варен се противопоставя на всичко, на което държи Пъг и Конклавът.

— За вас ли работя пак?

— Винаги си работил за нас, така да се каже. Но да, разбира се, след като започваме да ти даваме злато.

Тал кимна.

— Ясно. Но съм решил да набуча главата на Каспар на пика, Накор.

Накор стана.

— Време е да се връщам. Нещо друго?

С горчива усмивка, Тал вдигна дясната си ръка и показа чукана си.

— Можеш ли да оправиш това?

Накор поклати глава.

— Не. — После се усмихна. — Но познавам един, който може. — Върна се до вратата за кухнята и подхвърли през рамо: — Бъди тук

утре, по същото време. Ще ти донеса златото и ще имам някои отговори за теб.

И остави Тал сам с Мариана. Тя се приближи с кана ейл и напълни халбата му.

— Като те гледам, май ти трябва баня. — Сбръчка носле. — Дори две.

— Имаш ли някакви стари дрехи? — попита Тал.

— Ще намеря. Изчакай тук, ще поръчам на Маями да стопли вода и можеш да се изкъпеш в стаята ми. — Тръгна към кухнята. — Стой тук, ще я пратя да те доведе, когато банята се затопли. Искаш ли нещо за ядене?

— Всичко, което имаш.

Тя се върна след няколко минути с плато с плодове, сирене и хляб. Тал похапна добре, докато момичето се върна и го заведе до ваната.

Щом се намести в горещата вода, вратата се отвори и влезе Мариана. Носеше малка стъкленица.

— Помислих си, че това може да ти хареса.

Капна малко в шепата си и започна да му търка гърба. Той долови аромат на люляк.

На вратата се почука и Маями влезе и каза:

— Дойде един човек, сър. Хората ви били настанени в „Колелото на Зеления фургон“.

Тал благодари и тя затвори вратата.

— Само кожа и кости си — каза Мариана. — Какво се е случило с тебе?

— Малко повече от три години в затвор, където херцог Каспар заповяда да ми отсекаат дясната ръка, и два-три месеца скитане от Оласко насам. Иначе нищо особено.

Тя се засмя.

— Все още имаш чувство за хумор, а?

— Какво чувство за хумор? — Погледна я през рамо. — Не помня да съм бил особено забавен, докато бяхме в хана на Кендрик.

— О, забавен беше — каза някогашното момиче Лела. — Просто не беше преднамерено забавен.

Той се обърна, награби я и я дръпна в малката вана. Тя писна и се засмя, щом роклята ѝ се намокри.

— Нокът!

— Вече съм Тал — промълви той и я целуна страстно. Тя отвърна на целувката му, после леко се отдръпна.

— Три години в затвор?

— Да.

— Горкичкият — промърмори тя и започна да развързва блузката си.

На Тал ужасно му се искаше да си почеше дясната ръка. Верен на думата си, няколко дни след срещата им Накор го беше отвел да се видят с един жрец на някакъв остров. Единственото, което Тал разбра, беше, че в един момент стоеше с него в „Наковалня и клещи“, а в следващия се озоваха на някакъв песъчлив бряг, пред древен храм посред нощ. Накор заговори на чакащия ги жрец на език, който Тал не бе чувал никога, и жрецът кимна, след което огледа ръката му. Тал схвана същината, въпреки че не разбираше и дума. Жрецът дължеше някаква услуга на Накор, а Накор подслади сделката с тлъста кесия жълтици. Накараха го да легне на една маса между горящи свещи, в стая с гоблени със загадъчни шарки. Представа си нямаше що за бог или богиня почита този храм, защото не можеше да съзре нито едно познато изображение или знак.

Жрецът разтри нещо на чукана и зареди монотонно някакви молитви, след което му даде ужасна на вкус отвара. След това изведнъж отново се озоваха в „Наковалня и клещи“.

Изминаха много дни без никаква видима промяна в ръката. Тал беше изцяло погълнат от обучението на новобранците си и от изграждането на армията. Златото им помогна да се настанят в една изоставена селска къща на половин час езда от града — щяха да я използват за база. Закупиха коне, оръжия, продоволствие и дрехи.

За една седмица стана ясно кои от освободените роби ще станат воини и кои не. Четири от момичетата и две момчета получиха слугински задачи по поддържането на имота, но останалите двадесет и четирима продължаваха да се обучават с оръжията.

Тал предупреди Мастерсън да не закача момичетата, освен ако някое от тях съзнателно не привлече вниманието му, и два пъти седмично го пращаше в града да се напие и да прекара времето си с

курви. Тал установи и командния си щаб. Куинт беше неговият помощник-командир, а барон Висня стана офицерът му по разузнаване. След няколко дни Висня започна да изпраща депеша до своите връзки в Опардум. Хора, на които разчитал, обясни той на Тал, а езикът на съобщенията беше така завоалиран, че и да ги засечеха агентите на Каспар, нямаше да открият нищо полезно. Щяха да изчакат за отговори, преди да започнат да събират разузнавателни сведения за Опардум. Столинко се оказа много пригоден за интендант: беше роден търговец, тъй че главно той ходеше до града да купува всичко необходимо.

Една сутрин Тал седеше на верандата на къщата и гледеше как Висня учи бившите роби на езда. Започна разсеяно да се чеше по чукана, после рязко дръпна ръката си. Беше станала чувствителна.

Влезе вътре, седна до масата, която използваша за заседания на щаба, и започна да развива превръзката. Кожата беше започнала да се бели. Той смъкна две-три парченца и забеляза на върха на чукана малки пъпчици. Огледа ги внимателно, зачуден да не би жрецът да му е дал нещо, от което раната да забере. Огледа я толкова отблизо, колкото да не му се кръстосат очите, и се увери, че от нея се показват пет съвсем видими израстъка.

Гледа ги дълго, после най-сетне се предаде и изми чукана. Водата като че ли пооблекчи сърбежа, но с нищо не облекчи връщането на усещанията, които бе изпитвал дълго след като отсякоха ръката му, чувството, че си има пръсти и длан и че по някакъв начин би трябвало да може да използва тези „пръсти“. Сви рамене и се върна към работата си.

След няколко седмици щеше да започне енергично да събира наемници. Беше поразпитал за трудностите, които можеха да го очакват при изграждането на лична войска, и му казаха, че може да направи доста, стига да е извън града и да подкупи местните властници. Властта в района се делеше поравно между кмета и неговия управителен съвет и местния барон лорд Реслаз. На база в Залива на предателя стоеше независима флота, финансирана от всички местни владетели. Стигнаше ли се до осигуряване на транспорт за

войската му, Тал трябваше да говори с тях — те си имаха кабинет и представител в Калеш'каар.

Тал се запозна с кмета и му предложи внушителен дар. По същия начин постъпи и с лорд Реслаз. С втория изпиха доста вино и Реслаз му каза, че ако си търси съюзници за някое голямо начинание, може да разчита на подкрепата му срещу приличен дял от плячката.

Тал седеше на масата и обмисляше ситуацията. Куинт влезе и каза:

— Изглеждаш унесен.

— Просто си мислех. Влезли сме в страна на пирати.

— Понякога желанието на Каспар да наложи ред в района изглежда привлекателно.

— Това, на което възразявам, е начинът, по който иска да въведе ред — каза Тал. — Отнася се с хората като със заменими вещи.

— Не винаги е бил такъв, знаеш ли. Не се опитвам да му търся извинения. Винаги е бил корав човек, дори още като момче; пребивали са го от бой по-големи момчета в игра на топка, но той не е отстъпвал и не се е предавал. Но изобщо не беше толкова гибелно опасен. — Куинт си взе круша и отхапа. — В смисъл, ако имаше враг, можеше де е безскрупулен, но това беше само с врагове. Сега просто му е все едно кой ще пострада. — Сви рамене. — Мисля, че е заради Варен. Според мен той е причината за промяната у Каспар.

— Каквото и да е, трябва да бъде спряно.

— Ще ти трябва повечко от пасмината бебета, дето се учат да яздят на пасището.

Тал се засмя.

— Знам. Държа ги тук главно защото не знам какво да правя с тях. Не мога да ги върна по домовете им, нито ще ги продам, а и бих искал около мен да се въртят поне десетина души с мечове, когато започна да набирам истински бойци.

— Кога ще е това?

— Още две седмици. Очаквам съобщение от север.

— От кого?

— От един стар другар по оръжие. Джон Крийд. Помогна ми в онази работа с Гарвана. Умен е, корав и разбира от наемническия занаят. Ще ни доведе хора, които няма да побягнат при първата неприятност.

— Не знам какво да ти кажа, Тал. Ще ти трябва доста повече от няколко наемнически отряда. Ще ти трябва истинска армия, искам да кажа — поддръжка, храна, оръжия, лекари, носачи, интенданти, инженери. Ще ти трябват коне, обсадни машини, а всички това — без изобщо да сме се доближили до въпроса какво ще правим с онзи зъл кучи син Лесо Варен.

— Грещиш — отвърна Тал. — Ще ми трябва само една ударна част от може би триста души, подбрани лично и готови да тръгнат по моя команда. Другото — инженери, обоз — ще се осигури от други.

— От кого?

Тал сви рамене.

— От Ролдем и Островите. — Помълча и отново сви рамене. — Може би Кеш, Мискалон, Роскалон, други някои сигурно също ще поискат да се намесят. — Посочи с палец над рамото си, някъде в посока на замъка на лорд Реслаз. — А и от ей там няма да ни липсват доброволци да помогнат в плячкосването на Оласко.

— Намирането на хора за плячкосване е едно, намирането на тия, които ще са готови да се бият преди плячката — съвсем друго. Не забравяй, аз градих армията на Каспар през последните единайсет години. Тя е най-добрата военна сила в района.

— Знам. И разчитам на теб да ми помогнеш да я разгромя.

— Това няма да е лесно — нито самото начинание, нито за мен: много от тези момчета са приятели, а други съм обучавал лично.

— Колко от тях са готови да умрат за Каспар?

Куинт сви рамене.

— Познавам мнозина, които биха стояли с мен до края.

Тал кимна и попита:

— Но колко биха застанали с готовност срещу теб? За Каспар? Виж, ако заставането срещу хора, които си обучавал и с които си служил, е твърде трудно за теб, знаещ, че по всяко време можеш да напуснеш.

Старият войник отново сви рамене.

— Бездруго нямам нищо по-добро за вършене засега, тъй че спокойно бих могъл да остана.

— Добре — рече Тал и стана. — Ще прескоча до града да видя един приятел.

Куинт се ухили.

— Или приятелка?

— Позна — отвърна Тал. И добави през рамо: — Не ме чакайте за вечеря.

Изминаха седмици и най-добрите от освободените роби се превърнаха във воители буквално пред очите му. Дванадесет от тях, седем жени и петима мъже, станаха прилични ездачи, опитни с мечи и лъка и годни да изпълняват заповеди. Единственото, което Тал още не знаеше, бе как ще реагират, щом започне да се лее кръв. Двама се отказаха от опитите си и си уредиха превоз на запад с търговски кервани, с надеждата да се върнат по домовете си. Другите бяха зачислени в поддържащата част.

Тал забеляза, че някои от момичетата започват да се свързват с определени мъже, и можеше само да се надява, че няма да съжали, че е включил във войската си жени. Ревността можеше да всее раздор в малката му сила още преди да се е превърнала в сплотен отряд. Но какво друго можеше да направи? Да ги даде на някой собственик на бардак?

Ръката му започваше да го разсейва. Преди две нощи бе свалил отново превръзката, за да измие чукана, и откри, че се е променил. Петте малки бучки плът се бяха издължили и от края на чукана вече израстваше нещо като малка длан. Не приличаше на бебешка длан, а на малко копие на неговата, преди да бъде отсечена. Зачуди се колко ли време ще мине, преди да израсте до пълен размер, ако това изобщо станеше. Предвид чудатия характер на Накор нямаше да се изненада, ако се окажеше, че жрецът си е свършил работата само наполовина.

Към края на втория месец в селското имение Тал вече беше наел ядро от опитни ветерани. Решил беше да наема само най-добрите, както с опит, така и благонадеждни. Искаше да разполага с хора, на които да може да разчита, защото знаеше, че ако нещата в битка тръгнат зле, много от наемниците ще хвърлят оръжията си, вместо да се бият до смърт. Знаеше също така, че ако има мъже, на които да разчита, че ще се бият до края, и другите около тях ще са посмели пред лицето на опасността.

В разгара на лятото, седмица преди празника на Банапис, един от младите бивши роби влетя в къщата и извика:

— Капитане! Конници от север.

Тал стана от масата, където четеше донесения, и излезе навън. От север наистина се приближаваше голям конен отряд, поне двеста души.

— Всички да се приготвят — каза Тал.

Младежът хукна да предаде заповедта. Куинт дойде и застана до Тал.

— Неприятност ли?

— Ако продължат да яздят в строй — не. Ако се развърнат, значи ще ни ударят.

Колоната продължи в строй и най-сетне се откри и водещият ездач. Тал пусна дръжката на сабята си.

— Всичко е наред. Приятели са.

Пристъпи напред и замаха с лявата си ръка. Водачът на колоната пришпори коня си в лек галоп. Беше плещест мъж с дълги провиснали мустаци и крив нос.

— Тал Хокинс!

— Джон Крийд! — отвърна Тал. — Получил си съобщението ми. Крийд скочи от коня си.

— Естествено. Макар че ми го предаде най-дразнецият дребосък, когото съм срещал, да ти кажа. — Прегърнаха се и Крийд попита: — Какво е станало с ръката ти?

— Дълга история.

— Е, твоят човек каза, че си тук и се опитваш да събереш армия, и че бих могъл да ти доведа няколко по-яки момчета от Севера. Взех двеста от най-добрите, които можах да намеря. — Махна с ръка на хората си да слизат от седлата.

Тал се обърна към своите хора и извика:

— Помогнете им да се погрижат за конете!

Десетина от младите му наемници затичаха и поведоха хората на Крийд към голямото оградено пасище. Тал представи Крийд на Куинт и каза:

— Какво имаше предвид, че пратеникът ми бил дразнец?

— А бе... едно забавно дребно човече, приличаше почти на монах или жрец, но се оказа демон с картите. Прибра ми почти всичкото злато, преди да си тръгне.

— Накор — въздъхна Тал и поклати глава. — Е, златото е най-малкият от проблемите ми.

— Миналия път плати доста добре, тъй че не ми беше особено трудно да ги събера — каза Крийд. — Надявам се да ти стигнат.

— За начало — да — отвърна Тал, докато влизаха в къщата. — За да приключи с набора, ще ми трябват хиляда, дори две хиляди души.

— Какво си намислил?

— Ще завзема Опардум — заяви Тал. Крийд го зяпна невярващо.

— Не се занимаваш с дреболии, а?

— Дълга история, както ти казах. Ще ти обясня на чашка. Вино? Ейл?

— Което ти е по-наблизо.

Седнаха на масата и Тал донесе бутилка вино. Наля на себе си, на Куинт и на Крийд и заговори:

— Каспар е извън всякакъв контрол и вече две, може би дори три държави са готови да му скочат всеки момент. Когато се случи, смятам аз да нанеса убийствения удар.

— Хм, всичко това добре — измърмори Крийд, след като отпи, — но отмъщението не плаща сметките.

— Същото като миналия път. Плащам, докато чакаме, дял от плячката след боя.

— Това стига — каза Крийд. — Мога да доведе още хора, щом ти трябват.

— Прати вестonosци. Искам ги тук до края на лятото.

— Става.

— Колко души? — попита Куинт.

— Стотина от Инаска. Там съм роден и все още имам някои приятелчета. Други двеста или триста по границите на спорните земи. Мога да ги накарам да се съберат в Портал Оласко и да дойдат тук по море. След като никой там не знае каква ще е предстоящата битка, би трябвало да могат да се прехвърлят без проблем.

— Няма да е зле да посъберем сведения и какво прави Каспар — подхвърли Куинт.

— Имаш ли в района човек, на когото можеш да се довериш? — обърна се Тал към Крийд.

— Ще видя дали ще мога да намеря един стар приятел, Даниел Тоскова. Умен е и ще си държи устата затворена. Ако успея да го

известя, ще ми съобщи едно-друго. Обаче май сега е в Далечни предели. Известяването му ще е трудна работа.

— Това го остави на мен — каза Тал. — Мога да пратя съобщения там.

— Та какъв е планът? — попита Крийд.

— Искам поне петстотин меча събрани тук, преди да тръгнем, и бих искал да се свържа с още два-три благонадеждни отряда, които могат да се присъединят за щурма.

— Това си е цял пълен батальон — каза Куинт. — Логистиката ще е истински кошмар, ако останеш на полеви условия повече от седмица-две.

— Не мисля да чакам толкова дълго. Смятам да е не повече от седмица от стъпването ни в Оласко до проникването в цитаделата.

— Как? — попита Крийд.

— Защото знам един достъп към цитаделата, за който дори Каспар не подозира — отвърна Тал.

— Познавам всяка педя от цитаделата и знам всяка врата и проход. Такъв достъп не съществува — заяви Куинт.

— Моите уважения, но грешиш. И ако все още командваше там, изобщо нямаше да проумееш как сме влезли и щурмуваме стените отвътре, в подкрепа на катерещите се по тях отвън.

— Ще трябва да ми кажеш за него — каза Куинт.

— Като му дойде времето. Първо трябва да свърша някои работи. — Тал се обърна към Крийд. — Дай ми списък на наемнически капитани, на които вярваш, и къде мога да ги намеря. Ако успеем да се доберем до тях, ще имаме отговора им до края на седмицата.

— Какво? Ти да не използваш магия?

— Всъщност да. — Тал се обърна към Куинт. — Назначи Джон за втори помощник-командир и започвайте да вкарвате хората му във форма.

— Ти къде ще си? — попита Куинт. Тал се ухили.

— След като приключа с пращането на съобщенията, ще предприема малка разходка.

— Защо? Къде ще ходиш? — попита Крийд.

— Ами нали трябва да започна войната.

ГЛАВА 18

ЗАБЛУЖДЕНИЕ

Тал чакаше.

Напрежението в кралския двор бе осезаемо. Това, че не става въпрос за обичайна аудиенция, бе очевидно от ротата кралска гвардия, строена покрай стените, и от дузината стрелци с арбалети в галериите от двете страни на залата и над трона.

Крал Риан седеше неподвижно, небрежно облечен, тъй като срещата бе свикана набързо. Вдясно от Тал стоеше мъж с черен халат, който въпреки ниския си ръст излъчваше мощ. Това беше Пъг, легендарният Черен чародей и далечен роднина на кралската фамилия по осиновяване. И също чакаше.

Кралят най-сетне рече:

— Баща ми ме предупреди, че може да се появиш един ден, Пъг. От думите му разбирам, че раздялата ви не е била особено сърдечна.

Пъг се усмихна.

— Меко казано, ваше величество.

— Както ми описа той нещата, ти си отхвърлил предаността си към Островите, отказал си се от наследствените си титли и си му казал нещо не особено ласкателно.

— Отново меко казано, ваше величество. — Пъг помълча за миг, после продължи: — На младини крал Патрик не беше търпеливият и разсъдлив човек, когото познавате от по-късните му години като ваш баща. Имаше буен нрав и беше склонен към прибързани преценки. Действах от алтруистични мотиви. Не желяех да го видя как хвърля Островите във война с Кеш само месеци след като Западното владение бе опустошено от армиите на Изумрудената кралица.

— Да — каза кралят. — Всичко, което каза, е общо взето както съм го чувал. Въпреки това отхвърлянето ти на титлите се приема от някои тук като измяна. Тъй че да оставим този въпрос засега настрана и да минем по същество. Защо си тук? — После посочи Тал. — И защо си довел този убиец в двора?

— Защото Тал Хокинс е младеж, който бе изложен на риск и след това пожертван от херцог Каспар заради лична изгода на самия Каспар. Беше измамен, а след това предаден, и като изкупление той желае да предупреди ваше величество за една сериозна заплаха за Островите. Аз съм тук, за да гарантирам за него и да уверя ваше величество, че онова, което ще ви каже той, е истина.

Тал се поклони непохватно, затруднен донякъде от превръзката, придържаща регенериращата му се ръка. Изправи се и заговори:

— Ваше величество, сигурен съм, че собствените ви агенти ви държат в течение за привидно безкрайните заговори и интриги на Каспар. Както знаете, той стоеше зад смъртта на принцеса Светлана Салматерска и благодарение на нея успя да убеди принца да го признае за свой суверенен владетел.

— Не бях чувал за такова договаряне — каза кралят. Тал махна на един от гвардейците и след това на Паско, който бе дошъл с Пъг от Острова на чародея. Паско връчи на гвардееца един свитък.

— Това е подпечатано копие, придобито с голям риск от архивите на самия Каспар, изреждащо условията на връзката, под която сега съществуват Салматер и Оласко.

Кралят взе документа от гвардееца.

— Откъде знаете, че това е автентично?

— Аз гарантирам за автентичността му, ваше величество — заяви Пъг.

— А как се сдобихте с него?

Отговори Тал:

— В двора на Каспар все още има хора, които са съпричастни към бивши жертви на неговата тирания. Ако ваше величество познава барон Висня и барон Столилко от Оласко, би трябвало да знае, че те бяха затворени за известно време с мен по лична заповед на Каспар. Те и други благородници бяха убивани или затваряни заради измислени прегрешения или заради лична облага на други, служещи на Каспар. Тези несправедливо затворени мъже все още имат приятели в двора, приятели, които ще приемат с готовност всякакви условия, евентуално възникнали при предстоящото ни нападение срещу Опардум.

— Възнамерявате да нападнете Опардум? — каза кралят. — Възхищавам се на прямотата ви, Хокинс. И на храбростта ви. Бихте ли

ме осветлили къде точно сте намерили армия, за да я поведете на такава битка?

— Ваше величество, до първата седмица на есента ще разполагам с три хиляди предани войници под мое командване.

— Значителна сила за набег срещу граничен пост или дори за опустошаване на малък гарнизон, но за да завземете Опардум, ще ви трябват... — Погледна към рицар-маршала си сър Лорънс Малкълм, който тихо изрече числото. — Двадесет хиляди или повече. Атака по море и суша, ако съм прав. — Озърна се отново към военния си съветник, който кимна.

— Това е вярно, ваше величество, при конвенционална атака. Но моите три хиляди ще щурмуват Опардум в гръб.

Кралят се засмя.

— В гръб? Поправете ме, ако греша, млади сър, но цитаделата на Опардум е плътно прилепена към скален масив и доколкото помня, не съществува никакъв път, за да се излезе над нея.

— Но има път да се влезе в нея, ваше величество. И точно оттам ще щурмува моята армия.

Кралят като че ли започна да губи търпение.

— Добре, великолепно. Желая ви успех във вашето начинание. Някои държави са лоши съседи, но Каспар понякога е голям досадник и няма да пророня и сълза, ако го видя премахнат. Но какво общо има всичко това с Островите?

— Трябва ми отвличаща маневра.

Кралят остана безмълвен цяла минута, след което повтори:

— Трябва ви отвличаща маневра?

— Ваше величество, мога да ви покажа маршрут за подстъп през Южните острови, като се избегне напълно Инаска, и можете да прехвърлите армия, която да застрашава било Опардум, било Портал Оласко. Каспар ще е принуден да остави войници в Портал Оласко, вместо да ги изтегли за поддръжка.

— Или може да прати армии от двата града и да съкруши моите сили между тях!

— Ще е твърде зает, за да рискува, ваше величество.

— Защо?

— Защото кралят на Ролдем ще разполага с флот на котва при Опардум, натоварен с няколко хиляди кешийски воини-псета.

— Кеш! — почти изрева кралят. — Какво общо има Кеш с Каспар?

— Каспар е виновникът за убийството на принц Филип Аранорски.

— Това едва ли е новина, скуайър, след като принцеса Алена е гост тук в Риланон. Изпратихме строга нота на Каспар по този въпрос и очаквам той да ни увери, че докато принцът не навърши пълнолетие, за да заеме трона, там ще управлява регент.

— При цялото ми уважение, ваше величество, това едва ли ще стане. Кралят на Ролдем също разбира това и също така знае, че Каспар премахна Филип, както и че се опита да премахне херцог Родоски, за да се доближи до трона на крал Карол. Каспар възнамерява да стане крал на Ролдем, ваше величество.

— Така изглежда, но не изглежда вероятно.

— Ще стане много вероятно, ако Каспар изпрати армията си към Фаринда и постави десет хиляди души и конница на границата ви, ваше величество. Тогава няма да имате друг избор, освен да изпратите своите сили, за да го пресрещнете там. Междувременно той ще е в Ролдем и ще го короноват.

— А как ще постигне това? С магия ли?

Пъг пристъпи напред.

— Точно така, ваше величество. И тъкмо затова трябва да действате съгласувано с нас по този въпрос, защото ако не го направите, съм готов да се обзаложа, че Каспар ще седи на трона на Ролдем до края на тази година, и нещо повече — няма да се задоволи само с това. Ще тръгне отново, първо срещу другите Източни кралства, ще постави на колене Мискалон, Роскалон и останалите като Салматер, ще направи принципати и херцогства васално подчинени на крал Каспар Ролдемски и след това ще тръгне срещу Риланон.

Кралят помълча за миг. После каза:

— Рисувайте мрачна картина, господа. Добре, ще ви изслушам още. Ще се срещнете с моя съвет след обяда и ще представите доказателствата си. Но ви предупреждавам: ако не сте убедителни, ще напуснете двореца ми незабавно. Тук и двамата ви смятат за неблагонадеждни, господа, и трябва много да докажете, преди да ви се доверим. Сега ще се погрижат за удобствата ви и ще се срещнем отново следобед.

Пъг, Тал и Паско се поклониха и напуснаха. В коридора Тал се обърна към Пъг.

— И тъй, това бе първата стъпка.

Пъг въздъхна.

— С още много стъпки занапред.

Последваха пажа, изпратен да ги отведе до покоите за гости, където да хапнат и да се освежат преди следобедната среща с краля и неговия съвет.

В стаята намериха голяма маса с подредени на нея ястия и освежителни напитки и два големи дивана, на които да дремнат, ако пожелаят. Един слуга чакаше да изпълни всяко тяхно желание, но Пъг се обърна към него и рече:

— Остави ни сами.

Слугата се поклони и излезе. Пъг затвори очи, размаха ръце и заяви:

— Предпазени сме от подслушване с магия. — Обърна се към Паско. — Изчакай ни пред вратата и виж да не би да ни подслушват с по-обичайни средства. — Паско кимна и също излезе.

Тал си наля вино и погледна Пъг въпросително.

— По-добре вода — отвърна Пъг.

Тал му наля вода, подаде му я и вдигна виното в лявата си ръка. Сви малките пръсти на дясната под превръзките и за пореден път се удиви на приложената магия. Всяко движение наболяваше, но в същото време бе възхитително, че истинското усещане се е върнало. Знаеше, че болката ще заглъхне. Накор го беше уверил, че с времето ще намалее, а упражненията щяха да ускорят изцеряването. Знаеше едно: когато се изправеше срещу Каспар, сабята щеше да е в дясната му ръка.

— Е, все пак се започна — каза Тал.

— Да — отвърна чародеят. — До края на този ден ще имаме подкрепата на Островите.

Тал седна на един стол и вдигна краката си на друг. Пъг седна на единия диван. Тал попита:

— Има ли поне зрънце истина в това, което казахме на краля?

— Истината е относително понятие, както съм се научил през годините.

— Ще имам ли поне смътна представа какво всъщност се разиграва тук?

— Не знам дали някой от нас изобщо има представа или е в състояние напълно да разбере какво точно става. — Помълча за миг и добави: — Ти преживя много, Тал. Нямах още трийсет години, а изтърпя повече от повечето хора за цели два живота. Когато всичко свърши, ако оцелеем, ще ти кажа всичко, което мога.

— Ако оцелеем?

— Планът ти звучи гениално на повърхността, но тук са намесени сили, по-могъщи от теб и Каспар, или дори от Конклава и Лесо Варен. Конклавът ще изпълни своята част от защитата ти от силата на Варен. Ако сме прави в предположенията си какво всъщност се опитва да направи той, то повечето му енергия ще е насочена натам, а ако е така, ще се окаже уязвим. Въпреки това той ще е най-опасният играч, защото макар да не му отстъпвам по мощ, той няма скрупули и изобщо няма да се замисли да унищожи всичко около себе си, вместо да се изправи пред поражение.

— Изпълваш ме с оптимизъм — каза Тал. Пъг се засмя.

— Всичко това е риск. Но пък целият живот е риск.

— Вярно — рече Тал и отпи от виното си. — И тъй, след като убедим крал Риан, какво следва?

Пъг се усмихна.

— Следва трудната част. Убеждаването на крал Карол и посланика на Кеш.

Тал поклати глава.

— В такъв случай ще е по-добре да говориш бързо, защото съм обречен на смърт, ако кракът ми стъпи отново на земята на Ролдем.

— Добре, ще говоря бързо. Много бързо — каза Пъг.

Тал се отпусна на стола и заслуша. Знаеше, че планът е дързък, безразсъден, налудничав дори, но бе единствената им надежда за решителна и внезапна победа над Каспар.

Но перспективата най-сетне да унищожи Оласко, кой знае защо, не го изпълваше с остро нетърпение. Вместо това изпитваше празнота. Отпи от виното.

На кея чакаше делегация официални лица, както и почетна гвардия. Щом мостчето се спусна, официалните лица пристъпиха напред, готови да посрещнат необявен кралски гост, защото на

главната мачта на кораба флагът на кралския дом възвестяваше на света, че на борда има член на владетелската фамилия на Островното кралство.

Вместо пищно облечен благородник обаче по мостчето заслиза нисък мъж в тъмен халат, следван от един твърде известен на много от присъстващите млад мъж, понесъл на рамо проста платнена пътна торба.

Канцлерът пристъпи напред.

— Какво означава това? — Посочи Тал и каза: — Арестувайте го.

Пъг вдигна ръка.

— Този мъж е под закрилата на краля на Островите и е член на тази делегация.

— А вие кой сте, сър?

Пъг заяви:

— Аз съм Пъг, известен на някои като Черния чародей, и представлявам крал Риан.

— Но на мачтата се вее кралското знаме!

Пъг каза:

— С известно смущение признавам, че аз убедих краля да позволи това, въпреки че съм член на кралската фамилия по осиновяване, и то далечен. Името ми е записано в архивите на дома Кондуин. Осиновен бях от херцог Боррик, працядо на крал Риан.

Канцлерът беше напълно объркан.

— Вашите акредитиви, сър?

Пъг му връчи пачка документи, всички написани набързо, но с внимание към детайла, от писарите на служба при крал Риан. Бяха подпечатани с подходящите печати и определяха херцог Пъг от Звезден пристан и скуайър Талвин Хокинс като извънредни посланици в двора на крал Карол и двора на императора на Велики Кеш, като се изтъкваше, че двамата пратеници са натоварени с големи пълномощия да обвържат Островите с каквито и да било споразумения.

— Всичко това изглежда редовно... ваша милост — каза канцлерът и добави, втренчил мрачен поглед в Тал: — Моля, елате с мен, господа.

Щом се приближиха до каляската, Тал хвърли торбата си на кочияша и последва Пъг вътре. Канцлерът влезе след тях с думите:

— Багажът ви ще бъде донесен в двореца.

— Аз току-що предадох багажа ни, сър — отвърна Тал.

— Значи няма да се задържите задълго, сър?

Тал се ухили.

— Ако се задържим повече от два дни, ще се изненадам.

Канцлерът погледна Пъг и рече:

— Извинете ме за откровеността, сър. — После кимна към Тал:

— Но ако скуайърът напусне този остров жив, ще се изненадам аз.

Тал само сви рамене.

— Ще оставим кралят да реши това.

През останалата част от пътя до двореца се возиха в тишина.

* * *

Херцог Родоски едва сдържаше гнева си. Кралят бе изслушал всичко, което имаше да каже Пъг, а след това, също като крал Риан, бе настоял за пълно представяне пред частния му съвет и посланика на Велики Кеш. Херцогът почти извади сабята си на влизане в залата, когато видя Тал.

— Ще се държите прилично, сър! — заповяда кралят. — Тези мъже са тук под флага на Островите и ще се отнесем с тях с подobaващата се дипломатическа вежливост.

Херцогът отвърна високо:

— Каквото и да кажат, ще е лъжа, братовчеде!

— Седнете, сър! — изрева кралят.

Херцог Родоски се подчини, но подозрителността му си остана неприкрита.

Пъг изчака кралят да въдвори ред сред съветниците си. После думата взе канцлерът:

— Ваше величество, благородни господа, този... странно облечен господин е Пъг, херцог на Звезден пристан и роднина на крал Риан. Помолих го да повтори пред вас онова, което ми каза по-рано днес. Ваша милост?

Пъг се изправи и заговори:

— Първо, бих искал да изясня, че титлата херцог е само форма на учтивост; отхвърлих поданичеството си към Островите още когато

бащата на Риан, Патрик, беше принц на Крондор. Роднина съм на краля, но много далечен.

— Второ, предупреждавам ви, че онова, което се каня да ви кажа, ще изпълне доверието ви до границите. Ще чуете неща, които ще ви накарат да се чудите дали не съм лишен от разум, но ще ви кажа още сега, господо, че съм напълно разумен и онова, което предстои да ви кажа, не е плод на диво въображение. Сигурен съм, че в архивите ви ще се намерят някои донесения, събрани от вашите агенти по време на управлението на Родрик Четвърти — продължи Пъг. — Фактът за Войната на разлома и нашествието на цураните в нашия свят е неоспорим. Той е исторически факт, но зад този факт лежи нещо далеч по-невероятно от онова, което се знае.

— Войната бе резултат от манипулация с невероятен мащаб, която изправи два свята един срещу друг и то само с една-единствена цел: използването на древен артефакт, скрит под град Сетанон, артефакт, известен като Камък на живота. — Пъг погледна крал Карол. — Бих се изненадал неимоверно, ако нещо от това е записано в архивите ви, ваше величество. От онези, които оцеляха след битката за Сетанон, когато армиите на Братството на Тъмния път тръгна в поход на юг под знамето на лъжепророка Мурмандамус, единствените живи същества, които знаехме истината, бяхме моя милост, Томас — консортът на кралицата на елфите Агларана, принц Арута и покойният крал Луам. Плюс двама цурански магьосници, вече отдавна починали.

— Още на два пъти Камъкът на живота бе застрашен, първо от Делекан, моределски главатар, а след това от армиите на Изумрудената кралица — добави Пъг.

— Какво представлява този Камък на живота? — попита Родоски. — С какво е толкова важен, че да се водят войни за него?

— Той е древно творение, създаден е от раса, живяла на този свят преди идването на човека, валхеру, и се предполагаше, че е оръжие, което може да се използва срещу боговете. Мурмандамус, Делекан и Изумрудената кралица, всички те желаеха да властват над света.

— Да не би да твърдите, че Каспар Оласко ще завладее този Камък на живота? — попита крал Карол.

— Не — отвърна Пъг. — Камъкът беше... унищожен преди много години. Вече не представлява заплаха. — Реши, че ще е по-

добре да не им обяснява, че камъкът е използван от сина на Томас, Калис, за да освободи побраните в него жизнени есенции, което бе помогнало отчасти да се възстанови древното равновесие между добро и зло.

Кешийският посланик заяви:

— Убеден съм, че разполагаме с упоменавания за това в нашите архиви, ваша милост.

Пъг се усмихна.

— Несъмнено. В първата битка за Сетанон участваха воините-псета под командването на Хазара-хан. Не вярвам да е пропуснал да докладва всичко, което е видял.

— Трудно ми е да повярвам, че сте били там и сте го познавали — каза посланикът. — Та това е било преди столетие.

— Младолик съм — отвърна сухо Пъг. — Но да се върнем към същината на дискусията. Каспар Оласко сее хаос в района вече от десет години, включително с убийството на принцесата на Салматер и принца на Аранор, както и с подготвяните убийства на всеки член на кралския дом на Ролдем.

Херцогът не можа да се сдържи и посочи обвинително Тал.

— А този там беше главният изпълнител. Той уби Светлана Салматерска и щеше да се замеси и в моето убийство.

Пъг сви рамене.

— Опит, който лесно избегнахте, ваша светлост, което ме довежда до следния въпрос. Амбициите на Каспар са голи и неприкрити. На него като че ли му е все едно, че светът ще разбере желанията му да седне на трона на Ролдем. И може би на Островите също така, някой ден. Но Каспар не е глупав човек, тъй че трябва да се запитате: защо е тази натрапчиво очебийна поредица ходове? Защо трябва да проявява такова безгрижие и да не прикрива амбициите си, и защо е това негово пренебрежение към вашата реакция на ходовете му?

Тал бе готов да се закълне, че дори ядосаният херцог е заинтригуван от въпроса.

— Отговорът — продължи Пъг — е причината крал Карол да упражни договора за взаимна защита, който има с Велики Кеш. Посланикът трябва да убеди императора да призове на север своите гарнизони на източната морска граница на империята, и то бързо.

Ролдемската флота трябва да отиде в онези пристанища и да транспортира войниците при Опардум. Крал Риан пък ще изпрати армия, която да застраши Портал Оласко, а скуайър Хокинс ще вкара военна сила в самата цитадела. Всичко това трябва да се извърши, преди да е дошла зимата, защото Каспар се подготвя да направи същинския си ход в нощта на Средизимие. В цитаделата на Опардум, в едно крило на сградата, където биват допускани малцина, пребивава един мъж, Лесо Варен. Той е маг с голяма мощ в черните изкуства. Служи на сили на злото и хаоса, които се стремят да унищожат всякакви закони и съглашения, традиции и обществени договори, всичко, което прави хората законопослушни и мирни. Едва ли бих могъл да наблегна достатъчно силно на възгледа, който трябва да приемете, че тези сили далече надхвърлят обичайната ви представа, съдържаща в понятията за добро и зло. Вие сте разумни хора, но смятам, че е невъзможно да си представите степента на ужас, която очаква този свят в случай, че този човек, Лесо Варен, не бъде спрян.

— Значи ви трябва всички източни гарнизони на Кеш и ролдемската флота, за да унищожите този единствен човек? — попита кешийският посланик.

— Накратко, да — отвърна Пъг. Кралят заговори:

— Докато чакахме за съвета, прегледахме нашите архиви, свързани с вас, херцог Пъг. Ако може да се вярва на това, което прочетох, то вие самият сте магьосник с огромна мощ. Дори само възрастта ви ми дава повод да мисля, че тези доклади са достоверни. Но след като е така, защо не издирихте и не унищожихте сам този Лесо Варен?

Пъг се усмихна, но в усмивката му се долавяше болка.

— Изправял съм се срещу този човек и преди, ваше величество. Междувременно той е използвал различни имена, но разпознавам вонята на черната му магия така, както вие познавате скункса по миризмата му. Не е никак лесен за убиване. Повярвайте ми, когато твърдя, че съм се опитвал. — Гласът му стана тих, а погледът умислен. — Веднъж... помислих си, че е мъртъв, но очевидно съм сгрешил.

— Е — каза херцог Родоски. — Обрисовахте ни мрачна картина за силите на този човек и ни разказахте история за нещо опасно, което е било унищожено преди години. Бихте ли свързали двете неща така, че да ги разберем.

Пъг отвърна:

— Моето убеждение е, че Лесо Варен създава друг Камък на живота. И че се кани да го използва в най-тъмната нощ на годината, нощта на Средизимие.

Кралят се сепна.

— Друг Камък на живота? А какво точно може да прави това?

— Ваше величество, това е нещо, което може да се приложи по всевъзможни начини, някои от които за добро, в подходящи ръце. Но съм готов да заложа живота си и живота на всички, които обичам, че в ръцете на Варен ще се използва за зло.

— Един нов Камък на живота ще му позволи да поведе война в мащаби, невиждани от времето на нашествието на армията на Изумрудената кралица. — Това беше донякъде отклоняване, тъй като само шепа хора тук знаеха истината: че Изумрудената кралица беше убита и подменена от предрешен като нея демон. Тази подробност щеше само да обърка членовете на кралския двор. След кратка пауза Пъг продължи: — С всяка смърт в близост до него Камъкът на живота става все по-могъщ. Все едно е кои загиват или на чия страна се борят. Ако Варен стои близо до авангарда на армията на Каспар, той ще стане по-могъщ в края на битката, отколкото е бил в началото. И всяка битка ще му дава все повече сила. И накрая ще държи в ръцете си оръжие, което ще му осигури силата да властва над света и дори повече: силата да се опълчи на самите богове. Тогава войната ще се разрази в небесата и самата земна твърд под нозете ни ще стане на въглен и пепел.

— Трудно ми е да повярвам в това — каза кралят.

Пъг махна с ръка и Паско пристъпи напред, носеше куп древни документи.

— Тези са от архивите на Риланон. Крал Риан ми разреши да ги взема. С настоящото ви връчвам всички официални документи по случая, включително един, написан от ръката на самия принц Арута, и няколко от самия мен, които описват всичко казано от мен досега, или поне всичко, което се знае от времето на Войната на разлома. Също така има донесения от Войната на студенокръвните, включително доклад, съставен от Ерик фон Даркмоор. Всеки от тях е автентичен и заверен от кралските архивисти. Това е. Казах ви всичко, което знаем.

— Кой ще плати цената на това? — запита посланикът на Кеш.
— Не само в злато, но и в страдания и погубен живот?

— Ваше благородие — отвърна Пъг, — ще ви направя същото предложение, което направих и на крал Риан. Ще подпиша цената на вашите усилия. Злато мога да намеря. Но осигуряването на храбри мъже, готови да рискуват всичко, за да освободят света от едно предстоящо зло, което никой не може дори да си представи... това е извън силите ми.

— Почитаеми господа, ваше величество, ако не действаме веднага, в нощта на Средизимие този свят ще започне да пропада в невъобразим мрак. Трябва да вземете това решение, ако не за себе си, то за вашите деца и за децата, които те някой ден ще родят — свърши Пъг.

И ги погледна един по един и Тал усети онова настръхване, което бе започнал да свързва с прилагането на магия. Знаеше, че това, което прави Пъг, е подмолно, тъй като всичко по-открито можеше да предизвика ответен удар. Чародеят използваше магия, за да ги успокои, да ги накара да приемат с лекота предстоящото решение и да забравят подозренията си. Кралят каза:

— Господа, ако благоволите да се оттеглите в покоите си, ще обсъдим проблема по-късно. — Погледна купчината документи, които беше донесъл Паско, и добави: — Ще ни отнеме време, докато ги изчетем. Ще поръчам да донесат вечеря в покоите ви и ще подновим срещата си утре сутринта.

Пъг, Тал и Паско се поклониха и излязоха от кралската зала. Един паж ги придружи до скромните им покои и щом останаха сами, Тал каза на Паско:

— Не са хубави като стаите, които ми дадоха, когато се бих за титлата в Двора на майсторите.

— Тогава ви харесваха повече — отвърна Паско. — Все още не бяхте опитвали да убиете някого от кралската фамилия.

На вратата се почука и Пъг махна на Паско да отвори. Влязоха слуги с подноси с ястия и вино. След като излязоха, Пъг каза:

— Мисля, че ще ги убедим, но може да ни отнеме доста време.

Тал въздъхна. Гореше от нетърпение да се върне при наемниците си. Вярваше на Джон Крийд и въпреки желанието си да отмъсти за своя народ, бе започнал да вярва и на Куинт. Но все пак това неговото

си беше наемническа войска и във всеки момент можеха да избухнат неприятности.

Така че попита Пъг:

— И след това какво?

— След това чакаме — отвърна Пъг. — Най-трудното от всичко.

— Ще уредя баня за вас, господа, докато си хапвате, и ще поговоря с персонала да донесат вечерята рано.

Пъг стана.

— Не и за мен. Аз ще вечерям с жена ми и ще се върна преди разсъмване. — Махна с ръка и изчезна.

Тал погледна Паско и каза:

— Също като Магнус. Мразя, когато го правят това.

Паско кимна.

ГЛАВА 19

НАПАДЕНИЕ

Вятърът режеше като нож.

Тал седеше свит под дебелото си наметало и стискаше с дясната си ръка топка. Беше му я дал Накор. Беше направена от някаква странна черна материя, не подскачаше добре и беше тежка, но поддаваше точно толкова, че да предизвика от него сериозно усилие. Постоянната болка вече бе заглъхнала до леко жегване или сърбеж от време на време.

Но ръката му вече бе възстановена напълно и от месец той се упражняваше със сабята. Отначало можеше да я държи за не повече от няколко минути и понякога болката почти го разплакваше, но той упорстваше. Сега почти не я усещаше, освен когато не спреше, за да помисли за нея. А в момента бе твърде зает с мисълта за ставащото пред него, за да мисли за ръката си.

Три хиляди наемници язدهа по тясната пътека към платото в колона по един. Щом излизаха на равното, спираха за почивка, но без да палят огън. Бяха на мили от цитаделата, но Тал не искаше да рискува със стотици огънове. Макар вниманието на Каспар да бе насочено към флотата на котва пред пристанището му и към армията, подхождаща от изток покрай реката, димът щеше да се разнесе на цели мили.

Армията на Островите трябваше вече да е стигнала до крайния си пункт. Тал бе убедил крал Риан, че може да я придвижи с лодки по маршрута, проучен от агентите на Салматер, след това да я стовари на северния бряг на реката и така да разположи сила от пет хиляди души между Портал Оласко и Опардум.

Измъчваше го огромно нетърпение, тъй като знаеше, че вече е близо до окончателното уреждане на сметките си с Каспар. И ужасно му се искаше Конклавът да може да приложи чародейните си изкуства, за да прехвърли с магия армията му в пещерите, вместо да се налага да чака инженерите да построят нов мост през дъното на клисурата. Но знаеше, че това е невъзможно. Пъг го бе предупредил, че Лесо Варен

ще засече всякакво заклинание на мили от цитаделата. До последния миг щурмът трябваше да е конвенционален, защото преждевременното предупреждаване щеше да ги обрече на провал. Дори Каспар да бъдеше пленен, истинската цел беше Варен и той не трябваше да се измъкне. Макар да искаше смъртта на Каспар, Тал знаеше, че първата му цел са покоите на мага, защото там щеше да намери преградите, които предпазваха чародея от Пъг и другите, и той трябваше да ги унищожи, преди Варен да го е убил, иначе всичко щеше да се провали. Каспар щеше да оцелее, черната магия на Лесо Варен щеше да се развихри безпрепятствено и целият живот на Тал щеше да се окаже напразен и безсмислен.

Беше изпратил двама от съгледвачите си напред с инженерите. Дал им беше ясни указания. След като вдигнеха моста, трябваше да се изкачат по пътеката и да изчакат в първата голяма пещерна галерия, откъдето Тал щеше да поведе войниците през лабиринта от тунели, отвеждащи към единствената пещера, достатъчно голяма, за да побере силите му. Оттам оставаше само къс преход до изоставеното мазе, от което щяха да нахлуят в цитаделата.

Тал гледаше нижештата се покрай него войска. Тя бе смесица от ветерани, събрани от Джон Крийд, и новобранци от селата край Калеш'каар, млади мъже и няколко жени, които бяха решили, че за тях няма бъдеще в Стегата на Бердак. Тал беше обещал на всички, че след войната ще им се разреши да се заселят в Оласко... стига да победяха, разбира се. Изглежда как се качи и последният войник, след това товарните коне докараха обоза и щом отминаха и те, Тал подкара към най-предния бивак.

Куинт Хавревулен, Джон Крийд и бароните Висня и Столинко го очакваха. Прехвърляли бяха бойния план сто пъти, но Тал все пак каза:

— Още веднъж. Докладвай.

— Сигнали от разузнавачите ни в тила показват, че всичко е чисто и никой не подозира, че сме тук — каза Куинт.

— Всеки си знае работата, Тал — заяви Крийд.

— В характера ми е да се притеснявам в момент като този.

— Когато кешийците извършат десанта, ще открият, че ключови отбранителни постове са изоставени или че заповедите са объркани — каза Висня. — Имаме приятели, които ще се погрижат защитата на външния град да се окаже в най-добрия случай символична.

Столинко взе думата:

— Тя бездруго никога не е била кой знае какво. Утре до залез-слънце силите на Каспар или ще се оттеглят изцяло в града, или вече ще са зад стените на цитаделата.

Тал кимна. Щеше да им е нужно цяло денонощие, докато стигнат основите на цитаделата и тунелите.

— Значи призори след два дни превеждаме цитаделата.

Нещо все пак го притесняваше. Знаеше, че е за предпочитане да изведе всичките си хора на позиция, преди да щурмува цитаделата отвътре. Но в пещерите и мазетата просто нямаше достатъчно място за това. Налагаше се да поведе двеста души по едно от стълбищата и да се надява, че ще стигнат до горната площадка, преди да прозвучи сигналът за тревога, и че ще може да задържи ключовия коридор достатъчно дълго, за да позволи на останалите сили да започнат да изпълват цитаделата.

Но ако той и авангардът му бъдеха заклещени на това стълбище, дори отделение от само шестима души с мечове и арбалети можеше да ги задържи там цяла седмица.

Тал седна, свали ръкавицата на дясната си ръка и почна да я свива.

— Ако не ти бях видял чукана, нямаше да повярвам, че ръката ти е била отсечена — каза Куинт.

Загледан в пръстите си, Тал отвърна:

— Полезно е да си имаш приятели, които знаят разни „хитрини“.

— Е — измърмори кисело Столинко, — надявам се да разполагаш с още „хитрини“ за следващите два дни.

— Според това, което ни каза Тал, не мисля, че ще ни трябват хитрини — рече Джон Крийд. — Това си е пряк двубой: който има по-силна воля, печели.

Никой не каза нищо.

Промъкваша се през тунелите цели четири часа. Всеки десети от войниците носеше запалена факла. Способността на Тал да помни всяка подробност по маршрута след над четири години от последното си посещение тук им спести време и жертви, защото районът бе осеян с измамни пропади и задънени проходи.

По това време на годината пещерите бяха сухи. Лишеят в по-долните отстъпи на гранитни стени и прашни подове, щом се изкачиха към повърхността. Миришеше на плесен.

Тал спря в последната по-голяма галерия, махна на една от младите жени от освободените роби и ѝ каза:

— Предай назад. Отдъхваме за час. Аз ще отида да разузная.

Тя се обърна и предаде заповедта, а Тал взе една факла и изчезна в тунела.

Всичко беше както го помнеше и той бързо намери пътя до изоставената преди много време складова зона. Единствените отпечатъци в прахта на пода бяха неговите, вече станали едва различими след четири години.

В другия край на пещерата имаше врата и Тал я огледа внимателно, преди да я отвори само колкото да се промуши.

Влезе в пусто помещение. Вече се намираще в самата цитадела. Три от стените бяха издялани в скалата, но отсрещната бе от зидани камъни и в нея имаше врата. Той я отвори и надникна в пустия коридор.

Мина бързо по него и стигна до последната врата, която щеше да отвори, защото зад нея бе онази част от укреплението, която можеше да използва: складово помещение със стълбище, по което се стигаше в ядрото на цитаделата. Това бе най-отдалеченият от кухнята склад и макар да се използваше рядко, понякога тук слизаха слуги, за да вземат сол от големите бъчви, наредени покрай стените. Тал извади един червен парцал и пирон и закова парцала на вратата.

После тръгна обратно. Ковеше парцали на всяка врата, през която щяха да преминат силите му.

На едно разклонение закова два парцала: един червен и един син. След това продължи в друга посока и след час втора пътека беше маркирана със синьо.

Преди да се върне при чакащия го авангард на армията му, трябваше да набележи три маршрута. Джон Крийд щеше да поведе хората си по жълтата пътека и да излезе в парадния двор през една слугинска портичка. Неговата задача бе да щурмува стената отвътре, в подкрепа на кешийските воители, щурмуващи откъм града.

Куинт Хавревулен щеше да води втората колона по синята пътека право към оръжейната, за да атакува ядрото на силите в цитаделата.

Най-вероятно щеше да се окаже първият от тримата, който да се изправи срещу главните сили на войската на Каспар.

Задачата на Тал бе най-опасната, защото той щеше да води нападението по червената пътека към покоите на Лесо Варен. Знаеше, че това може да доведе до бърза и кървава смърт. Беше се колебал за този избор, но не можеше да заповяда на никой от съратниците си да направи това. Освен това като че ли вече му беше все едно. Изпитваше само вътрешен хлад. Години наред бе очаквал деня, в който ще съкруши Каспар и ще му даде да разбере защо го унищожават. Мисълта за мъст над враговете му обаче вече не му носеше утеха. Всъщност изпитваше точно обратното. Възмездието бе започнало да губи привлекателността си след смъртта на Гарвана.

Годините, преживени в очакване на този момент, сега изглеждаха някак похабени. В краткото време, преди да се посвети изцяло на този залог всичко или нищо, повече от всичко на света му се искаше просто да се махне. Мислеше си за всичко, което бе изгубил, всичко, което безразсъдно бе изоставил в миналото заради решимостта си да накаже Каспар.

Сега се чудеше каква полза ще има от това? Защото смъртта на Каспар нямаше да му върне баща му, Зов на лос призори, нито майка му, Шепот на нощния вятър. Брат му, Ръка на слънцето, и малката му сестра Милиана щяха да си останат мъртви. Щеше да може да чува отново смеха на своя дядо, Смях в очите му, само в спомените си. Нищо нямаше да се промени. Никой селяк край Крондор нямаше изведнъж да се надигне в почуда и да промълви: „Една злина бе наказана“. Никой ботушар в Ролдем нямаше да вдигне глава от пейката си и да рече: „Един народ бе отмъстен“.

Ако можеше само с мисъл да заличи Каспар, с радост щеше да обърне гръб на предстоящата касапница. Стотици, навярно хиляди мъже и жени щяха да загинат и едва ли и един от хиляда щеше да има и най-смътна представа защо свършва животът им. Никой от тях нямаше да разбере, че загиват, защото едно момче е преживяло унищожението на своя народ и защото един амбициозен човек е сключил договор със зъл магьосник.

Тал въздъхна. Колкото и да се опитваше, не можеше да мрази Каспар или Куинт повече, отколкото можеше да мрази мечка затова, че се държи като мечка. Бяха просто същества, подвластни на своята

природа. При Каспар означаваше, че е болен от амбиция и лишен от скрупули. При Куинт то означаваше, че изпълнява заповеди сляпо и прави каквото му се каже, все едно колко отблъскващи и лишени от морал ще се окажат тези заповеди.

Но ето, че Тал сега се възползваше от характера на един от тези мъже, за да унищожи другия. И иронията в това съвсем не му беше забавна.

Върна се при хората си и завари всичките си офицери най-отпред.

— Готови сме — каза Куинт. — Сега какво?

Тал седна и каза:

— Сега чакаме.

Мазето беше празно и Тал махна на хората си да го последват до другия край. Отвори вратата с рязък тласък и в далечината се чу смътен шум — екът от гласовете на мъже и жени в цитаделата, затичали по разните указани им места по време на боя. Войниците заемаха постовете си на бойниците, а слугите бързаха да приготвят всичко необходимо за удържане на щурма: храна, одеяла, вода, пясък за потушаване на пожари и превръзки и мехлеми за ранените.

Тал даде знак и първата група се заизкачва по тясното стълбище. Десетима тръгнаха надясно и десетима — наляво. Заповядано им беше бързо да стигнат до двата края на коридора и да чакат там, докато не се събере целият отряд.

След като и петдесетимата заеха позиция, Тал подаде сигнал. Всяка част имаше своя задача: да намери определено място в долната част на цитаделата и да го задържи. Щяха да барикадират пресичащите се коридори — с маси, столове и всичко, което намерят, — след което да задържат тези позиции с помощта на лъкове и арбалети, докато Тал стигне до своята цел. Тоест щяха да бранят фланговете на бойците, отиващи в леговището на мага.

Тал даде знак на хората зад себе си да се движат колкото може по-безшумно. Беше подбрал двадесет и петима от най-коравите си мъже, водени от грамадния убиец Мастерсън, който все още носеше тежката брадва, взета от Крепостта на отчаянието.

Тал зави на ъгъла и тръгна по късия коридор, после нагоре по стълбището. Стигна до стъпала, отвеждащи обратно надолу; други две стълбища продължаваха нагоре от двете страни. Отрядите след неговия щяха да тръгнат по тях със заповед да нападнат всякакви части от хората на Каспар, на които се натъкнат. Тал поведе своите двадесет и пет по стълбището към покоите на Лесо Варен.

Забърза по коридора, отвеждащ към първата стая на чародея, и щом наближи вратата, усети как настръхва. Спря и извика:

— Назад!

Мъжете зад него се поколебаха за миг, после заотстъпваха, и в същия миг непоносимо силен писък раздра въздуха. Някои от бойците си запушиха ушите с ръце и завиха от болка. Тал, който бе най-близо до вратата, изгърпя най-тежкото и буквално бе отблъснат назад.

Но писъкът спря и Тал тръсна глава и безмълвно даде знак на Мастерсън да разбие вратата. Мастерсън кимна. Намръщи се и се засили.

Ако Варен беше очаквал, че Тал и хората му са избягали или че ще стоят зашеметени в коридора, беше сгрешил. Огромната брадва на Мастерсън се стовари върху резето и го пръсна на трески. С един ритник изкърти пантите и вратата рухна навътре.

Двадесет и пет души нахлуха в стаята. Магьосникът стоеше в другия край, сам. Изглеждаше по-скоро подразнен, отколкото уплашен, и единственото, което каза, бе:

— Това вече наистина е прекалено.

После махна с ръка и изведнъж Тал бе залят от непоносима болка. Олюля се и сабята изпадна от пръстите му. Мъжете около него се превиха и заповръщаха.

Единствено Мастерсън успя да се задържи прав и макар да се олюляваше, продължи напред. Като видя, че грамадният боец по някакъв начин устоява на магията му, Варен въздъхна, вече изгубил търпение, вдигна нещо, което приличаше на тънка пръчка от тъмно дърво, насочи го към размахващия брадвата гигант и изрече някакви думи.

Пламъци обкръжиха главата и раменете на Мастерсън и той зави от болка и изпусна брадвата. Смъкна се на колене и запляска безпомощно пламъците, които придобиха злокобно зелен цвят и изпълниха стаята с мазен дим и с вонята на горяща плът.

Тал с усилие запълзя напред, въпреки че всеки мускул по тялото му се опитваше да се свие в спазъм. Не можеше да накара пръстите си да се стегнат около дръжката на сабята, която лежеше на пода до разтворената му длан. С последно усилие на волята си успя да извади камата си от колана, сбра цялата си останала сила и я запокити към магьосника.

Камата полетя точно... но спря на половин педя пред Варен и издрънча на пода, все едно се беше ударила в невидима стена. Магьосникът пристъпи напред, застана до Тал и го изгледа отгоре.

— Талвин Хокинс, нали? Изненадан съм — заговори кротко, но достатъчно високо, та гласът му да надделее над стоновете и плача на мъжете в помещението. Погледна дясната ръка на Тал и рече: — Мислех, че това са ти го отсекли. — Въздъхна. — Това е проблемът с хората на Каспар. Просто не можеш да разчиташ на тях за детайлите. Първо, ти трябваше да умреш в Саладор, но не намери благоприятие да го направиш. След това най-неочаквано се озоваваш тук с войска... всичко това е много досадно, Талвин! — Магът се огледа. — Ако Каспар не може да задържи този свой град, ще трябва да се задвижа аз... отново! Това наистина е безобразие. — Наведе се толкова, че лицето му се озова само на половин педя от Тал, докато младият мъже се мъчеше да седне, отказваше да рухне на пода. — Доста упорито момче си — каза Варен, бутна го съвсем леко и Тал падна по очи.

— Не допускам, че всичко това е по твоя вина. В края на краищата не можеш просто така да свирнеш и цяла кешийска армия да ти дойде на крака... да не говорим за онази пасмина от Островите долу при реката. Много ми се ще да узная как успя да убедиш Риан и Карол да се съгласят на каквото и да било, но времето ми е ограничено, тъй че няма да си го губя в празни приказки. — Лесо Варен отиде да погледне през прозореца. — Хм, това не изглежда добре. Кешийците на стената и отряд мъже, които са ми непознати, отварят портата към двора. Това просто няма да стане.

Отвори прозореца и насочи пръчката си навън. Тал усети как отпрати магията си към хората долу. Но забеляза, че всеки път, когато Варен го прави, болката, която изпитва, леко намалява. Зрението вече не застрашаваше да му измени и можеше да се движи, макар и с усилие.

След няколко мига изливане на ужасяващ огън по хората долу Варен отново се обърна към него:

— Е, колкото и забавно да беше всичко това, вече е време да умреш. — Остави пръчката си и извади камал.

Мъжете на Крийд се озоваха на стените, преди защитниците на Оласко да разберат, че са нападнати откъм тила. Кешийците бяха преминали през града като прериен огън лете и оласконските войници, които не бяха получили заповед да се оттеглят в ред, се втурнаха през портата в бяг.

Хората по стените, досега обърнали погледи към кешийските воители-псета, понесли стълби и обсадни костенурки, изведнъж се оказаха обкръжени от врагове по бойниците. Стрелците, които трябваше да заспят с дъжд от смъртоносни стрели кешийците, вече трябваше да се борят в ръкопашен бой с въоръжените нашественици.

Крийд се огледа и кимна доволно, щом хвърковатият му отряд стигна до портата, надви пазещото я отделение и започна да я отваря, за да пусне връхлитащите отвън кешийци.

Точно в този миг взривът удари вдясно от портата и от двете ѝ страни се разлетяха хора. Втори, след него трети взрив от енергия накара други да потърсят укритие или просто да се обърнат и да побягнат. Крийд вдигна глава и видя някакъв мъж в халат да гледа отгоре.

Каквото и да си въобразяваше, че прави магьосникът, само създаде още по-голямо объркване, което помогна на нахлулите. Крийд зарева заповеди на отряда си да отвори вратата и щом я видя зейнала, разбра, че тази част от битката ще приключи след по-малко от половин час. Започна да насочва войниците, които продължаваха да прииждат от тунелите, към портите в основата на цитаделата. Щурмът бе толкова бърз, че те все още зееха отворени. Можеше да изпрати своите воители в подкрепа на Куинт и Тал.

Погледна пак нагоре към цитаделата и се зачуди как ли върви битката там. След като кешийците бяха нахлули отсам стените, тя всъщност беше решена. Армията на Каспар щеше да бъде разбита. Крийд поздрави наум Тал за гениалността му; надяваше се, че младежът ще доживее достатъчно, за да види победата.

Кешийските войници нахлуха през зейналата порта и Крийд махна на командира на щурмовите им сили и изрева:

— Вече сме вътре! Стълбите там и ето там — посочи две места, — и ще ги смажем от две страни.

Капитанът веднага прати хората си към посочените места. Крийд огледа за последно, за да се увери, че всичко върви според плана. Остана доволен, като видя, че оласконските войници по стената вече хвърлят оръжията си и молят за пощада. Махна с ръка на държаното в резерв отделение да го последва в цитаделата. Надяваше се капитан Куинт да се е справил също толкова лесно като него.

Капитан Куентин Хавревулен коленичи зад импровизираната барикада — преобърнатата маса във войнишката трапезария. Той и хората му бяха нахлули в оръжейната, но откриха, че стоящият в готовност резервен отряд на херцога е поставен в трапезарията, за да може лесно да се пренасочи към всяка част на атакуваната цитадела.

За негово съжаление, не можеше да преведе достатъчно хора през вратата, за да предприеме сериозна атака. На два пъти поведе по десетина души извън големия килер, от който имаха достъп към трапезарията, но ги изтласкваха обратно. Вече бяха поставили стрелци на балкона над трапезарията и всеки от хората на Куинт, който се покажеше, най-вероятно щеше да бъде набучен със стрели.

Единственото, което пазеше хората му, беше барикадата от маси. Един от наемниците до него потръпваше всеки път, щом в дървото или в стената отзад се забиеше стрела.

— Ще се измъкнем ли, капитане?

— Проклет да съм, ако знам — изръмжа Куинт. — Но започна да ми писва да седя тук. — Огледа се. — Я ми помогни да избутаме тая маса напред. — Даде знак на още двама да помогнат. Избутаха масата на четири стъпки напред и Куинт даде знак на други от хората си да направят същото с масите от двете му страни. Скоро спечелиха достатъчно пространство, за да могат още десетина души да допълзят от килера за нова атака.

Тъкмо когато се канеше да я предприеме, един глас отгоре изрева:

— Предавате ли се, псета? Куинт изрева в отговор:

— Кой умря, че са те повишили, Алекси?

Последва миг мълчание, след което гласът отвърна:

— Куинт? Ти ли си?

— Че кой друг? — извика Куинт.

— Мислехме, че вече си умрял.

— Съжалявам, ако те разочаровам, но имам други планове.

— Херцогът ще ме възнагради щедро, ако му занеса главата ти, капитане.

— Ами ела да я вземеш — отвърна бившият капитан със специални пълномощия от армията на Оласко. Отговор не последва и той добави: — Или може би искаш първо да го обсъдим?

— Какво имаш предвид?

— Преговори.

Отново настъпи тишина, след което Алекси отвърна:

— Чувам те идеално и отгук. Казвай.

— Две хиляди псета на Кеш би трябвало вече да са проникнали през портите ви, Алекси. В цитаделата вече има и други отряди наемници, още прииждат през тунелите всяка минута. Тук може да сте ни запушили, но ти гарантирам, че частите ви са притиснати на всички фронтове. Не можете да победите. Но ако се предадеш, ти и хората ти ще останете живи.

— А ако се предам и се окаже, че ми говориш празни приказки, херцогът ще ми направи червата на жартиери.

— Изпрати хора. Поискай сведения. Аз мога да почакам. — Куинт се ухили. — Няма за какво да бързам, след като моята страна печели.

Последва дълго мълчание, после Алекси каза:

— Капитан Куинт, може да си всякакъв, но никога не си бил лъжец. Какви условия предлагаш?

— Нямаме проблем с хора, които просто са изпълнявали заповеди. Оставете оръжията си и ще бъдете пощадени. Не знам кой ще движи нещата тук, след като всичко свърши, но който и да е, ще му трябват войници, за да поддържа реда. Това е. Изчакваме и когато другите ни отряди започнат да пробиват през вратите зад вас, ще излезем иззад тия проклети маси. Ако се предадете веднага, всеки от вас ще поживее поне още някой ден. Можем дори да седнем и да пийнем по халба, когато прахът се слегне. Какво ще кажеш?

— Ще пратя хора, Куинт, и няма да стреляме, стига да си кротувате зад тия маси. Съгласен?

— Съгласен! — Куинт остави меча си на пода и даде знак на хората си, че могат да се отпуснат и да полегнат без притеснение. —

Това може и да свърши добре — прошепна им. Надникна предпазливо и видя, че стрелците с лъкове са ги отпуснали и се подпират на тях, а тези с арбалетите са ги снишили. Въздъхна. — Дано нещата да вървят така добре навсякъде.

ГЛАВА 20

ИЗХОД

Тал гледаше напрегнато.

Лесо Варен се приближаваше бавно, хванал небрежно камата. Тал си пое дъх. Болеше го всичко, но болката беше търпима, много по-малка от онова, което бе преживял, след като го бяха спасили Паско и Робърт, по-малка от онази, когато го бяха нападнали танцьорите на смъртта, по-малка от онази, когато бяха отсекли ръката му. Съсредоточи се върху мисълта, че е понесъл много повече болка и е оцелял.

Извличаше сила от дълбините на душата си и чакаше, защото знаеше, че ще има само една възможност да нанесе удар на магьосника. Отпусна глава, все едно нямаше сила да я вдигне.

Варен, без да обръща внимание на гърчещите се по пода войници, спря при Тал и рече:

— Талвин, впечатлен съм. Много по-издръжлив си, отколкото допусках. Знаеш ли, казах на Каспар, че в тебе има нещо странно, когато те прегледах в нощта, в която положи клетвата. Не че издаваше двойственост, но по-скоро беше... без никакво колебание. Подозирам, че си обучен по някакъв начин, но ако практикуваше магия, нямаше да преживееш и една минута, след като се озова в стаята ми. — Махна с ръка. — Поставил съм прегради навсякъде. — Въздъхна отегчено. — Имам си врагове, нали знаеш. — Посочи към отсрещната стена и тя заискри и се стопи. Беше илюзорна. Тал видя, че стаята е с цели десет стъпки по-дълга, отколкото си беше мислил. На вериги, окачени на отсрещната стена, висеше жена, гола и плувнала в кръв. Алисандра. Не можеше да разбере жива ли е, или не, а трябваше да се съсредоточи изцяло върху едно-единствено нещо — последния си опит да се защити. Варен каза: — Нашата мила лейди Роуена се опита да ме убие. Опита се да ме убие!

Обърна гръб на Тал и закрачи към отпуснатото във веригите тяло.

— Опитва се да ме съблзни! — Изсмя се, обърна се отново към Тал и заговори бързо: — Виж, обичам да се въргалям с жени като всеки мъж, но има моменти, когато такива неща са само разсейване. Освен това вложените в тях енергии са крайно неподходящи за онова, което правя сега. Ужасно жизнеутвърждаващо и възпроизводително е, и прочие, но точно сега усилията ми са съсредоточени в противоположна посока, ако ме разбираш. Тъй че вместо забавление между чаршафите — и кама в гърба ми — си помислих, че тя би могла да допринесе за работата ми по добър начин — или лош, от нейна гледна точка. — Засмя се и Тал вече със сигурност се увери, че този човек е луд.

Варен посегна и стисна Алисандра за брадичката.

— Останал е още малко животец тук, нали, скъпа? — Изглежда я напрегнато. — Бавната смърт е най-добрата смърт... за мен. Подозирам, че точно сега е ужасно неприятно да си ти. — Изсмя се и пусна брадичката ѝ, после пак тръгна към Тал. — Не бих се изненадал, ако разбере, че и двамата работите за един мой стар враг. Тъжно ми е да го кажа, но нямам време да те окачвам на стената, за да го разбере. Но дори и да не си, ми създаде големи неприятности, Талвин. Да водиш армия тук, да превземаш града, цялата тази суматоха. — Облеци се и зажима. — Е, аз всъщност обичам писъците и кръвта. Придават приятен нюанс на нещата. — Клекна до Тал. — Виж, радвам се, че те виждам пак, но се налага да сложа край на времето ни заедно. Боя се, че Каспар ще изгуби своя град, а щом е така, трябва да си потърся нов дом. Довиждане. — И замахна с камата, точно както Тал очакваше, за да му пререже гърлото. Тал обаче вложи всичката сила, която му бе останала, замахна с камата, която бе издърпал от колана си, и парира удара на Лесо. Варен беше могъщ чародей, ала в боравенето с оръжие бе като бебе в сравнение с Тал. Камата излетя от ръката му и издрънча на пода.

Тал замахна пак, но камата му се отплесна от кожата на Варен, натъкнала се на невидима броня. Ударът все пак накара мага да падне по задник... и болката, разкъсваща Тал, изведнъж секна. Той си пое дълбоко дъх и се изправи.

— Значи стомана не може да те докосне?

— Боя се, че не — отвърна Варен, присви очи и се изправи тромаво. — Знаеш ли, това вече не е забавно. Ако обичаш, умри

веднага!

Изпъна ръка и Тал усети трупащата се енергия. Веднъж-дваж бе ставал свидетел как Пъг или Магнус сбират магическата сила и резултатите обикновено бяха невероятни. Нямаше съмнение, че ако магът успее да довърши заклинанието си, резултатът никак няма да му хареса.

В оставащите му секунди си даде сметка, че сабята му ще е също толкова безполезна, колкото и камата. И изведнъж усети нещо издуто да го подпира под ризата и бързо измъкна твърдата топка, която му беше дал Накор. В отчаяно усилие да прекъсне съсредоточението на мага замахна и запрати топката с все сила.

Топката мина през енергийната броня на Варен и го порази в гърлото. Заклинанието бе прекъснато и Тал усети как силата в стаята изчезна.

Очите на чародея се изцъклиха, ръцете му посегнаха към гърлото му. Той се бореше за въздух, ала Тал виждаше, че не може да вдиша. Направи две стъпки към мага, а Варен се смъкна на колене, лицето му почервения, вените по челото му се издуха.

Глас зад Тал изхриптя:

— Мисля, че му счупи гръкляна.

Тал се обърна и видя, че един от изпопадалите войници се изправя. Посочи му един голям глинен предмет до вратата, шестоъгълен и покрит с тайнствени знаци.

— Виждаш ли го това? Счупи го. Огледай всички стаи и ще намериш още. Счупи ги всичките.

Отиде до гърчещия се на пода маг и го изгледа отгоре.

— Адски начин да умреш, нали? — След това коленичи, изправи Варен, застана зад него и го хвана за главата. И с едно бързо извъртане прекърши врата на тъмния чародей. Тялото на Лесо Варен рухна на пода.

Тал се обърна и отиде до окованото на стената тяло. Откачи прангите от ръцете на Алисандра и внимателно я положи на пода. Вгледа се в лицето на жената, която бе мислил, че обича. Зашеметяващата някога красота бе ужасно обезобразена, камата на Варен бе играла немилостиво по това лице. Той смъкна наметалото си и я загърна в него. После извика на един от войниците:

— Отнеси я отзад и вижте дали някой от лекарите може да я спаси.

Войникът вдигна Алисандра и я изнесе през вратата.

Въздухът изведнъж запращя от енергия и трима души се материализираха в стаята — Пъг, Магнус и Накор. Изгледаха мъртвия маг и Накор каза:

— Справи се по-добре, отколкото очаквах, Тал.

— Всички да се махнат — каза Пъг. — Тук има неща, срещу които можем да се изправим само ние тримата. — Погледна Варен. — Това, че тялото е мъртво, още не значи, че магията не се е задържала. Все още може да има капани.

Тал нареди на войниците си да излязат. Магнус кимна.

— Накор е прав. Добре се справи.

— Как върви битката? — попита Пъг. Тал сви рамене.

— Не знам. Крийд и Куинт не са ми донасяли, но след като този... човек е мъртъв, мисля, че съм дотук.

Обърна се да излезе, но Пъг го хвана за ръката. Погледна го в очите и заговори:

— Преди да намериш Каспар, запомни едно: ти бе използван жестоко през целия си живот, Тал, от Конклава, както и от Каспар. Дали щях да пожертвам живота ти, за да убия този свой враг? — Посочи трупа на Варен. — Сто пъти, приятелю. — За миг в очите му се долови болка. — Нямах да си първият, загинал заради мен. — Ръката му се впи в ръката на Тал. — Конклавът няма да иска нищо повече от тебе: отсега нататък животът си е твой, за да направиш с него каквото пожелаеш. Ще ти помогнем по всякакъв възможен начин, със злато, земя, с помилване от Островите и Ролдем. Поискай каквото пожелаеш и ще го направим, стига да можем.

— Но едно нещо над всичко трябва да разбереш. — Магьосникът за миг замълча. — Ти си на кръстопът и от този момент всичко ще е в твоите ръце. Реши що за човек искаш да бъдеш... и действай.

Тал кимна.

— Точно сега имам само една цел, Пъг. Ще намеря Каспар и след като сложа край на живота му, ще мисля за остатъка от моя.

И без повече думи взе сабята си и последва наемниците по коридора, далече от леговището на мага.

Тал ревеше заповеди и размахваше сабята. Отрядът му се бе натъкнал на помещение, пълно с оласконски войници, решени да бранят тази част от цитаделата с живота си. Битката от стая в стая бе кървава и безмилостна и Тал мина през телата на десетки ранени и много повече мъртви.

Сражаваше се вече от два часа, но болката, която бе изпитал от ръцете на мага, не бе забравена. Прочистил бе шест-седем стаи, след като напусна крилото на чародея. Бяха му донесли, че външният двор и долните помещения на цитаделата са подсигурени и са назначени войници да пазят оласконските пленници. Но колкото повече се приближаваше до тронната зала на Каспар, толкова по-яръстна бе отбраната.

Боят продължаваше и на два пъти Тал трябваше да се оттегля, за да пие вода и да хапне. На ръцете му все едно бяха вързани железни тежести, но той винаги излизаше напред да поведе хората си.

След няколко часа бой разбра, че са обкръжили тронната зала, и бързо разпрати хора да предадат на останалите да подсигурят вратите. След това махна на десетина от мъжете си да го последват, понеже знаеше, че има и други, не толкова явни изходи от залата.

Намери входа за слугинския проход и едва не загина, щом отвори вратата. Само изключителните му рефлексии му позволиха да парира забиващата сабя, която го посрещна.

— Пики! — извика през рамо и мъже с дълги пики затичаха напред. Снишиха оръжията си и изтласкаха защитниците назад по тесния коридор, а Тал и хората му ги последваха.

Тал забърза напред, но спря, осъзнал, че е стигнал входа за тронната зала.

Във вратата имаше шпионка, покрита с метална пластина. Поставена бе тук, та слугите да не прекъсват херцога, докато води официално дворцово заседание.

Тал надникна и видя Каспар: херцогът стоеше по средата на помещението и насочваше бранителите. Носеше черна броня и изглеждаше досущ като приклещен мечок, като онзи, който Тал беше убил преди години, за да го спаси.

Прецени, че възможно да стигне до Каспар, преди той да се е усетил, но имаше и риск. По-добре беше да изчака още няколко

минути и да види как ще продължи атаката от трите входа. Още повече че имаше повече войници от Каспар. Отвън отекна гласът на командира на кешийците:

— Ще се признаете ли за победени?

Каспар се изсмя.

— Никога!

Тал мразеше да гледа как хора загиват безсмислено. Изходът вече беше несъмнен. За по-малко от ден Каспар беше разбит тотално. Нямаше нужда да загиват повече хора. Обърна се и каза:

— Предайте назад, че искам колкото повече хора да проникнат оттук. Щом отворя вратата и вляза, ти — посочи първия зад себе си — минаваш отдясно. Следващият — отляво. Всеки нататък — един надясно, един — наляво. И ги помитаме!

Изчака да предадат заповедта му, след което дръпна резето и се втурна напред. В първите няколко мига влизането му остана незабелязано, но след това Каспар, изглежда, го зърна с крайчеца на окото си, защото се обърна тъкмо навреме, вдигна сабята си и отби атаката му.

— Тал! — И замахна пак, като принуди Тал да отстъпи. — И с две ръце?! Тука има някаква магия. — Продължи атаката със свирепа комбинация от удари, лишени от финес, но ефективни.

Тал не можеше да си позволи риска да откъсне поглед от очите му, но долови, че ритъмът на битката около тях се променя. С атаката на хората му в тил защитниците на вратите губеха.

Лицето на Каспар бе изопнато от напрежение, той не обръщаше внимание на нищо наоколо в усилието да срази противника си. Тал беше много по-добър със сабята, но беше уморен, а и дясната му ръка все още не бе напълно възстановена. Дори една грешка от негова страна щеше да е фатална.

Кънтежът на оръжия около двамата затихна, боят спираше. След няколко минути единствените звуци в залата останаха стоновете на ранените и екът на дрънчащите едно в друго оръжия на Тал и Каспар.

Херцогът се бе зачервил, бузите му бяха издути в усилието му да запази дъха си. Тал изгаряше и от болки, и от желание всичко това да свърши по-скоро, но Каспар не се откриваше за решителния удар.

А след това Каспар направи погрешна стъпка и закачи с пръсти един лежащ на пода труп. Тал се хвърли отгоре му като ястреб.

Оръжията им се сплетоха и сабята на Каспар изхвърча от ръката му. В следващия миг херцогът замръзна: връхът на сабята на Тал бе опрян в гърлото му.

Каспар се стегна да приеме смъртоносния удар, но Тал задържа сабята си притисната плътно до кожата и извика:

— Вържете го!

В този момент в залата влезе Джон Крийд.

— Ти успя!

— Ние успяхме — отвърна Тал. Огледа залата. — И много от нас платиха с живота си тази победа.

— Защо не го довършиш тогава? — попита Крийд.

Тал погледна Каспар в очите. Двама войници вече връзваха китките на херцога зад гърба му.

— Би било прекалено бързо. Искам първо да осъзнае напълно какво е загубил, какво му се отнема. — Прибра сабята си. — Освен това мога да го обеса утре също толкова лесно, колкото да срежа гърлото му сега. — Огледа отново помещението. — Погрижете се всички да разберат, че цитаделата е наша. После известете навсякъде да спрат боя.

Командирът на кешийските сили също се приближи и каза:

— Капитане, ще се оттеглим, както се разбрахме. Цитаделата е ваша.

— Благодаря ви и благодаря на императора. Няма много надежда да се държи под контрол плякосването на връщане към пристанището, нали?

Кешиецът сви рамене.

— Е, плячката е част от войната.

Поклони се сдържано, даде заповед и кешийците започнаха да излизат.

— Ще се изненадам, ако в града остане нещо ценно, след като тези момчета си отидат — каза Крийд.

Тал се усмихна.

— В цитаделата има предостатъчно богатства за всички. С това обаче ще се заемем утре. Погрижете се за ранените и слугите да почват да готвят. Ако всички са гладни като мен, ще изядем запасите на херцога за един ден.

Крийд кимна и тръгна да предаде заповедите му, а Тал се обърна към двамата, които държаха Каспар:

— Задръжте го тук засега, но всички останали да се отведат на парадния двор и да бъдат поставени под стража.

Излезе от тронната зала на херцога и закрачи към семейните покои на Каспар, без да обръща внимание на уплашените погледи на слугите. Пред вратата на Наталия завари отделение гвардейци. Погледна ги и рече:

— Свърши се. Каспар е пленен. Хвърлете оръжията си или ще се върна с петдесет души. Господарката ви няма да пострада.

Мъжете се спогледаха и бавно оставиха оръжията си на пода.

— Сега слезте на парадния двор и чакайте там. Утре сутринта ще бъдете освободени.

Щом гвардейците тръгнаха, Тал отвори вратата към покоите на Наталия. Нещо изсвистя във въздуха, той се присви и камата издрънча в стената зад него.

— Моля те, не хвърляй нищо повече, Наталия! — извика Тал.

Сестрата на Каспар чакаше с втора кама в ръката.

— Тал! — извика тя с глас, издаващ облекчение, радост и колебание. — Каспар каза, че си затворен. — Погледна дясната му ръка и добави: — И осакатен.

Тал бавно се приближи към нея.

— Успях да преживея всичко това.

— Сега какво? — попита тя. — Каспар мъртъв ли е?

— Не. Мой пленник е.

— Твой пленник? Мислех, че сме нападнати от Кеш и Ролдем.

— Бяхте. Но в подкрепа на моята атака срещу цитаделата. — Седна на леглото и я покани с жест да се приближи. Тя пристъпи бавно, а Тал хвана ръката ѝ. — Историята е много дълга и ще ти я разкажа, но имам да свърша много неща, преди да обсъдим тези подробности. Точно сега искам да ти кажа, че си в безопасност. Никой с нищо няма да ти навреди и ще гарантирам санът ти да се уважава.

— Като каква? — попита Наталия. — Твой трофей ли съм, Тал?

Той се усмихна.

— Би била чудесен трофей, признавам. — Хвана и другата ѝ ръка. — Ще излъжа, ако ти кажа, че нямам чувства към теб, Наталия. Но също тъй ще излъжа, ако ти кажа, че те обичам с цялото си сърце...

Нещо повече. Твоето бъдеще сега зависи много по-малко от самата теб, отколкото преди Каспар да бъде пленен. Защото тогава ти беше негов инструмент. Сега си нещо много повече.

— Какво искаш да кажеш?

— Ти си наследницата на Оласко. Премахването на брат ти оставя в района гибелно опасен политически вакуум. Кеш ще гарантира Островите да не се опитват да посягат на държавата ви, а Островите ще държат Кеш и Ролдем на разстояние, но други наоколо може да погледнат на това като на шанс да поставят на трона на Каспар някой от своите хора. Това не бива да се позволи.

Наталия кимна.

— Разбирам. — Погледна го изпитателно. — А брат ми? Ще умре ли?

— Ще ти кажа нещо, което знаят малцина — отвърна Тал. — Роден съм в планините на оросините. Каспар унищожи моя народ. Аз съм навярно единственият оцелял и в деня, в който разбрах, че ще живея, се заклех да отмъстя за своя народ.

Наталия пребледня.

— Бих искала да остана за малко сама, ако не възразяваш, Тал.

Той се поклони и излезе. Двама от неговите войници бяха заели мястото на предалите се оласконци.

— Пазете тази врата и дамата вътре. Ще пратя да ви сменят.

Двамата отдадоха чест.

Тал бързо тръгна по коридора към тронната зала. Все още имаше да свърши много неща, но най-наложителното бе да похапне. А след това може би да си вземе гореща баня. Защото каквито и решения да трябваше да се вземат, щяха да се вземат чак утре.

Денят свърши, преди Тал да го е усетил — вечерта вече падаше. Целият остатък от деня бе посветен на обезоръжаването на гарнизона на Опардум и на пращането на патрули около цитаделата. Наталия щеше да има нужда от хора, но на някои от служителите на брат ѝ нямаше да им се позволи отново да постъпят на служба.

Временното управление и администриране бе поверено на бароните Висня и Столинко, които трябваше да се погрижат за непосредствените нужди на града и околностите му.

А огромните нужди вече ставаха очевидни, защото макар завземането на града да беше станало бързо, беше също така извършено с жестокост. Както се очакваше, оттеглящите се кешийци бяха заграбили всичко ценно и бяха опожарили много сгради просто от яд, след като не бяха намерили нищо в тях. Тал нареди на двамата барони да наложат комендантски час и да включат още хора в градската стража, за да опазят гражданите от още грабежи и насилие.

Донесение от един от лекарите го увери, че Алисандра е оживяла, макар да е била на ръба, и Тал изпрати съобщение на Пъг, за да го извести за добрата новина.

Към края на деня се почувства още по-притеснен. Беше спечелил — победа, която изглеждаше лека, ако човек преценеше само военните щети. Съзнаваше каква цена е платил през годините, за да спечели тази победа. Но задачите му все още не бяха приключили. Все още имаше живи хора — а вече и един съюзник, — които бяха отговорни за унищожаването на неговия народ.

Единственото, което го тормозеше истински, беше Амафи. Измамният слуга по някакъв начин бе успял да се измъкне. Тал беше дал описанието му на повечето си офицери, но Амафи не се оказа сред загиналите или пленените. Пленниците, които го познаваха, му казаха, че бил изчезнал само минути преди да започне щурмът на тронната зала.

Тал се ругаеше наум за глупостта си: Амафи сигурно бе използвал за бягството си същите слугински проходи, до които беше прибягнал и той, за да завземе цитаделата. Но знаеше, че все някой ден ще намери Амафи и ще го накара да си плати за измяната.

Нахрани се отделно от другите, тъй като трябваше да реши в сърцето си какво ще прави, преди да го обсъди с някого. Знаеше, че Крийд ще изпълни заповедите му и че ако заповяда да арестуват Куинт, бившият капитан след минути ще е във вериги.

Видя Пъг само веднъж, а Накор — два пъти. И двамата изглеждаха много обезпокоени от онова, което бяха намерили в покоите на Варен. Не говориха за него, но ясно дадоха да се разбере, че за тях все още има нещо много важно, нещо, което още не е решено.

Тал не попита нищо: знаеше, че те сами ще му кажат, ако трябва. В момента той си имаше достатъчно свои проблеми.

* * *

В началото на следобедното заседание Висня се приближи до него и каза:

— Получих писмо от представителя на Ролдем, Тал. Имат няколко предложения, които всъщност са учтиво изказани искания.

— По-точно?

— Държат на компенсации, че флотата им бе използвана за транспорт на кешийците, тоест ядосани са, че кешийците са оплячкосали града, а те — не. В хазната на Каспар имаме достатъчно злато. Битката свърши толкова бързо, че дори мъжете, които я пазеха, нямаха време да помислят да заграбят златото и да избягат. Но и на нас ще ни трябва злато за възстановяването на града.

— Ти решаваш — отвърна Тал. — Този град е твой, не мой. Но съм по-склонен да се възстановява веднага, а дълговете да се платят по-късно.

Висня кимна.

— Съгласен съм. Защото ако платим на Ролдем сега, ще трябва да обложим гражданите с данък в момент, в който те не могат да си го позволят.

— От Островите какви са новините?

— Нищо засега, но очаквам всеки момент да ми донесат списък с искания — отвърна сухо Висня.

Тал отиде при масата, където го чакаше импровизирано съставеният съвет.

— Друго какво?

— Някои хора се питат, Тал — каза Столинко. — Ти ли ще си новият херцог?

Тал се засмя.

— Да бе! Това ще е трън в задника на краля на Ролдем. Ще върне флотата с кешийците само за да ме махне отук. — Поклати глава. — Имам други планове.

— Кой ще управлява тогава?

— Наталия е логичният избор.

— Но тя може ли да опази Оласко? — попита Висня. — Ако я оставим сама на трона, доста благородници, тукашни, както и от

съседите, ще тръгнат в марш веднага щом наемниците ни си отидат.

— Не мога да я принудя да се омъжи за някого само за да осигури стабилността в района, нали?

— Защо не? — попита Столинко. — Правено е и преди.

Тал помисли малко и каза:

— Повикайте капитан Куинт и лейди Наталия.

Зачака мълчаливо, мислеше какво точно да каже, и когато двамата се явиха пред него, рече:

— Имам два проблема, които трябва да се решат.

Куинт хвърли поглед към лейди Наталия и леко кимна. Тя не му обърна внимание.

— Куинт — започна Тал. — Първият проблем. Трябва да ти призная, че те излъгах.

Куинт сви рамене и отвърна:

— Точно в този двор щеше да е забележително, ако не си ме излъгал.

— Помниш ли историята, която ми разказа? За момчето, убито от Гарвана?

Куинт кимна.

— Е, това момче не умря, Куинт. Аз съм това момче.

Куинт вдигна вежди, сякаш не можеше да повярва.

— Ти?

— Доколкото знам, аз може би съм единственият жив оросин.

— Заговорничил си да свалиш Каспар през цялото време? — възкликна Куинт.

Тал кимна и видя как светнаха очите на Наталия, макар тя да си замълча. Все пак имаше някаква представа какво си мисли — бяха любовници и сега сигурно се чудеше дали е лъгал и нея.

Куинт го изгледа, после откачи сабята от колана си и я пусна на пода.

— Тал, ти спаси живота ми, като ме смъкна от онази скала, и ни опази живи по целия път от Крепостта на отчаянието през пущинаците на Стегата на Бердак. Ако моята смърт е цената за свободата, която имах през тази последна година, така да е. Няма да се бия с теб. — И се изсмя. — Не че бих могъл да те надвия със сабя.

— Тази нощ много мислих над нещо, което ми бе казано — отвърна Тал. — Аз съм на кръстопът и трябва да реша какъв ще е

животът ми в бъдеще.

— Ще пощадя живота ти, Куинт. Защото ти беше добър слуга, макар и на лош господар. — Погледна Наталия и добави: — И ти нямаше избор: брат ти ти е брат. Познавам те достатъчно добре, за да знам, че нямаш никакво участие в гибелните му планове.

Тя не отвърна.

— Ето какво трябва да се направи — продължи Тал. — Наталия, ти трябва да управляваш в Опардум, като херцогиня на Оласко. Но районът трябва да се стабилизира. Трябва да се закълнеш във васална вярност на Аранор, още днес. Аранор и Оласко ще станат провинции на Ролдем и никога повече никой от вас няма да има претенции за трона на Ролдем.

Висня се наведе над масата и рече:

— След този жест можете да пренебрегнете исканията на Ролдем за доста време.

— Но ще ти трябва силна ръка, за да браниш това владение — продължи Тал. — Затова ти препоръчвам да върнеш командването на армиите си на капитан Куинт и да обявиш него, Висня и Столинко за свой троен съвет, докато не решиш за кого ще се омъжиш. Не поставяйте на трона до себе си някой глупак или амбициозен мъж, милейди, и това ще ви донесе само добро.

Тя се поклони мълчаливо, после се обърна към Куинт и заяви:

— Капитане, ще се радвам, ако се върнете на служба на своята страна. Нужен сте ми много повече, отколкото бяхте на брат ми.

Куинт отвърна с поклон.

Пъг, Магнус и Накор влязоха и застанаха зад Тал и капитаните му. Тал ги погледна през рамо и им кимна. Пъг се наведе и му прошепна:

— Алисандра ще живее. Върнахме я на Острова на чародея. Можем да изцерим телесните ѝ рани, но другото, което Варен ѝ е причинил... — Сви рамене и добави по-високо: — Приключвай тук. Ще говорим по-късно.

Тал погледна събралите се и нареди:

— Доведете пленника.

Вкараха Каспар в стаята. Бяха свалили бронята му и той беше само по черна туника и клин. И бос. Някой войник сигурно си беше харесал ботушите му.

Китките на Каспар бяха стегнати с пранги, единият му крак също беше окован, но въпреки това той все още гледаше гордо. Когато спря пред Тал, младият мъж попита тихо:

— Каспар, какво имаш да кажеш?

Каспар се изсмя.

— Ти спечели, аз загубих. Какво има за казване?

— Ти заповядваше да избиват невинни и убиваше само от гола амбиция. Причини толкова страдания, че просто не могат да се опишат. Ако можеш да измисля начин да изживееш живота си, като изпитваш всеки ден тази болка, щях да те пощадя. Но жив ти представяваш опасност, тъй че трябва да заповядам да те обесят.

— За отмъщение ли? — попита Каспар. — Прикрито като справедливост, то все пак е отмъщение, Тал.

Тал въздъхна.

— Мразя да убивам, Каспар. Но няма друг начин.

Пъг зад него промълви:

— А може би има.

Тал го погледна през рамо и чародеят пристъпи напред.

— Ако го казваш сериозно, Тал, ако желаеш Каспар да е някъде, където да може да размишлява над престъпленията си и в същото време да не е заплаха за никого, би ли пощадил живота му?

— Защо? — отвърна Тал. — Твърде много хора пострадаха от ръцете му. Защо да пощадявам живота му?

Пъг зашепна:

— Защото няма да пощадяш неговия живот, Нокът. Ще пощадяш своя. Още не си започнал да размисляш над нещата, които се наложи да направиш, и когато призраците започнат да те безпокоят посред нощ, този акт на опрощение може да натежи на везните между оцеляване и унищожение.

Тал усети как от гърдите му се вдигна тежест, сълзи бликнаха в очите му. Умората и годините страдания заплашваха да го надвият. Спомни си близките си, смеещи се и живи, и разбра, че ще продължат да живеят в сърцето му, стига да им отвори място, като изтръгне от него омразата и гнева. Помисли си за нещата, които бе направил, за хората, които бяха страдали и загинали от неговите ръце само за да се стигне до този момент. Какво го правеше толкова по-различен от Каспар? Нямахше лесен отговор. Накрая отвърна:

— Каспар, прощавам ти злините, които причини на мен и на моя народ. Мисли за това, където и да отидеш. Направете с него каквото пожелаете, Пъг.

Пъг отиде до Магнус и си зашепнаха нещо. Обсъждаха дълго, а накрая Магнус кимна. Заобиколи масата, сложи ръка на рамото на Каспар и после двамата изчезнаха — лек полъх във въздуха бе единственият знак от заминаването им.

Тал стана и каза:

— За днес работата ни тук приключи.

Придворните напуснаха и Тал се обърна към Куинт, Висня и Столинко.

— Господа, съдбата на тази страна е във вашите ръце — заяви тържествено. — Грижете се с обич за нея.

После отиде до Наталия.

— Надявам се да намерите поне малко щастие в бъдещето, милейди.

Тя се усмихна тъжно.

— А аз се надявам да намерите някой ден мир и покой, скуайър.

Тал я целуна по бузата, обърна се и отиде при Накор и Пъг.

— Какво ще правите с Каспар?

— Ще ти обясня по-късно — отвърна Пъг, а Накор рече:

— Чух от някои войници как си убил Варен. Много умно, да хвърлиш онази топка по него. — Ухили се. — Жалко, че не го измислих аз.

— Всъщност това само го разсея и му отне въздуха. Убих го, като му счупих врата. — Обърна се към Пъг. — Струваше ли си поне? Намерихте ли онова, което се бояхте, че прави Варен?

Пъг го погледна свъсено.

— Не се оказа точно историята, която ти разказахме за двамата крале. Но е нещо почти толкова лошо. — Сниши глас и добави: — Варен се опитваше да отвори разлом.

— Разлом?

— Портал между две различни места — каза Накор. — Ще ти го обясня подробно по-късно, ако трябва да го знаеш. Но е като магическия портал, през който нахлуха цураните...

— Знам какво е разлом, Накор — прекъсна го Тал. — Изчетох доста книги, нали? Просто съм изненадан, че го е замислял.

— Ние също — рече Пъг. — Знам повече за разломите от всеки жив човек, или поне така си мислех. Това нещо, което правеше Варен, не приличаше на нито един разлом, на който сме се натъквали. С помощта на черна магия и живота на невинни той е създал устройството си... и изглежда, че то наскоро е включено.

— Искаш да кажеш, че тук в цитаделата има разлом?

— Не, Тал — намеси се Накор. — Не тук. Но се боим, че може да се оформя някъде.

— Но къде? — попита Тал.

— Само Варен знае — отвърна Пъг.

— Е, радвам се, че не съм магьосник — каза Тал. — Моите проблеми изглеждат прости в сравнение с вашите.

— Имаме ресурси — каза Пъг. — Ще настаним свои хора тук да проучат работата на Варен. Ще открием какво е правил. — Чародеят се усмихна. — Изтощен си. Иди хапни и легни да поспиш.

— Не — отвърна Тал. — Имам да свърша още нещо, което не може да чака. — И без да обяснява повече, се обърна и напусна тронната зала.

— Можеше да стане херцог — каза Накор. — Наталия би се омъжила за него.

Пъг поклати глава.

— Не. Той търси мир, а не власт.

— Мислиш ли, че ще го намери?

Пъг сложи ръка на рамото на стария си приятел.

— Когато реши да пощади живота на Куинт и Каспар, мисля, че вече тръгна към него. — Усмихна се. — Хайде. Тал може и да не е гладен, но аз съм.

Тропането по вратата бе настоятелно и мъжът, чиято задача беше да я пази, се надигна боязливо. Градът беше пълен с върлуващи кешийски войници до заранта, след тях пък тръгнаха местни мародери. Мъжът беше опазил собствеността си с един голям касапски сатър: плячкаджиите го оставиха на мира колкото заради него, толкова и защото нямаше нищо ценно за грабене.

— Отваряй или ще избия вратата! — викна някой отвън.

— Имам сатър! — извика мъжът.

— Тогава отваряй по-бързо, понеже ако ме принудиш да избия вратата, знаеш ли къде ще ти го натикам тоя сатър?

Натрапникът явно нямаше да се махне, така че прекупвачът на кранти, казваше се Боуарт, открехна вратата. Влезе войник със сабя на кръста. Изглежда стисналия грамадният сатър тантурест мъж и рече:

— Гледай да не се порежеш с това. Търся едно момиче.

— Нямаме момичета тука — сопна се дюкянджията. — Прекупвачи на дърти коне сме. Това не е бардак.

Тал го избута и продължи навътре.

— Къде са ти робите?

Боуарт посочи задната врата и Тал я отвори и влезе в двор, вонящ на животинска леш и засъхнала кръв. В дъното имаше паянтова барака. Той дръпна вратата и влезе. Видя десетина легла покрай стените и груба маса в средата.

Видя и очи, ококорени от страх от мародерите. На масата гореше свещ. Тал я взе, тръгна от легло на легло и заоглежда лицата. Найсетне намери жената, която търсеше.

Заговори ѝ на езика на своя народ:

— Око на синекрил примкар, аз съм Нокът на сребърния ястреб. Ти ме познаваше като Киелинапуна.

Тя примига, все едно виждаше привидение. Промълви тихо:

— Киели?

Той кимна и протегна ръка.

— Дойдох да те отведа. Ще дойдеш с мен.

Тя бавно се надигна и хвана ръката му.

— Където и да е, стига да не е тук. — Вгледа се мълчаливо в лицето му и очите ѝ светнаха. — Ти наистина си Киели — промълви и зад болката в очите ѝ Тал съзря и надежда. Стисна силно ръката му и прошепна: — Имам син. — Кимна към съседното легло, в което спеше момче на четири-пет години. — Баща му беше войник, не зная кой... Имаха ме много мъже, след като ме плениха.

Тал стисна ръцете ѝ и погледна момчето. Беше светлокосо като майка си и красиво. Със стегнато гърло Тал промълви:

— Аз ще съм му баща.

Тя стисна силно ръката му, а той каза тихо:

— Никога вече няма да можем да сме онова, което бяхме. Отнеха ни нашия свят, но можем да сме заедно и да научим нашия син на

онова, което знаем за обичаите ни. Нашият народ няма да бъде забравен.

Тя кимна, по страните ѝ потекоха сълзи.

— Има ли други освен теб, от нашето село или от други? — попита той.

— Не знам — отвърна тя. — Отведоха няколко с мен, но всички ни продадоха.

— Ще останем тук за известно време тогава — каза той. — И ще ги потърсим. И ако ги намерим, ще им дадем дом.

Пусна ръката ѝ и вдигна спящото момче. Гушна го до гърдите си и добави:

— Не знам какво ще стане с нас. Но каквото и да стане, ще го видим заедно.

И гушал момченцето я поведе в нощта, към незнайното бъдеще.

ЕПИЛОГ ВЪЗМЕЗДИЕ

Появиха се двама мъже.

Беше малко преди разсъмване, макар само допреди миг да беше малко след полунощ.

Каспар залитна и падна, после бързо се изправи.

— Къде сме?

— На другия край на света. Тази земя е известна като Новиндус. Тук нито една жива душа не е чувала за Оласко, да не говорим за херцог Каспар. Нито един човек тук не говори вашия език.

— Тук ти не ще имаш слуги, армия, поданици, съюзници — продължи Магнус. — Тук нямаш нито власт, нито богатство. Тук си на милостта на други, тъй както други зависеха от твоята милост в по-голямата част от живота ти. Тал Хокинс пожела да мислиш за греховете си, да размисляш за злините, които си сторил, и за онова, което изгуби. Тук можеш да го правиш всеки ден от живота си, колкото ти е останал.

Каспар стисна зъби.

— Това не е край, магьоснико. Ще намеря начин да се върна и ще си върна онова, което ми отнехте.

— Желая ти късмет, Каспар Оласко. — Магнус махна с ръка и прангите паднаха. — Оставям те да разчиташ на своя ум, сила и дарби, защото всички те ще ти трябват, ако се научиш на покорство. — Посочи на изток, където на хоризонта се виждаше смътен прахоляк. — Това там са номади, Каспар. Хора, които или ще те убият, или ще те направят свой роб, според настроението им. Съветвам те да си намериш скривалище и да приемеш това като първа възможност да се учиш.

И Магнус изчезна.

Каспар се огледа и видя на един склон малка горичка. Ако затичаше натам, навярно щеше да успее да се скрие, преди номадите да го видят.

Погледна изгряващото слънце и усети свежия полъх на вятъра. Нямахте го в него познатия аромат на морска сол, нещо, с което така бе свикнал в Опардум. Въздухът беше сух.

Настръхна от очакване. Изтръгнат бе от пълен крах към ново начало. В главата му кръжаха образи и той знаеше, че някак си е използван от сили, които не разбира. Когато Лесо Варен бе издъхнал, сякаш някаква натрапчива болка в дъното на черепа му бе секнала. Не знаеше какво означава това, но знаеше, че се чувства някак странно хубаво. Въпреки че беше хвърлен в килия, беше спал добре, макар че очакваше на сутринта да умре.

А сега беше тук, където и да бе това тук, свободен да избере собствения си път. Не кой знае какъв свят за завладяване поне според това, което виждаха очите му. Но все някъде наоколо щяха да се намерят и по-добри места. Тъй или иначе, можеше да започне.

Вдигна веригите си и ги разлюля като оръжие срещу ездачите.

И се ухили.

Издание:

Реймънд Фийст. Лисичи крал

Американска, първо издание

ИК „Бард“, 2008

Превод: Валерий Русинов, 2008

Редактор: Иван Тотоманов

Художествено оформление на корица: „Megachrom“

Компютърна обработка: Десислава Господинова, ИК „Бард“

Формат 60/90/16. Печатни коли 23

ISBN 978-954-585-897-0

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.